

พฤติกรรมทางเพศและเจตคติ
ของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ
เขตการศึกษา 9

SEXUAL BEHAVIORS AND ATTITUDE
OF ADOLESCENT STUDENTS: A CASE STUDY ON HOMOSEXUAL BEHAVIOR
IN THE EDUCATIONAL REGION NINE

อภินันทนาการ

จาก

นางสาวอภิญญา มณีวงศ์

ธารทิพย์ วัฒนศิริรักษ์

๒

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาจิตวิทยาคลินิก

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2533

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: การศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ
เขตการศึกษา 9

.....

ธารทิพย์ ตันศลารักษ์

ผู้วิจัย

.....

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม, พ.บ.

ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

เชิดศักดิ์ ไชวาสินธุ์, กค.ด.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

ทิพาดี เอ็มะวรรณ, Ph.D.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

ลัดดา จิตรวัฒนแพทย์, ร.บ.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

มนตรี จุลสมัย, พ.บ., Ph.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

.....

อรรถพร ทองแดง, พ.บ., ว.ว.

ประธานโครงการบัณฑิตศึกษา

สาขาจิตวิทยาคลินิก

คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ
เขตการศึกษา 9

ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาจิตวิทยาคลินิก

วันที่ 29 พฤษภาคม 2533

.....

ธารทิพย์ ตันเศลาภรณ์

ผู้วิจัย

.....

ลัดดา จิตรวัฒนแพทย์, ร.บ.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม, พ.บ.

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

วันชัย ไชยสิทธิ์, M.A.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

ทิพาวดี เอ็มะวรรณะ, Ph.D.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

มนตรี จุลสมัย, พ.บ., Ph.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

.....

ประดิษฐ์ เจริญไทยทวี, พ.บ.,

F.F.A.R.C.S. (England, D.A.
England.)

คณบดี

คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล

มหาวิทยาลัยมหิดล

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ

ร้อยเอกหญิง ธารทิพย์ ตันเคลารักษ์

วัน เดือน ปีเกิด

4 มกราคม 2504

สถานที่เกิด

จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

วิทยาศาสตรบัณฑิต (จิตวิทยา) มหาวิทยาลัย-
เกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา 2525
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก
มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2533

ทุนการศึกษา

ทุนกองทัพบก

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

นายทหารประจำศูนย์รักษาความปลอดภัย ศูนย์รักษา-
ความปลอดภัย สำนักผู้บัญชาการทหารสูงสุด

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดเริ่มต้นมาจากคำเสนอแนะของท่านอาจารย์
อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม ประกอบกับความเห็นพ้องและความร่วมมือร่วมใจของกลุ่ม-
เพื่อนในสาขาและชั้นปีเดียวกันทั้ง 11 คน ซึ่งนับว่าเป็นแรงผลักดันและกำลังใจที่
สำคัญในการทำงานชิ้นนี้ให้สำเร็จลุล่วง ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ตลอดเวลาของการทำงานด้วยความเมตตากรุณาของท่านอาจารย์ที่-
ปรึกษา รศ.ดร.เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์ รศ.ดร.ทิพาวดี เอมะวรรณธนะ
ผศ.นพ.อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม อาจารย์ลัดดา จิตรวัฒน์แพทย์ และอาจารย์
วันชัย ไชยสิทธิ์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้กำลังใจ ให้ความเอาใจใส่ดูแล
รวมทั้งคำแนะนำต่าง ๆ มาโดยตลอด ด้วยความเมตตาและเสียสละยิ่ง ผู้วิจัยมี-
ความซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทุก ๆ ท่านเป็นอย่างสูง

นอกจากนี้ความรู้จากทฤษฎี เอกสาร งานวิจัย ข้อคิดเห็น และคำ-
แนะนำจาก ดร.วัลลภ ปิยะมโนธรรม และผู้ทรงคุณวุฒิท่านอื่น ๆ ตลอดจนความ
ร่วมมือของบุคคลผู้เกี่ยวข้องในหน่วยงานต่าง ๆ ของกระทรวงศึกษาธิการ และ
โดยเฉพาะนักเรียนวัยรุ่นผู้เป็นตัวอย่าง รวมทั้งความรู้ ความเอาใจใส่ ความ-
ร่วมมือของท่านอาจารย์ บุคลากรในภาควิชาจิตเวชศาสตร์และศูนย์คอมพิวเตอร์
มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งทำให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ
เป็นอย่างยิ่ง

สุดท้ายด้วยความช่วยเหลือ กำลังใจ ความเข้าใจจากครอบครัว
ผู้ร่วมงาน เพื่อน ๆ พี่ ๆ และน้อง ๆ ด้วยความปรารถนาดีต่อผู้วิจัย ผู้วิจัยขอ-
ขอบพระคุณทุก ๆ ท่านเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ธารทิพย์ ตันศลารักษ์

ชื่อวิทยานิพนธ์

พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น :
กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 9

ผู้วิจัย

ธารทิพย์ ตันเคลารักษ์

ปริญญา

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (จิตวิทยาคลินิก)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม, พ.บ.

เชิดศักดิ์ โสวาสินธุ์, กศ.ด.

ทิพาวดี เอ็มะวรรณนะ, Ph.D.

ลัดดา จิตรวัฒนแพทย์, ร.บ.

วันที่สำเร็จการศึกษา

29 พฤษภาคม พ.ศ. 2533

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาถึง สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น โดยการเก็บข้อมูลจากนักเรียนวัยรุ่นชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรืออาชีวศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2531 เขตการศึกษา 9 ในประเทศไทย จำนวน 902 คน เป็นเพศชาย 426 คน เพศหญิง 476 คน

การวิจัยครั้งนี้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับ ข้อมูลส่วนตัว และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว 19 ข้อ ข้อคำถามที่วัดพฤติกรรมทางเพศสำหรับนักเรียนหญิง 34 ข้อ และนักเรียนชาย 52 ข้อ ข้อคำถามที่วัดเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ 27 ข้อ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ตารางแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ และทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มด้วยไคสแควร์ t -test และ F -test ผลการศึกษพบว่า

นักเรียนวัยรุ่นในเขตการศึกษา 9 มีพฤติกรรมรกร่วมเพศร้อยละ 2.5 เป็นนักเรียนหญิงร้อยละ 1.9 นักเรียนชายร้อยละ 0.6 ซึ่งข้อมูลได้แสดงให้เห็นว่ามีพฤติกรรมรกร่วมเพศในเพศหญิงมากกว่าเพศชาย นอกจากนี้ยังพบกลุ่มนักเรียนที่มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรกร่วมเพศถึง ร้อยละ 15.8 และไม่พบความแตกต่างของการมีพฤติกรรมรกร่วมเพศในแต่ละประเภทของโรงเรียน ทั้งโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนชายล้วนและโรงเรียนหญิงล้วน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลวิจัยครั้งนี้ พบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรกร่วมเพศดังต่อไปนี้ นักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ พบว่า การแสดงออกของบิดาต่อนักเรียน ; ลักษณะการเคยแยกจากครอบครัว ; การรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรกร่วมเพศ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรกร่วมเพศของนักเรียน ส่วนนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาแบบมารดามีอำนาจในการตัดสินใจปัญหาครอบครัว ; ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดาลักษณะรักใคร่สนิทสนมกันดี ; ลักษณะบิดาปฏิบัติกับเด็กหญิงเหมือนเป็นเด็กชาย ; การแสดงออกของบิดาต่อนักเรียน ; การแสดงออกของมารดาต่อนักเรียน ; ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องลักษณะช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้อง ; ลักษณะแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้อง มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรกร่วมเพศของนักเรียน

การวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมรกร่วมเพศ พบว่านักเรียนชายมีเจตคติในเชิงลบมากกว่านักเรียนหญิง และเมื่อพิจารณาประเภทของโรงเรียน ไม่พบความแตกต่างของเจตคติในแต่ละประเภทโรงเรียน ทั้งในโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนชายล้วนและโรงเรียนหญิงล้วน

ส่วนความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับพฤติกรรมรกร่วมเพศ ประการแรกเกี่ยวกับสื่อมวลชน นักเรียนที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศจำนวนมากที่สุดคือร้อยละ 27.3 รับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรกร่วมเพศจากโทรทัศน์ กับวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไป ประการที่สองเกี่ยวกับสาเหตุของการเป็นรกร่วมเพศ นักเรียนที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศจำนวนมากที่สุดคือร้อยละ 27.3 มีความเห็นว่าเป็นเนื่องมาจากการเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่น

การวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศและมีความ
เสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศอยู่ในสัดส่วนที่สูง และพบว่ามีปัจจัยทาง
ครอบครัวบางประการที่สัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น
ฉะนั้นบิดามารดา ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ ผู้บริหารการศึกษา สื่อมวลชน และ
บุคลากรอื่นที่เกี่ยวข้องและรับผิดชอบต่อการพัฒนาการของวัยรุ่น จึงควรให้ความสนใจ
ต่อข้อค้นพบดังกล่าว และหามาตรการป้องกันมิให้เกิดการแพร่กระจายพฤติกรรม
รักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่น

Thesis Title Sexual Behaviors and Attitude of Adolescent Students : A Case Study on Homosexual Behavior in the Educational Region Nine.

Name Tarntip Tansalaruk

Degree Master of Science (Clinical Psychology)

Thesis Supervisory Committee

Udomsil Srisangnam, M.D.
Chirdsak Kowasint, Ed.D.
Tipawadee Amawattana, Ph.D.
Ladda Jitwatanapataya, B.A.

Date of Graduation 29 May B.E.2533 (1990)

ABSTRACT

The study was designed to investigate homosexual behavior, some factors which relate to homosexual behavior, and attitude toward homosexual behavior of adolescent students in the Educational Region 9. The research data was collected from 902 adolescent students (male: 426; female: 476) who were studying in high school and vocational school in the Educational Region Nine of Thailand during the second semester of the academic year B.E.2531.

The research questionnaire consisted of 19 items measuring personal and family data, 34 items for female and 52 items for male measuring the sexual behavior, and 27 items measuring attitude toward homosexuality. The

frequency distribution, percentage, Chi-square test, t-test and analysis of variance were used to examine the results of the study.

The results indicated that 2.5 % of the adolescent students showed homosexual behaviors (female: 1.9 %; male: 0.6 %) and 15.8 % were at high-risk of homosexual tendency. It was found that more female students' response showed homosexual behaviors than male students. In three difference types of school (male; female; Co-education) there were no significant difference in homosexual behaviors of the students.

Furthermore, the research showed that there were many factors which correlated with homosexual behavior. Factors, such as: father's expression toward the student, separation from family, and acquaintance with other homosexual, correlated with homosexual behavior in male homosexual group. For the female group, the factors correlated with homosexual behavior were : mother's domination over the family , intimate relationship between the child and her father, father's treating the child like a boy, father's expression, mother's expression, the helping between siblings, and the competition between siblings.

In studying the attitude toward homosexual behavior, the male students have more negative attitude than female students. There were no significant difference about the attitude toward homosexual behavior in three difference types of school: male, female and co-education.

Some opinions about homosexual behavior were shown by homosexual group that most of them (27.3%) received the message about homosexual from television, magazine, journal and newspaper. In addition, most of them (27.3%) believed that the cause of homosexual behavior is identification among the adolescents.

The study showed that there were a rather high proportion of homosexual students and the high risk group among the students studied. It is highly recommended that parents, guardians, instructors, mass media and those involved in the development of adolescent students consider serious efforts to prevent homosexual behavior among adolescent students.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
สารบัญตาราง	
บทที่	
1 บทนำ	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
สมมติฐานของการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	11
2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
ความหมายของการเป็นรักร่วมเพศ	12
ประเภทของการเป็นรักร่วมเพศ	18
สาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ	19
สาเหตุทางด้านสภาวะร่างกาย	19
สาเหตุทางด้านจิตวิทยา	21
สาเหตุด้านสภาพแวดล้อม	23
รักร่วมเพศกับสังคม	39
อุบัติการณ์ของการเป็นรักร่วมเพศ	44
การวินิจฉัย	48
การศึกษาเกี่ยวกับการหาตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศ	49
การศึกษาโดยใช้เครื่องมือทางจิตวิทยา	49
การศึกษาลักษณะบางประการที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับ	52
การเป็นรักร่วมเพศ	
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	65
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	65
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือวิจัย	69
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	69

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือวิจัย	70
การเก็บรวบรวมข้อมูล	75
การวิเคราะห์ข้อมูล	75
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	77
วิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น	77
เขตการศึกษา 9	
วิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ	85
วิเคราะห์เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ	116
5 สรุป อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ	120
บรรณานุกรม	150
ภาคผนวก	
ก ตารางผนวก	162
ข แบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติที่มีต่อ	166
พฤติกรรมรักร่วมเพศ สำหรับนักเรียนหญิง	
ค แบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติที่มีต่อ	179
พฤติกรรมรักร่วมเพศ สำหรับนักเรียนชาย	
ง รายนามผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา	194
และเชิงโครงสร้างของแบบสอบถาม	
การแบ่งอาชีพ	

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนนักเรียนตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา จำแนกตามเพศ และประเภทของโรงเรียน	66
2	ลักษณะทั่วไปของตัวอย่างที่ศึกษา	67
3	ร้อยละของนักเรียนวัยรุ่นในระดับต่าง ๆ ของพฤติกรรมทางเพศ จำแนกตาม อายุ เพศ ประเภทของโรงเรียน และศาสนา	78
4	วิเคราะห์ความแตกต่างของสัดส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรม รักร่วมเพศ จำแนกตามเพศ	81
5	วิเคราะห์ความแตกต่างของสัดส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรม รักร่วมเพศ จำแนกตามประเภทของโรงเรียน	82
6	วิเคราะห์ความแตกต่างของสัดส่วนนักเรียนชายที่มีพฤติกรรม รักร่วมเพศ จำแนกตามประเภทของโรงเรียน	83
7	วิเคราะห์ความแตกต่างของสัดส่วนนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรม รักร่วมเพศ จำแนกตามประเภทของโรงเรียน	84
8	เปรียบเทียบลักษณะเด่นของบิดาตามการเลือกตอบของ นักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ	86
9	เปรียบเทียบลักษณะเด่นของบิดาตามการเลือกตอบของ นักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ	87
10	เปรียบเทียบลักษณะเด่นของมารดาตามการเลือกตอบ ของนักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ	88
11	เปรียบเทียบลักษณะเด่นของมารดาตามการเลือกตอบ ของนักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ	89
12	เปรียบเทียบความสัมพันธ์ของบิดามารดาตามการเลือกตอบ ของนักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ	91
13	เปรียบเทียบความสัมพันธ์ของบิดามารดาตามการเลือกตอบ ของนักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ	92
14	เปรียบเทียบสถานภาพสมรสของบิดามารดาตามการเลือกตอบ ของนักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ	93

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
15	เปรียบเทียบสถานภาพสมรสของบิดามารดาตามการเลือกตอบ ของนักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ	94
16	เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดาตามการเลือก ตอบของนักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ	96
17	เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดาตามการเลือก ตอบของนักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ	97
18	เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับมารดาตามการ เลือกตอบของนักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรม ทางเพศ	99
19	เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับมารดาตามการ เลือกตอบของนักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรม ทางเพศ	100
20	เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องตามการเลือกตอบของ นักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ	102
21	เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องตามการเลือกตอบของ นักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ	103
22	เปรียบเทียบการแสดงออกของบิดาต่อนักเรียน และการ แสดงออกของมารดาต่อนักเรียน ตามการเลือกตอบ ของนักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ	105
23	เปรียบเทียบการแสดงออกของบิดาต่อนักเรียน และการ แสดงออกของมารดาต่อนักเรียน ตามการเลือกตอบ ของนักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ	106
24	เปรียบเทียบความเป็นอยู่ของนักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่ม พฤติกรรมทางเพศ	108
25	เปรียบเทียบความเป็นอยู่ของนักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่ม พฤติกรรมทางเพศ	109
26	เปรียบเทียบการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศตาม การเลือกตอบของนักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่ม พฤติกรรมทางเพศ	110

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
27	เปรียบเทียบการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศตาม การเลือกตอบของนักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่ม พฤติกรรมทางเพศ	111
28	ร้อยละของนักเรียน จำแนกตามการรับรู้เกี่ยวกับ พฤติกรรมรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ และพฤติกรรมทางเพศ	113
29	ร้อยละของนักเรียน จำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับ สาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศและพฤติกรรมทางเพศ	115
30	เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติ ของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามเพศ	116
31	สรุปผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเจตคติ ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตาม ประเภทโรงเรียน	117
32	เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติ ของนักเรียนชายที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตาม ประเภทโรงเรียน	118
33	เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติ ของนักเรียนหญิงที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตาม ประเภทโรงเรียน	119

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

รักร่วมเพศเป็นพฤติกรรมทางเพศชนิดหนึ่งซึ่งมีมานานตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ ดังหลักฐานภาพวาดตามผนังถ้ำของมนุษย์ยุคหิน (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม 2528: 288) ต่อมาเมื่อสมัยกรีกและโรมันรุ่งเรืองก็ปรากฏพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างเปิดเผยโดยไม่ถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ผิดปกติแต่อย่างใด กลับยกย่องว่าเป็นความรักที่บริสุทธิ์และสูงส่งซึ่งจะมีเฉพาะในกลุ่มชนชั้นสูงของสังคมเท่านั้น จนกระทั่งเมื่อศาสนาคริสต์เข้ามามีบทบาทในอาณาจักรกรีก และโรมันนั้น สังคมจึงเริ่มมองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศนี้เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ในคัมภีร์ไบเบิลได้กล่าวอย่างชัดเจนว่าการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันเป็นสิ่งบาป มีบทลงโทษให้ถึงแก่ความตายหากผู้ใดประพฤติดังนั้น (พัชรวิทย์ กำเนิดเพชร 2530: 4-5) สำหรับสังคมไทยได้ปรากฏหลักฐานของพฤติกรรมรักร่วมเพศตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นซึ่งวรรณกรรมต่างๆ ของยุคนั้นได้ใช้คำว่า "เล่นเพื่อน" แทนพฤติกรรมรักร่วมเพศของหญิงสาววัง ในเวลานั้นการเล่นเพื่อนเป็นที่รังเกียจและมีการตราเป็นกฎหมายลงโทษผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (อริน พินิจวรารักษ์ 2527: 29-34) จึงเห็นได้ว่าพฤติกรรมนี้บางยุคก็ได้รับการยอมรับและยกย่องว่าเป็นสิ่งดีงาม บางยุคกลับเห็นเป็นเรื่องน่ารังเกียจ ผิดหลักศาสนา หรือเป็นโรคทางจิต (sexual perversion) (กิตติศักดิ์ ปรกติ 2526: 88-89; อริน พินิจวรารักษ์ 2527: 28, 166-168; Chesser 1971: 132) แม้ปัจจุบันพฤติกรรมรักร่วมเพศนี้ไม่ถือเป็นความผิดปกติอีกต่อไปตามการจำแนกความผิดปกติทางจิต (Diagnostic and Statistical Manual of Disorders, 3rd ed.) หรือ DSM III ของสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน (American Psychiatric Association (APA) 1984: 129) ในปี ค.ศ. 1974 และบุคคลรักร่วมเพศส่วนหนึ่งสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างปกติปรียบตนเองได้ดี แต่ก็ยังมีบุคคลรักร่วมเพศอีกส่วนหนึ่งมีปัญหายุ่งยากทางจิตใจจากพฤติกรรมรักร่วมเพศของตน วัณเพ็ญ บุญประกอบ (2526: 63) และโอภาส ธรรมวานิช (2527: 41) ศึกษาพบว่าบุคคลเหล่านี้บางส่วนจะมองตนเองว่าแตกต่างจากคนอื่น ผิดธรรมชาติและปิดบังพฤติกรรมของตนไว้ โดยเฉพาะในสังคมที่ไม่ยอมรับหรือมองในแง่ลบ ผลที่ตามมาก็คือภาวะซึมเศร้า เครียด วิตกกังวล ระแวง เหวง โดดเดี่ยว ขาดเพื่อนแท้ และคิด

ฟุ้งซ่าน จากการศึกษาหลายการศึกษา (พืรูฟ นิละภมร 2528-2529: 16-17; อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม 2523; Moses & Hawkins 1982: 72-73) พบว่า บุคคลกลุ่มนี้มักจะมีความสัมพันธ์กับคู่ของตนไม่ยั่งยืน ทำให้เกิดภาวะไม่สมหวังในความรักอยู่เสมอ การแก้ปัญหาที่ออกมาในรูปแบบของการติดสุราและยาเสพติด และจากการศึกษาของโรเซน (Rosen) ในปี ค.ศ. 1974 (อ้างถึงใน Hyde 1982: 380) ยังพบสถิติของการพยายามฆ่าตัวตายในบุคคลกลุ่มนี้สูงกว่าในกลุ่มอื่น สำหรับประเทศไทยจากการศึกษาของสุชาติ พหลภาคย์ และผกาพันธ์ วุฒิลักษณ์ (2527: 169) พบว่าร้อยละ 1.2 ของผู้ที่ฆ่าตัวตายสำเร็จเป็นกลุ่มรักร่วมเพศ

ในแง่สังคมจะพบว่ามิอาชญากรรมและอาชญากรรมทางเพศเกิดขึ้น เนื่องจากสาเหตุต่าง ๆ เช่น ความหึงหวงของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ การล่อลวงข่มขืนเด็กเพศเดียวกันที่อ่อนวัยกว่า เพื่อสนองความต้องการทางเพศ (วันเพ็ญ บุญประกอบ 2526: 63) จากการศึกษาของประนอม สโรชมาน (2524: 169) พบว่าบุคคลกลุ่มนี้บางส่วนได้พยายามที่จะปกปิดพฤติกรรมทางเพศของตน โดยการแต่งงานกับเพศตรงข้าม เพื่อดำรงสภาพเดิมในสังคมทำให้เกิดความล้มเหลวในชีวิตสมรส ซึ่งเป็นผลกระทบกระเทือนต่อสถาบันครอบครัวอันเป็นสถาบันพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ ยิ่งในปัจจุบันจากอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตก ทำให้คนไทยกล้าแสดงออก กล้าเปิดเผยตัวมากขึ้น การเปิดเผยตัวของคนกลุ่มนี้ก่อให้เกิดการรวมตัวกันมากขึ้น เบลล์และเวนเบิร์ก (Bell & Weinberg) รายงานในปี ค.ศ. 1978 (อ้างถึงใน Moses & Hawkins 1982: 71) ว่ามีการจัดกิจกรรมเฉพาะกลุ่ม รวมทั้งเปิดสถานบริการและสถานเริงรมย์เฉพาะ เช่น บาร์เกย์ ทั้งนี้ก็เพื่อสนองความต้องการของตน โดยเฉพาะทางด้านเพศ อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม (2523) ยังได้กล่าวสนับสนุนอีกว่าทำให้เกิดโสมมรักร่วมเพศตามมา ประกอบกับลักษณะความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่ถาวรกับคู่ของตน มีการเปลี่ยนคู่อยู่เสมอ ทำให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อีกแห่งหนึ่ง และกำลังเป็นปัญหาสาธารณสุขของประเทศไทยขณะนี้ (ธานี ศิริยง 2518: 57) โดยเฉพาะโรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง (Acquired Immune Deficiency Syndrome) หรือเรียกสั้น ๆ ว่า "เอดส์" (AIDS) ซึ่งขณะนี้ได้รับความสนใจกันมาก เนื่องจากเป็นโรคร้ายแรงไม่มีวิธีการรักษาที่ได้ผล เป็นที่เกรงกลัวและรังเกียจของบุคคลในสังคม มีรายงานแสดงถึงบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศว่าเป็นผู้ที่มีความเสี่ยงสูงต่อการเป็นโรคนี้ โดยองค์การอนามัยโลก

(World Health Organization) ได้รายงานจำนวนผู้ป่วยโรคเอดส์ถึงวันที่ 31 มกราคม 2533 พบว่ามีผู้ป่วยโรคเอดส์ทั้งหมด 215,144 รายจาก 156 ประเทศทั่วโลก (กรมควบคุมโรคติดต่อ 2533) ส่วนในประเทศไทยจำนวนตัวเลขถึงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2533 พบว่ามีผู้ป่วยโรคเอดส์ 36 ราย ปัจจัยเสี่ยงโดยติดต่อทางเพศสัมพันธ์ 29 ราย โดยเป็นชายรักร่วมเพศและชายรักสองเพศ 19 ราย และยังมีผู้ป่วยที่มีอาการสัมพันธ์กับเอดส์ (AIDS related complex ซึ่งใช้คำย่อว่า ARC) 113 ราย มีปัจจัยเสี่ยงโดยติดต่อทางเพศสัมพันธ์ 52 ราย ในจำนวนนี้มีถึง 23 รายที่เป็นชายรักร่วมเพศและชายรักสองเพศ นอกจากนี้ยังมีผู้ที่ติดเชื้อเอดส์โดยไม่มีอาการ 14,693 ราย ปัจจัยเสี่ยงโดยติดต่อทางเพศสัมพันธ์ 2,285 ราย เป็นชายรักร่วมเพศและชายรักสองเพศ 149 ราย (กรมควบคุมโรคติดต่อ 2533) เมื่อเปรียบเทียบกับประมาณ 3 เดือนที่ผ่านมา จำนวนตัวเลขถึงวันที่ 15 พฤศจิกายน 2532 มีผู้ป่วยโรคเอดส์ 31 ราย ผู้มีอาการสัมพันธ์กับเอดส์ 93 ราย ผู้ที่ติดเชื้อเอดส์โดยไม่มีอาการ 11,936 ราย และเมื่อเปรียบเทียบกับ 10 เดือนที่ผ่านมาจำนวนตัวเลขถึงวันที่ 30 เมษายน 2532 มีผู้ป่วยโรคเอดส์เพียง 22 ราย ผู้มีอาการสัมพันธ์กับเอดส์ 77 รายผู้ที่ติดเชื้อเอดส์โดยไม่มีอาการ 8,592 ราย (กรมควบคุมโรคติดต่อ 2532) จากตัวเลขดังกล่าวจะเห็นแนวโน้มที่จะเกิดการกระจายของโรคเอดส์นี้ได้มากที่สุดหากมิได้เฝ้าระวังให้ดีพอ และกลุ่มที่เสี่ยงต่อการเกิดโรคเอดส์ที่สำคัญกลุ่มหนึ่งก็คือกลุ่มผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

จากสภาพสังคมไทยในปัจจุบันที่มีการเปิดเผยตัว การรวมตัว การแสดงออกของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (ณรงค์ศักดิ์ ตะละภัฏ และคณะ 2520: 23) รวมถึงการที่ได้มีผู้ตั้งข้อสังเกตว่า แนวโน้มของการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศจะเพิ่มสูงขึ้นในโรงเรียนชายล้วนหรือหญิงล้วนและโรงเรียนประจำ (ณรงค์ศักดิ์ ตะละภัฏ และคณะ 2520: 21-24; วัณเพ็ญ บุญประกอบ 2524: 149; อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม 2524: 189; อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม และสมศรี สุกุมลนันทน์ 2529: 2) และการศึกษาของ รุ่งกานดา พงศ์ธรกุลพานิช (2531: 39-40) ที่ศึกษาว่ามีการเผยแพร่เรื่องราวและข่าวสารเกี่ยวกับรักร่วมเพศทางสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น หนังสือ นิตยสาร ภาพยนตร์ รวมทั้งปัญหาส่วนบุคคลและปัญหาสังคมดังกล่าว เป็นเหตุให้คนไทยเริ่มต้นตัว ให้ความสำคัญและสนใจต่อกลุ่มบุคคลผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่มีทีท่าว่าจะเพิ่มจำนวนสูงขึ้นเรื่อย ๆ

มีการอภิปรายถกเถียงกันถึงเรื่องนี้มากมาย การคาดคะเนจำนวนและงานวิจัยหลายเรื่อง เพื่อสอบถามเจตคติและการยอมรับบุคคลกลุ่มนี้ (เพ็ญมาส กำเนิดโทน 2528: 63; รุ่งกานดา พงศ์ธรกุลพานิช 2531: 42-71; อติรัตน์ วัฒนไพลิน 2527: 29-48) แต่สรุปแล้วก็ยังไม่มีการศึกษาถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศที่เกิดขึ้นจริงในสังคมไทยว่าเป็นไปอย่างไร มีจำนวนมากน้อยเพียงใด มีปัจจัยร่วมที่ส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมนี้หรือไม่ โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่พบพฤติกรรมรักร่วมเพศได้บ่อยมาก (Remafedi 1985: 481; Kinsey 1953 อ้างถึงใน Francoeur 1982: 513-514) และเป็นวัยสำคัญในการที่จะวินิจฉัยถึงการเป็นรักร่วมเพศ เนื่องจากการศึกษาของแอนนา ฟรอยด์ (Anna Freud) ในปี ค.ศ. 1965 (อ้างถึงใน Sours 1972: 579) และของแคปแลนกับแซดดอค (Kaplan & Sadock 1981: 552) พบตรงกันว่าวัยนี้เป็นวัยที่ความพึงพอใจทางเพศต่อเพศใดเพศหนึ่งจะปรากฏให้เห็นเด่นชัด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของแดงค์ (Dank) ในปี ค.ศ. 1971 (อ้างถึงใน Larson 1981-1982: 227) ที่กล่าวว่า ช่วงอายุที่ตัดสินใจแสดงตนว่าเป็นรักร่วมเพศอย่างเปิดเผยมากที่สุดก็คือ ช่วงอายุ 15-19 ปี สำหรับการศึกษาในประเทศไทย แรงค์ศักดิ์ ทะละภักดิ์ และคณะ (2520) รายงานว่าผู้มาขอรับบริการที่ศูนย์สุขวิทยาจิตด้วยปัญหาการรักร่วมเพศนั้น ส่วนใหญ่เป็นนักเรียน นิสิต นักศึกษา และกลุ่มอายุที่มาขอรับบริการเป็นอันดับสอง คือ กลุ่มอายุ 13-19 ปี

จากการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎามนตรี (2523: 54) พบว่ามีเด็กอายุ 6-12 ปีจำนวน 8,310,922 คนในปีสำรวจ ปี พ.ศ. 2523 เมื่อประมาณแล้วจะเป็นเด็กวัยรุ่นช่วงอายุ 14-20 ปี ในปี พ.ศ. 2531-2532 และกำลังจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ต่อไปในภายหน้า นับว่าวัยรุ่นนี้เป็นกลุ่มพลเมืองกลุ่มใหญ่ทีเดียวที่จะเป็นอนาคตของชาติสืบต่อไป และวัยรุ่นนี้สิ่งที่มีอิทธิพลอย่างมากก็คือโรงเรียน และกลุ่มเพื่อน ในปี ค.ศ. 1953 คินซีและคณะ (Kinsey et al.) (อ้างถึงใน สมศรี เปี่ยมสมบูรณ์ 2529: 7) ศึกษาพบว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศที่เกิดขึ้นกับเด็กในวัยรุ่นจะมีสาเหตุสำคัญมาจากการเรียนรู้และการเลียนแบบจากกลุ่มเพื่อนฝูง ประกอบกับ อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม (2525: 248-249) ได้กล่าวถึงการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในวัยรุ่นนี้ควบคู่ไปกับทฤษฎีของคอนราด ลอเรนซ์ (Konrad Lorenz) นักจิตวิทยาชาวสวิเดนที่กล่าวไว้ว่า "ในช่วงเวลาที่พอเหมาะช่วงหนึ่ง หากเผชิญมีตัวกระตุ้น (stimulus) ที่พอเหมาะ

เกิดขึ้นพอดี จะทำให้เกิดประสบการณ์และการเรียนรู้ที่จะถูกสลักหรือพิมพ์ (imprint) ลงในสมอง ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างถาวร" รวมถึงธรรมชาติของวัยนี้ เป็นวัยที่มีวุฒิภาวะทางเพศ มีแรงขับทางเพศตามธรรมชาติ เกิดขึ้น (สุจิต สวรรณชีพ 2529: 5) มีความอยากรู้อยากเห็นมากมาย กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้และหาประสบการณ์ใหม่ ๆ แม้แต่ในเรื่องเพศด้วย (Hurlock 1980: 244-245) ทำให้ยิ่งน่าเป็นห่วงเด็กในวัยนี้มากยิ่งขึ้น และนอกจากนี้สิ่งที่ควรคำนึงถึงในเรื่องของการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์นั้น รามาพิดี (Remafedi 1985: 484) ยังได้เสนอความคิดเห็นว่า ควรทำการป้องกันในกลุ่มบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่มีอายุน้อย และไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศก่อนจะดีกว่า ดังนั้นกลุ่มวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจึงเป็นกลุ่มเป้าหมายในการที่จะหาแนวทางในการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ได้อีกด้วย

จากที่กล่าวมาจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรืออาชีวศึกษาตอนต้น เนื่องจากเป็นวัยที่เริ่มแสดงบทบาททางเพศให้สังเกตและวัดได้ นอกจากนั้นการรู้รูปแบบและพฤติกรรมทางเพศก่อนที่นักเรียนจะมีบทบาทเต็มที่ในสังคม จะมีประโยชน์ในเชิงป้องกันและวางแผนบำบัดรักษาได้ทันทั่วทั้งที่ อีกทั้งเห็นว่าจะทำการศึกษารวมไปถึงเจตคติของบุคคลกลุ่มนี้ที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศด้วยว่ามีแนวโน้มไปในทางใด ก็เนื่องด้วยเหตุผลที่ครอสเมอร์และริบเบิล (Klausmeier & Ripple) ได้กล่าวไว้ในปี ค.ศ. 1971 (อ้างถึงใน เขิดศักดิ์ โสวาลินธุ์ 2516: 9) ว่าเจตคติเป็นสิ่งที่กำหนดให้บุคคลประพฤติปฏิบัติตอบสนองในการที่จะชอบหรือไม่ชอบต่อบุคคล วัตถุ สถานการณ์ หรือความคิดเห็น แม้ไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่อ้างอิงได้จากพฤติกรรมหรือการตอบสนองของบุคคล นอกจากนั้นการศึกษาถึงปัจจัยบางประการทางครอบครัว และโรงเรียนก็เป็นสิ่งซึ่งสมควรจะศึกษาอีกเช่นกัน เพราะครอบครัวและโรงเรียนถือเป็นสถาบันพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาบุคคลกลุ่มนี้ อันมีผลต่อรูปแบบบทบาทและพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนด้วย

ฉะนั้นการศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศ และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นว่าเป็นไปในทางใด รวมทั้งศึกษาเหตุปัจจัยบางประการที่มีผลต่อรูปแบบบทบาท และพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน จะเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับประเมินสถานการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศของวัยรุ่นในสังคมไทย

ปัจจุบัน อันจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนในการสร้างบรรทัดฐานทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของเยาวชน ตลอดจนช่วยในการวางแผนลดบทบาทพฤติกรรมรักร่วมเพศแก่เยาวชนด้วย

การศึกษาค้นคว้าวิจัยจึงได้ทำการศึกษานักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรืออาชีวศึกษาตอนต้น โดยทำการศึกษาในเขตการศึกษา 9 ในประเทศไทย ประกอบด้วย 5 จังหวัดคือ ขอนแก่น สกลนคร อุตรดิตถ์ เลย และหนองคาย ซึ่งสภาพทางภูมิศาสตร์ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูง ลักษณะดินส่วนใหญ่เป็นดินปนทรายและเศรษฐกิจส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับผลผลิตทางการเกษตรกรรม รองลงมาคือ การพาณิชย์กรรม การบริการ และการอุตสาหกรรม (สำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา 9 2531: 11-14)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาสถิติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในเขตการศึกษา 9 ของประเทศไทย
2. ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 9 ในประเทศไทย
3. ศึกษาเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 9 ในประเทศไทย
4. ศึกษาความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นเขตการศึกษา 9 ในประเทศไทย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 9 ซึ่งประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีที่ 4, 5, 6 และอาชีวศึกษาตอนต้นระดับ ปวช. 1, ปวช. 2, ปวช. 3 ในเขตการศึกษา 9 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2531-2532 ซึ่งมีโรงเรียนทั้งหมด 118 โรงเรียน เป็นนักเรียนชาย 38,507 คน นักเรียนหญิง 32,805 คน รวมทั้งสิ้น 71,312 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

1. เพศ แบ่งเป็น
 - 1.1 เพศชาย
 - 1.2 เพศหญิง
2. ประเภทของโรงเรียน แบ่งเป็น
 - 2.1 โรงเรียนสหศึกษา
 - 2.2 โรงเรียนชายล้วน
 - 2.3 โรงเรียนหญิงล้วน

ตัวแปรตาม

1. พฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งแบ่งออกเป็น
 - 1.1 มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
 - 1.2 ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
2. เจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

สมมติฐานของการวิจัย

1. สัดส่วนนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน
2. สัดส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนชายล้วนและโรงเรียนหญิงล้วนแตกต่างกัน
3. สัดส่วนนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษา และโรงเรียนชายล้วนแตกต่างกัน
4. สัดส่วนนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษา และโรงเรียนหญิงล้วนแตกต่างกัน

5. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน

6. นักเรียนจากโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนชายล้วนและโรงเรียนหญิงล้วนมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน

7. นักเรียนชายในโรงเรียนชายล้วนและโรงเรียนสหศึกษามีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน

8. นักเรียนหญิงในโรงเรียนหญิงล้วนและโรงเรียนสหศึกษามีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน

นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

พฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึงการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งมีความรู้สึกพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน โดยอาจเคยมีหรือไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันมาก่อนก็ได้ คำว่ารักร่วมเพศนี้ยังมิได้ถูกบัญญัติเป็นศัพท์เฉพาะอย่างเป็นทางการสำหรับความหมายดังกล่าวข้างต้น แต่เนื่องจากเป็นคำที่มีผู้ใช้มานานและแพร่หลายในปัจจุบัน ผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำดังกล่าวสำหรับการวิจัยครั้งนี้ พฤติกรรมดังกล่าวพิจารณาได้จากพฤติกรรม 2 ประการต่อไปนี้

1. การมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก (early cross-gender behavior) มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1.1 การมีพฤติกรรมเหมือนเด็กชายในเด็กหญิง (boy-like behavior) หรือการมีพฤติกรรมเหมือนเด็กหญิงในเด็กชาย (girl-like behavior)

1.2 ความคิดอยากเป็นเพศตรงข้าม (cross gender idea)

1.3 การแต่งตัวอย่างเพศตรงข้าม (cross dressing)

2. การมีความพึงพอใจทางเพศกับเพศเดียวกันคือการที่บุคคลมีความพึงพอใจ หรือชอบที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน หรือรักเพศเดียวกันโดยมีองค์ประกอบดังนี้

- 2.1 ความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ (sexual attraction)
- 2.2 กิจกรรมทางเพศ (sexual activity)
- 2.3 การจินตนาการทางเพศ (sexual fantasies)
- 2.4 อารมณ์ที่ประสงค์ (emotional preference)
- 2.5 สังคมที่พึงประสงค์ (social preference)
- 2.6 แบบแผนในการดำเนินชีวิต (life style)
- 2.7 การมองตนเองทางด้านเพศ (sexual self-concept)

อย่างไรก็ตามลักษณะการวัดที่ได้จากเกณฑ์ดังกล่าวนี้มีได้หมายความว่าบุคคลนั้นเป็นรักร่วมเพศ แต่เป็นเพียงบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเท่านั้น ซึ่งอาจมีแนวโน้มจะพัฒนาไปเป็นบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศในอนาคต

เจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึงความคิด ความรู้สึกของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคม ซึ่งอาจเป็นด้านบวกหรือด้านลบก็ได้

แบบสอบถาม หมายถึงแบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นสำหรับการวิจัยครั้งนี้

นักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึงนักเรียนหญิงที่ได้ค่าคะแนนตามน้ำหนักที่กำหนดในสมการการจำแนกจากแบบสอบถาม มากกว่าหรือเท่ากับ 1.40259

นักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ หมายถึงนักเรียนหญิงที่ได้ค่าคะแนนตามน้ำหนักที่กำหนดในสมการการจำแนกจากแบบสอบถาม น้อยกว่า 1.40259

นักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึงนักเรียนชายที่ได้ค่าคะแนนตามน้ำหนักที่กำหนดในสมการการจำแนกจากแบบสอบถาม มากกว่าหรือเท่ากับ 1.99470

นักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ หมายถึงนักเรียนชายที่ได้ค่าคะแนนตามน้ำหนักที่กำหนดในสมการการจำแนกจากแบบสอบถาม น้อยกว่า 1.99470

นักเรียนวัยรุ่น หมายถึงนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับอาชีวศึกษาตอนต้นทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2531-2532 เขตการศึกษา 9 ในประเทศไทย

โรงเรียนสหศึกษา หมายถึงโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือระดับอาชีวศึกษาตอนต้นทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ซึ่งมีทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย โดยระดับชั้นดังกล่าวจะต้องมีจำนวนนักเรียนหญิงไม่น้อยกว่า $\frac{1}{3}$ ของนักเรียนชาย หรือมีจำนวนนักเรียนชายไม่น้อยกว่า $\frac{1}{3}$ ของนักเรียนหญิง ทั้งนี้เพื่อให้แต่ละเพศหนึ่งมีอิทธิพลต่ออีกเพศหนึ่งมากเกินไป

โรงเรียนหญิงล้วน หมายถึงโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรืออาชีวศึกษาตอนต้นซึ่งมีเฉพาะนักเรียนหญิงหรือมีอัตราส่วนของนักเรียนหญิงต่อนักเรียนชาย มากกว่าหรือเท่ากับ 10:1

โรงเรียนชายล้วน หมายถึงโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรืออาชีวศึกษาตอนต้นซึ่งมีเฉพาะนักเรียนชาย หรือมีอัตราส่วนของนักเรียนชายต่อนักเรียนหญิง มากกว่าหรือเท่ากับ 10:1

เขตการศึกษา 9 หมายถึงเขตการศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการ ประเทศไทยกำหนดไว้ ประกอบด้วย 5 จังหวัดต่อไปนี้คือ ขอนแก่น อุดรธานี สกลนคร หนองคาย เลย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ช่วยให้ทราบข้อมูลเชิงสถิติและแนวโน้มของการเกิดพฤติกรรม รักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 9 ในประเทศไทย ซึ่งจะทำให้สามารถประเมินถึงสถานการณ์ปัจจุบันเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ของนักเรียน-วัยรุ่นว่าเป็นไปในลักษณะใด
2. ช่วยให้ทราบถึงเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรัก-ร่วมเพศว่าเป็นไปในแนวทางใด ซึ่งจะมีผลต่อการประเมินถึงการยอมรับบุคคลกลุ่มนี้หรือไม่เพียงใด อันจะเป็นผลต่อเนื่องไปถึงการแพร่ระบาดของพฤติกรรมรักร่วม-เพศในกลุ่มนักเรียน และยังสามารถประเมินถึงผลกระทบทางสังคมต่อนักเรียนที่มี พฤติกรรมดังกล่าว นอกจากนั้นข้อมูลเหล่านี้จะมีประโยชน์ในการวางแผนจัดการ-เรียนการสอนที่จะส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความเข้าใจอันดีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ
3. เป็นแนวทางในการวางแผนสำหรับผู้บริหารการศึกษา เช่น ผู้กำหนดนโยบายและวางแผนของกระทรวงศึกษาธิการ ผู้อำนวยการโรงเรียน ในการจัดหลักสูตรการศึกษา และการวางแผนทางช่วยเหลือนักเรียนที่อาจเกิด ปัญหาจากการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศดังกล่าว
4. เป็นแนวทางแก่สถาบันครอบครัวและสถาบันการศึกษา รวมทั้ง สถาบันอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการปลูกฝังเจตคติ และค่านิยมในเรื่องบทบาททางเพศ ที่เหมาะสมแก่เยาวชนไทยต่อไป
5. เป็นประโยชน์ต่อบุคคลากรทางการแพทย์ที่จะสามารถติดตาม เฝ้าระวังกลุ่มบุคคลที่มีแนวโน้มที่จะมีความเสี่ยงต่อการแพร่ระบาดของโรคติดต่อ ทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะโรคเอดส์ที่กำลังวิตกกังวลอยู่ในเวลานี้

บทที่ 2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของการเป็นรักร่วมเพศ

พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นเรื่องที่มีผู้สนใจศึกษากันมาก และให้คำจำกัดความของการเป็นรักร่วมเพศ แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับความสนใจของแต่ละบุคคล เป็นต้นว่า

องค์การอนามัยโลก (World Health Organization (WHO) 1978: 40) ได้กล่าวถึงการเป็นรักร่วมเพศไว้ในตารางจำแนกโรคสากลครั้งที่ 9 หรือ The Ninth Revision of the International Classification of Diseases (ICD9) ว่าการเป็นรักร่วมเพศหมายถึง การที่บุคคลมีความพึงพอใจทางเพศกับคนที่มีเพศเดียวกันเพียงอย่างเดียวหรือเป็นส่วนใหญ่ โดยที่อาจจะมีความสัมพันธ์ทางกายต่อกันก็ได้ และการจะวินิจฉัยว่าบุคคลใดเป็นรักร่วมเพศนั้น ไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่าเป็นความผิดปกติทางจิต

สปิตเซอร์ (Spitzer 1981: 212) กล่าวว่า การเป็นรักร่วมเพศหมายถึง แบบแผนของการได้รับแรงกระตุ้นแบบรักร่วมเพศ (homosexual arousal) อย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลานานโดยที่ขาดการกระตุ้นแบบรักร่วมเพศ (heterosexual arousal) หรือมีน้อยเกินไป

แคปแลน และแซดดอค (Kaplan & Sadock 1981: 550) กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศว่า เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกในลักษณะที่เป็นแบบแผนระยะยาวของการมีความพึงพอใจทางเพศที่อารมณ์ความรู้สึก และความสนใจทางเพศถูกกระตุ้นได้โดยบุคคลเพศเดียวกัน และไม่สามารถรับการกระตุ้นเร้าทางเพศได้โดยเพศตรงข้าม

มาร์เมอร์ (Marmor 1976: 375, 1980: 5) กล่าวถึงปัญหาในเรื่องความหมายของการเป็นรักร่วมเพศ ที่ยังไม่สามารถตกลงกันเป็นที่แน่ชัด โดยส่วนใหญ่จะเป็นความหมายเชิงปฏิบัติการ ซึ่งจำกัดเพียงการมีพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน การพิจารณาเพียงพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นไม่เพียงพอ

เนื่องจากได้ละเอียดต่อสาเหตุด้านแรงจูงใจ ภายใต้การแสดงพฤติกรรมเช่นนั้น มาร์เมอร์ จึงให้คำจำกัดความถึงบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศนั้น หมายถึงบุคคลซึ่งมีแรงจูงใจในอันที่จะมีความพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันกับตนเอง และความพึงพอใจนั้นมักนำไปสู่การมีความสัมพันธ์ทางเพศ แต่เรื่องของการมีความสัมพันธ์ทางเพศนี้ไม่จำเป็นต้องนำไป ในบางรายอาจจำกัดอยู่เพียงแค่การมีจินตนาการทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันเท่านั้น

สำหรับในประเทศไทย การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเป็นรักร่วมเพศ มีค่อนข้างจำกัด ดังนั้นการให้คำจำกัดความของการเป็นรักร่วมเพศจึงมีไม่มากนัก เป็นต้นว่า

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม ใน สมภพ เรืองตระกูล, บรรณาธิการ 2528: 226) กล่าวว่า การเป็นรักร่วมเพศ หมายถึงการมีความสุขทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน ถ้าระหว่างชายต่อชายด้วยกันมักเรียกทับศัพท์ว่า โฮโมเซ็กชวลลิตี้ (homosexuality) ระหว่างหญิงต่อหญิงด้วยกันเรียกว่า เลสเบียนนิสม (lesbianism)

เอนก อาริพรรค และ สุวทนา อาริพรรค (2525: 214) ให้คำจำกัดความว่า รักร่วมเพศเป็นพฤติกรรมทางเพศระหว่างบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันกับตนเอง เป็นลักษณะที่พบมากที่สุด ในจำนวนพฤติกรรมทางเพศที่ผิดไปจากลักษณะที่คนทั่วไปปฏิบัติซึ่งเป็นได้ทั้งผู้ชาย และผู้หญิง

โอภาส ธรรมวานิช (2527: 39-40) ให้คำจำกัดความว่า รักร่วมเพศคือการมีพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน อาจจะเป็นเพียงพอใจที่ได้สัมผัสร่างกายภายนอก ไม่จำเป็นต้องมีเพศสัมพันธ์จนถึงสุดยอดของอารมณ์

จำลอง ดิษยวณิช (2522: 257) ให้คำจำกัดความว่า ความรักเพศเดียวกัน (homosexuality) คือความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน พฤติกรรมทางเพศเช่นนี้ระหว่างหญิงด้วยกันมักเรียกว่า เลสเบียนนิสม (lesbianism) ชายหรือหญิงที่มีความพอใจทั้งสองเพศ (อาจเป็นผู้หญิง หรือผู้ชายก็ได้) เรียกว่า ทวิเพศ (bisexual) โดยทั่วไปพวก

ทวิเพศมักจะเป็นที่รักร่วมเพศ แม้ว่าจะมีความสามารถในการร่วมเพศกับเพศตรงข้ามและมีความพอใจได้ตามสมควร

โดยสรุปจากคำจำกัดความต่าง ๆ ดังกล่าวเห็นได้ว่า พฤติกรรมรัก-ร่วมเพศหมายถึงการมีความพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน อาจจะมีหรือไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศต่อกันก็ได้ และสิ่งที่ยู่เบื้องหลังพฤติกรรมเช่นนี้อาจมาจากแรงจูงใจภายในที่จะพึงพอใจต่อเพศเดียวกัน หรือมีแรงกระตุ้นเชิงรักร่วม-เพศอย่างต่อเนื่องยาวนานและขาดแรงกระตุ้นเชิงรักต่างเพศ หรือมีแต่น้อยเกินไป ดังนั้นการพิจารณาว่ารักร่วมเพศจะเกิดขึ้นเมื่อใด ก็อาจกล่าวได้ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลมีความพึงพอใจที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างคนเพศเดียวกัน โดยที่อาจจะออกมาในรูปของพฤติกรรมที่แสดงออก การมีความสัมพันธ์ทางเพศจริง หรือเป็นเพียงจินตนาการก็ได้ บุคคลนั้นอาจขาดแรงกระตุ้นเชิงรักต่างเพศหรือมีอยู่เพียงเล็กน้อย แต่มีแรงกระตุ้นทางเพศกับเพศเดียวกันมากกว่าเป็นเวลาต่อเนื่องยาวนาน

โดยทั่วไปเมื่อพูดถึงรักร่วมเพศ หรือโฮโมเซ็กชวล (homosexual) นั้น คำนี้มักจะเป็นการบ่งบอกถึงการเป็นรักร่วมเพศทั้งในผู้หญิงและผู้ชาย แต่โดยทั่วไปแล้วผู้ชายที่เป็นรักร่วมเพศมักจะถูกระบุว่า โฮโมเซ็กชวล หรือเกย์ (gay) มากกว่า ในขณะที่ผู้หญิงเป็นรักร่วมเพศจะมีศัพท์เรียกเฉพาะว่า เลสเบียน (lesbian) นอกจากนี้ยังอาจได้ฟังหรือได้พบเห็นคำบางคำที่เป็นคำร่วมสมัยและมักมีผู้นำมาใช้เรียกแทนตัวบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ ดังที่วัลลภ ปิยะมโนธรรม (2531: 60-61) ได้กล่าวไว้ดังนี้

เกย์ เป็นศัพท์ที่กลุ่มรักร่วมเพศได้บัญญัติขึ้นมาใช้เรียกตัวเอง มาจากคำศัพท์ในภาษาอังกฤษว่า gay ซึ่งความหมายก็คือ สนุกสนาน สดชื่น ร่าเริงแจ่มใส หรือสดใสมีพลังอันเป็นการสร้างปมเด่นเพื่อกลบเกลื่อนปมด้อยในชีวิต ซึ่งมักพบแต่ความทุกข์ ขมขื่น โดดเดี่ยว ว่าเหว และถูกสังคมรังเกียจเหยียดหยาม ถ้าพฤติกรรมของเขาสอดคล้องกันเป็นลักษณะของการเป็นฝ่ายกระทำให้อีกฝ่ายมากกว่า (คล้ายบทบาทของผู้ชายที่เป็นฝ่ายรุกผู้หญิง) ก็เรียกว่า "เกย์คิงส์" ดังนั้นกลุ่มเกย์คิงส์จึงมักไม่แสดงตัว ออกท่าทางกระตือรือร้น หรือการแต่งหน้า

แต่งตัวที่ค่อนข้างไปทางผู้หญิง และมักไม่เปิดเผยความรู้สึกรักร่วมเพศให้คนทั่วไปได้รับรู้ จึงมักดูกันไม่ค่อยออก เป็นลักษณะเหมือนผู้ชายธรรมดา ๆ แต่อาจแต่งตัวดูฉูดฉาด ทันสมัย หรือเรียบร้อยกว่า และเกือบครึ่งหนึ่งของเกย์คิงส์ก็สามารถมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงได้ แต่งงานมีครอบครัวได้ แต่ส่วนลึกของความรู้สึกภายในนั้นยังรักชอบเพศเดียวกันมากกว่า

ส่วน "เกย์ควีน" นั้นชอบเป็นฝ่ายถูกระทำมากกว่า (คือรู้สึกตัวเองเหมือนผู้หญิงทั่วไป) และถ้าหากเป็นแบบผสม คือชอบทั้งเป็นฝ่ายรุกบ้างเป็นฝ่ายรับบ้าง สลับกัน บางทีก็เรียกว่า "เกย์" เฉย ๆ

ตุ๊ด คำว่าตุ๊ต้นั้นมาจากคำว่า "ตุ๊ดซี่" ซึ่งเป็นชื่อของตัวเองในภาพยนตร์ฝรั่งเรื่อง "Tootsie" ที่เล่นบทบาทเป็นผู้หญิง วัยรุ่นไทยจึงใช้คำนี้เรียกผู้ชายที่มีกิริยาท่าทางกระตุงกระต้าง ไม่ว่าจะเป็นทั้งน้ำเสียง การแต่งหน้า แต่งตัวที่ค่อนข้างไปทางผู้หญิง ซึ่งมักแสดงออกมากกว่าผู้หญิงแท้เสียอีก เพื่อต้องการเป็นจุดเด่นในการเรียกร้องความสนใจจากคนทั่วไป ตุ๊ดจึงจัดอยู่ในกลุ่มเกย์ควีน เพียงแต่แสดงตัวเปิดเผย แจ่มแจ้งกว่าเหมือนกลุ่มลัทธิเพศ บทบาทพฤติกรรมทางเพศจึงเป็นฝ่ายรับอย่างเดียว ชอบเป็นฝ่ายถูกระทำและไม่สามารถหรือแม้แต่จะลองคิดพยายามร่วมเพศกับผู้หญิง

ทอม นั้นเรียกย่อมาจากคำว่า "ทอมบอย" คือผู้หญิงที่ชอบแต่งตัวแสดงกิริยาท่าทางและทำนิสัยเหมือนผู้ชายและความหมายลึกกว่านั้นก็ถือเป็นผู้หญิงที่ชอบผู้หญิงด้วยกัน โดยจะวางบทบาทตัวเองเป็นฝ่ายนำ ฝ่ายรุก คอยป้องกันคุ้มครองแก่หญิงที่เธอชอบและต้องการมีสัมพันธ์ทางเพศเหมือนผู้ชายที่ต้องการทำกับผู้หญิง แม้กระทั่งเวลามีเพศสัมพันธ์ก็จะไม่ยอมเป็นฝ่ายรับแต่จะเป็นฝ่ายกระทำต่ออีกฝ่ายหนึ่ง

ถ้าหากว่าผู้หญิงต่อผู้หญิงตอบสนองซึ่งกันและกันด้านบทบาททางเพศ คือเป็นทั้งฝ่ายให้และฝ่ายรับผลัดกันก็ได้ ก็เรียกจำแนกออกมาว่าเป็น "เบี่ยน" ก็คือย่อมาจากคำว่า เลสเบี่ยน

ดี้ มาจากคำว่า "เลดี้" แปลว่าผู้หญิง เพียงแต่เป็นผู้หญิงที่ยอมเป็น

คู่ควงและปล่อยให้หอมกระตุ้นแล้วโลมทางเพศได้ อาจไม่ต้องการความสุขทางเพศโดยตรง แต่ก็ใจอ่อนยอมให้หอมทำอะไร ๆ ในร่างกายเธอได้ เพียงเพื่อแลกกับความสนใจ ความเอาใจใส่ ความเข้าใจ และความรักที่กำลังเสาะแสวงหาอยู่ ดีส่วนใหญ่จึงหาตัวเองได้ถ้าพบผู้ชายที่ถูกใจ

อย่างไรก็ตาม การรับบทบาททางเพศตามเชิงรับหรือรุกนั้นไม่ได้เป็นพฤติกรรมที่ถือปฏิบัติอย่างถาวรตามที่เข้าใจ แต่มีการสลับบทบาทได้ในขณะมีเพศสัมพันธ์กัน และลักษณะแบบเกย์คิง เกย์ควีน หอมและดี อาจจะมีเพียงเฉพาะในบุคคลกลุ่มหนึ่ง ซึ่งบุคคลรักร่วมเพศอาจไม่ได้แสดงบทบาทเป็นพฤติกรรมที่เห็นได้แน่ชัด นอกเหนือจากการมีความพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันตามความหมายของการเป็นรักร่วมเพศที่แท้จริงเท่านั้น

นอกจากนี้ยังมีศัพท์บางคำที่ใช้เรียกกลุ่มบุคคล ที่มีการแสดงทางเพศบางประการที่อาจก่อให้เกิดความสับสน เข้าใจผิดกับเรื่องรักร่วมเพศ ดังที่อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม (2525: 238-240) กล่าวไว้ ได้แก่

กะเทย คำว่า กะเทยนั้นมักนำมาใช้ในการเรียกบุคคล ซึ่งคิดว่าเป็นรักร่วมเพศ หรือบุคคลที่แสดงจริตกริยาเป็นผู้หญิง แต่ตามความเป็นจริงแล้ว กะเทย หรือที่ภาษาอังกฤษใช้คำว่า hermaphrodite นั้นไม่จำเป็นต้องเป็นรักร่วมเพศเสมอไปและมีบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศจำนวนมากที่ไม่ได้มีลักษณะของกะเทยปรากฏอยู่ กะเทยตามความหมายทางการแพทย์ หมายถึงบุคคลซึ่งมีอวัยวะของ 2 เพศกำลังอยู่ในตัวคนคนเดียว เช่น อาจมีองคชาติ (penis) และมีเต้านม (breast) หรืออาจมีอัณฑะ (testis) ในขณะเดียวกันก็มีมดลูกอยู่ด้วย ทำให้ไม่สามารถวินิจฉัยได้ว่าเป็นหญิงหรือชายแน่ชัด กะเทยมี 2 ชนิดคือ กะเทยจริง (true hermaphrodite) หมายถึง บุคคลที่มีลักษณะทางเพศที่เด่นตรงกับฮอร์โมนในตัว คือมักจะดูล้ายไปทางเพศใดเพศหนึ่ง ให้เห็นชัดเจนทั้งรูปร่างภายนอกและฮอร์โมนในร่างกาย กะเทยเทียม (pseudo-hermaphrodite) กลุ่มนี้จะมียีนเพศทางเพศภายนอกให้เห็นเด่นชัดอย่างหนึ่ง แต่ออร์โมนที่ผลิตแท้จริงกลับเป็นของอีกเพศหนึ่ง

ลักเพศ (transvestism) บางทีจะถูกเรียกว่ากะเทยเช่นกัน ลักเพศนี้เป็นบุคคลที่ชอบแต่งตัวเป็นเพศตรงข้ามกับเพศที่แท้จริงของตน มีความสุข ความพอใจทางเพศกับการที่ได้แต่งตัว แต่งหน้า สวมเสื้อผ้า หรือแสดงท่าทาง ของเพศตรงข้ามกับตน ทั้งนี้อาจเป็นไปโดยเปิดเผย หรือแอบซ่อนเมื่อลับตาคน ลักเพศนี้ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นรักร่วมเพศเสมอไป แต่ในทางปฏิบัติอาจพบพวก ลักเพศเกิดร่วมกับลักษณะแบบรักร่วมเพศ และแปลงเพศได้

พวกแปลงเพศ (transsexual) เป็นบุคคลที่ไม่ยอมรับเพศที่แท้จริง โดยกำเนิดของตน มักแสดงพฤติกรรมและมีบทบาททางเพศแบบเพศตรงข้ามตลอดเวลา และมีความคิดฝังใจว่าอารมณ์และจิตใจของเขาเป็นเพศตรงข้าม บุคคล เหล่านี้มักมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าในการที่จะผ่าตัดแปลงเพศเป็นเพศตรง- ข้าม พวกลักเพศและพวกแปลงเพศนี้จะแตกต่างกัน โดยที่พวกลักเพศต้องการ แต่งกายแบบเพศตรงข้าม เพื่อให้เกิดความตื่นเต้นทางเพศ ในขณะที่พวกแปลงเพศ กระทำไปเพราะคิดว่าจิตใจตนเป็นเพศตรงข้ามจริง ๆ

รักทั้งสองเพศ (bisexuality) เป็นอีกคำหนึ่งซึ่งมักได้ยินเสมอใช้ เรียกกลุ่มบุคคลที่เกิดความพึงพอใจทางเพศ ได้ทั้งจากการมีความสัมพันธ์แบบรัก- ร่วมเพศและรักต่างเพศ (homosexual relationship and heterosexual relationship) อย่างไรก็ตามเมเยอร์ (Meyer 1985: 1061) เป็นผู้ให้ ความเห็นว่าผู้ที่ เป็นรักทั้งสองเพศนี้ อันที่จริงมักจะมีความพึงพอใจที่แท้จริงเป็นแบบ รักร่วมเพศเป็นส่วนใหญ่ มักพบประวัติตลอดจนกลไกในการพัฒนาทางเพศเป็นแบบ รักร่วมเพศด้วย

จากลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นี้แสดงถึงความแตกต่าง ที่จะต้องแยกออกจาก ลักษณะพฤติกรรมรักร่วมเพศ บุคคลที่มีลักษณะดังกล่าวข้างต้น ไม่ใช่บุคคล รักร่วมเพศ แต่ในความเป็นจริงของสังคมอาจพบว่าบุคคลรักร่วมเพศอาจมีลักษณะ ข้างต้นเกิดร่วมด้วย เช่น เป็นบุคคลรักร่วมเพศ และมีลักษณะลักเพศชอบแต่งกาย อย่างเพศตรงข้ามด้วย

ประเภทของการเป็นรักร่วมเพศ

ไฮด์ (Hyde 1982: 367-368) แบ่งพฤติกรรมรักร่วมเพศออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1. พวกที่เป็นรักร่วมเพศจากการขาดโอกาส หรือเป็นไปตามสถานการณ์ (deprivation homosexuality or situational homosexuality) เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลไม่สามารถหาทางระบายความต้องการทางเพศด้วยบุคคลต่างเพศได้
2. พวกรักร่วมเพศแอบแฝง (latent homosexuality) ตามแนวคิดของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) เชื่อว่าบุคคลมีแนวโน้มที่จะเป็นรักร่วมเพศ แต่เก็บความรู้สึกไว้ในระดับจิตไร้สำนึก ทำให้มีความวิตกกังวลอยู่มาก บางคนจะใช้กลไกป้องกันตัวเองแบบทำตัวตรงข้ามกับความรู้สึกที่ซ่อนเร้นอยู่ (reaction-formation) ทำตัวให้เป็นชายชาตรีมากเกินไป และปฏิเสธการเป็นรักร่วมเพศ นอกจากนี้รักร่วมเพศแบบแอบแฝง ยังมีความหมายที่แสดงถึงการตอบสนองทางจิตใจที่บุคคลสามารถถูกกระตุ้นทางจิตใจได้ด้วยบุคคลที่มีเพศเดียวกับตน แต่ไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศจริง (Pomeroy 1968 : 175)
3. พวกปกปิด หรือเปิดเผยการเป็นรักร่วมเพศของตน (covert, or overt homosexuality)

พวกปกปิด (covert homosexuality) เป็นบุคคลที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่แบบรักต่างเพศไม่ว่าจะเป็นการงานหรือทางสังคม ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศของบุคคลนั้นนอกจากเพื่อนใกล้ชิด และบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศด้วยกัน

พวกเปิดเผย (overt homosexuality) บุคคลเหล่านี้ไม่ปกปิดการเป็นรักร่วมเพศของตน และหากมีโอกาสก็จะพยายามแสดงพฤติกรรมของตนให้เด่นชัดด้วย

โดยสรุปจะเห็นได้ว่า การแบ่งประเภทตามแบบของไฮด์นี้ เป็นเพียงการแบ่งตามพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกเท่านั้น เพราะยังมีบางประเภทเช่นใน

ประเภทแรกยังไม่สามารถจัดว่าเป็นบุคคลรักร่วมเพศที่แท้จริง เนื่องจากยังขาดองค์ประกอบที่สำคัญคือ ความพึงพอใจต่อการมีความสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในของแต่ละบุคคล ตามความหมายของการเป็นรักร่วมเพศดังที่ได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น

สาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ

การระบุถึงสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศนั้น ไม่อาจเจาะจงถึงสาเหตุที่แน่นอนได้ แต่เชื่อว่าเกิดจากสาเหตุหลายประการร่วมกัน ซึ่งมีผลให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศขึ้น สาเหตุเหล่านี้คือ

1. สาเหตุทางด้านสภาวะร่างกาย
2. สาเหตุทางด้านจิตวิทยา
3. สาเหตุทางด้านสิ่งแวดล้อม

1. สาเหตุทางด้านสภาวะร่างกาย มีผู้ทำการศึกษาปัจจัยทางด้านสภาวะทางร่างกายและชีววิทยา (constitutional and biological factors) เพื่ออธิบายถึงการเป็นรักร่วมเพศ ซึ่งอาจแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 แนวคือ การศึกษาเกี่ยวกับฮอร์โมน และการศึกษาเกี่ยวกับพันธุกรรม กล่าวคือ

1.1 การศึกษาเกี่ยวกับฮอร์โมน ไฮด์ (Hyde 1982:383) ได้กล่าวถึงการศึกษาเกี่ยวกับผลของฮอร์โมนจากต่อมไร้ท่อที่มีต่อการเป็นรักร่วมเพศ โดยตั้งข้อสังเกตว่าระดับของฮอร์โมนเพศชาย หรือเทสโทสเตอโรน (Testosterone) ในผู้ชายเป็นรักร่วมเพศจะแตกต่างจากผู้ชายที่เป็นรักต่างเพศหรือไม่ ผลการศึกษาที่ทำการในระยะแรก เช่นการศึกษาของ กลาสและคณะ (Glass, et al.) ในปี ค.ศ. 1940 (อ้างถึงใน Hyde 1982:383) ยังไม่สามารถอธิบายได้ และแม้ว่าในปัจจุบันนี้จะมีการพัฒนาความละเอียด และความเที่ยงตรงของเครื่องมือที่ใช้ในการตรวจมากขึ้นกว่าเดิมก็ตาม ก็ยังไม่สามารถยืนยันถึงความแตกต่างของระดับฮอร์โมนในชายรักร่วมเพศ และชายรักต่างเพศได้ เนื่องจากผลการศึกษาต่างๆ ยังไม่สอดคล้องกัน อย่างไรก็ตามแม้ว่าผลการศึกษาในเรื่องนี้จะยังไม่แน่ชัดแพทย์บางรายก็ได้บำบัดรักษาชายที่เป็นรักร่วมเพศด้วยฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนอยู่

สำหรับกลุ่มเลสเบียนนั้น ลอเรน และคณะ (Lorraine, et al.) ศึกษาในปี ค.ศ.1971 (อ้างถึงใน Hyde 1982: 383) พบว่าเลสเบียนมีระดับของเทสโทสเตอโรน สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เป็นหญิงรักต่างเพศและมีระดับของเอสโตรเจน (Estrogen) ต่ำกว่ากลุ่มควบคุมเช่นกัน อย่างไรก็ตามยังไม่มีการศึกษาอื่นที่ยืนยันผลการศึกษานี้ นอกจากนี้ควรจะระมัดระวังถึงการนำผลการศึกษานี้ไปใช้เนื่องจากวิธีการที่ใช้ศึกษาไม่สามารถควบคุมตัวแปรต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงระดับของฮอร์โมนได้ (Marmor 1976: 377-379)

ความสนใจเรื่องฮอร์โมนอีกแนวหนึ่ง เป็นการศึกษาถึงระดับฮอร์โมนในระยะตั้งครรภ์ของมารดา โดยตั้งสมมติฐานว่ารกร่วมเพศเป็นผลจากการมีระดับฮอร์โมนแอนโดรเจน (Androgen) ที่ไม่สมดุลระหว่างตั้งครรภ์ แต่ทว่าผลการศึกษานี้ก็ยังไม่สามารถหาข้อสรุปได้เช่นกัน (Hyde 1982: 383; Meyer 1985: 1058)

1.2 การศึกษาเกี่ยวกับพันธุกรรม ไฮด์ (Hyde 1982: 383, 386) ได้กล่าวถึงการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของพันธุกรรม ซึ่งมักเป็นการศึกษาที่ทำในฝาแฝด และการศึกษาทางโครโมโซม (chromosome) โดยได้กล่าวถึงการศึกษาของคอลแมน (Kallmann) ที่ทำในปี ค.ศ.1952 (อ้างถึงใน Hyde 1982: 383) ได้ศึกษาฝาแฝดที่เป็นรกร่วมเพศจำนวน 85 คู่ พบว่าคู่ฝาแฝดที่เกิดจากไข่สองใบ (dizygotic twins) 45 คู่ อาจไม่เป็นรกร่วมเพศทั้งสองคน ในขณะที่คู่แฝดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกัน (monozygotic twins) จำนวน 40 คู่ จะเป็นรกร่วมเพศทั้งคู่ ซึ่งผลของการศึกษานี้สนับสนุนถึงความเกี่ยวข้องของพันธุกรรม แต่ในปี ค.ศ.1963 โคลบ์ (Kolb) (อ้างถึงใน Hyde 1982: 383) ศึกษาฝาแฝดจากไข่ใบเดียวกันที่เป็นรกร่วมเพศ ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการเป็นรกร่วมเพศกับการเป็นคู่แฝด มีผู้วิจารณ์การศึกษาในลักษณะเช่นนี้ว่า ฝาแฝดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกันนั้นนอกจากจะมียีนส์ (genes) เหมือนกันแล้ว ลักษณะการเลี้ยงดูที่ได้รับก็เหมือนกันด้วย จึงไม่อาจตัดปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมออกไปได้ ส่วนฝาแฝดไข่คนละใบก็มีโอกาสจะไม่มีความสัมพันธ์ทางยีนส์เลย นอกจากการศึกษาของคอลแมนแล้วก็ไม่พบการศึกษาของผู้อื่นที่แสดงถึงความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมกับการเป็นรกร่วมเพศ ดังนั้นการศึกษาทางด้านพันธุกรรมโดยทั่วไปจึงไม่ได้รับการยอมรับ นักพันธุกรรมเองก็แย้งสมมติฐานในเรื่องนี้ โดยเห็นว่าถ้า

การเป็นรักร่วมเพศถูกควบคุมโดยพันธุกรรมแล้ว ยีนส์ของการเป็นรักร่วมเพศก็น่าจะได้รับอิทธิพลของการเลือกสรรทางธรรมชาติ จัดให้หมดไปโดยเร็วด้วยเหตุที่ว่าผู้เป็นรักร่วมเพศต้องการจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันเท่านั้น ดังนั้นโอกาสในการถ่ายทอดยีนส์จึงไม่มี ซึ่งต่างจากพวกที่เป็นรักทั้งสองเพศ (bisexual) ที่มีการเกี้ยวข้องทางเพศได้ทั้งสองเพศ พวกนี้จึงมีโอกาssl่งผ่านยีนส์ได้ (Hyde 1982: 383, 386)

นอกจากนั้นการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของโครโมโซม ซึ่งบางครั้งก็ยากที่จะแยกได้อย่างชัดเจนถึงความแตกต่างของโครโมโซมระหว่างบุคคลรักร่วมเพศและรักต่างเพศ แต่ทว่าก็พบความผิดปกติบ้าง เช่น ผู้ป่วยที่มีกลุ่มอาการไคลน์เฟลเตอร์ (Kline Felter's Syndrome) ซึ่งมีโครโมโซม XXY หรือ XXXY และกลุ่มอาการเทอร์เนอร์ (Turner's Syndrome) มีโครโมโซม XO จะเป็นรักร่วมเพศ อย่างไรก็ตามยังไม่สามารถยืนยันได้ เพราะมีบุคคลบางคนที่มิโครโมโซมผิดปกติ แต่ไม่ได้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (Marmor 1976: 378)

2.1 สาเหตุทางด้านจิตวิทยา ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (psychoanalysis theory) ของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud 2529: 164-168; อ้างถึงใน ประพนธ์ สโรชมาน 2524:171; อ้างถึงใน Francoeur 1982: 524-525) เชื่อว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเกิดจากการชะงักงันของพัฒนาการทางเพศในช่วงอายุ 3-5 ปี (phallic stage หรือ Oedipal period) ในช่วงนี้เด็กชายจะรักมารดา เด็กหญิงจะรักบิดา ทั้งเด็กชายเด็กหญิงจะอิจฉาบิดาหรือมารดาที่มีเพศเดียวกับตน แต่ในที่สุดจะผ่านพัฒนาการขั้นนี้ไปได้โดยการปรับตัวประพฤติดนเลียนแบบ (identify) บิดาหรือมารดาที่มีเพศเดียวกับตน กล่าวคือในขณะที่เด็กชายจะต้องลบล้างอวัยวะเพศของตน เด็กจะนึกถึงมารดาและจินตนาการว่าตนเป็นบิดา เด็กจะคิดว่าบิดาต้องโกรธถ้ารู้ถึงจินตนาการของตน และกลัวบิดาจะตัดอวัยวะเพศเป็นการลงโทษ เด็กจะลดความขัดแย้งของตนโดยเลิกความปรารถนาเดิมที่มีต่อมารดาและพยายามประพฤติดนเลียนแบบบิดา สำหรับเด็กหญิงนั้น ฟรอยด์ อธิบายว่า เด็กหญิงจะมีความรู้สึกเสน่หามารดา และต้องการจะเป็นเจ้าของมารดาเช่นกัน และเด็กหญิงจะมีความรู้สึกอิจฉาอวัยวะเพศของตน ด้อยกว่าเด็กชายด้วย ทำให้เด็กหญิงปรารถนาจะมีอวัยวะเพศทัดเทียมเด็กชาย (penis envy) ดังนั้นเด็กหญิงจะโทษมารดาว่าไม่สามารถทำให้ตนมีอวัยวะเพศ

ทัดเทียมเด็กชาย และเชื่อว่าต้องเป็นความผิดของมารดา เนื่องจากมารดาก็ไม่มี
อวัยวะเพศเหมือนกับเพศชายเช่นเดียวกัน ความขัดแย้งนี้จะหมดไปเมื่อเด็กหญิง
เลิกรักมารดา และเปลี่ยนแปลงมารักบิดาซึ่งไม่ใช่ในเชิงเสนาหา อีกทั้งประพฤติด
ตนเลียนแบบมารดาและต้องยอมรับความคิดของการมีบุตรแทนการมีอวัยวะเพศชาย
แต่พวกกรักร่วมเพศไม่สามารถแก้ความขัดแย้งดังกล่าวได้โดยจะมีความรักฝังตรึง
และประพฤติดตนเลียนแบบบิดามารดาที่ต่างเพศกับตนทำให้เด็กกลับสนใจในบทบาททาง
เพศ นอกจากนี้ โซคาริเดส (Socarides 1982:39-41) กล่าวถึงกรักร่วมเพศ
ว่าเป็นปรากฏการณ์ที่เป็นผลจากกลไกทางจิตที่เฉพาะเจาะจงอย่างหนึ่ง คือเป็น
การเก็บกดปมออดิปัส (Oedipus complex) และกลัวการถูกตัดอวัยวะเพศ
(castration anxiety) บุคคลกรักร่วมเพศชายมักมีความกลัวการร่วมเพศกับ
ผู้หญิง ซึ่งความวิตกกังวลทั้งหมดเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงที่จะถูกตัดอวัยวะเพศ
โดยมีความรู้สึกที่อวัยวะเพศของผู้หญิงเปรียบเสมือนเครื่องมือที่สามารถตัด หรือ
ทำลายอวัยวะเพศของตน (castration instrument) ทำนองเดียวกันใน
กรักร่วมเพศหญิงความคิดฝัน (fantasy) ในจิตไร้สำนึกจะกลัวอวัยวะเพศชาย
(penis) นอกจากนี้ในปี ค.ศ. 1930 ฟรอยด์ (Freud) (อ้างถึงใน พิรุฬ
นิละภมร 2529:16-18) ยังได้อธิบายเพิ่มเติมอีกว่า โรคจิตสุราเป็นลักษณะของ
การที่มีความปรารถนาเชิงกรักร่วมเพศ (homosexual wish) ที่เก็บกดเอาไว้
ประกอบกับความผิดหวังจากผู้หญิง อาจเป็น ภรรยา มารดา หรือคู่รัก เป็นเหตุ
ผลักดันให้ผู้ชายหันไปดื่มแอลกอฮอล์ และเข้าสังคมอยู่กับเพื่อนผู้ชายแทน จึงทำให้
บุคคลนั้นเกิดความสับสนในความปรารถนาเชิงกรักร่วมเพศที่มีอยู่ ซึ่งชาเฟตส์และ
เดมอนส์ (Chafets & Demons) (อ้างถึงใน พิรุฬ นิละภมร 2529: 16-18)
ได้อธิบายสนับสนุนอีกว่า เนื่องจากคนมีความสับสนในเรื่องการเลียนแบบทางเพศ
(sexual identity) และมีลักษณะกรักร่วมเพศแอบแฝง (latent homo-
sexuality) ทำให้กลายเป็นปัญหาที่อาจนำไปสู่การติดสุราในที่สุด ซึ่งสอดคล้อง
กับการสรุปของเลวี (Levy) (อ้างถึงใน พิรุฬ นิละภมร 2529: 16-18) ที่มี
อยู่ข้อหนึ่งในแปดข้อว่า กลไก (dynamic) ของการติดสุราก็คือการเป็นกรักร่วมเพศ
(homosexuality) นั่นเอง

มีผู้อธิบายการเกิดเป็นกรักร่วมเพศอีกแนวหนึ่งจากการศึกษาของกิติกร
มีทรัพย์ (2529: 118-119) ว่าเกิดจากการหลงรักตนเอง (narcissism)
ตามความหมายของฟรอยด์คำนี้มาจากนิทานเรื่อง นาร์ซิสซัสผู้หลงรักเงาตัวเองที่

สะท้อนจากผิวหนัง ตามทฤษฎีนี้เชื่อว่า คนทุกคนจะหลงรักตัวเองและกลัวการสูญเสียความงามของตัวเองไป จึงหันไปสนใจคนที่เป็นเพศเดียวกับตนเพื่อชื่นชมความงามที่บุคคลนั้นมี แทนความงามของตนที่ค่อย ๆ สูญสลายไปตามสังขาร ถ้าการหลงรักตนเองอยู่ในระดับรุนแรงจะทำให้เกิดความพอใจที่จะเลือกเฉพาะบุคคลหรือสิ่งที่รักและหวงแหน (love object) ซึ่งเหมือนตนเองเท่านั้น ทำให้เกิดเป็นรักร่วมเพศขึ้น ซึ่งตรงกับการศึกษาของลิลิตา อีระสิริ (2530: 69) ที่กล่าวว่า การหลงรักตนเองเกิดจากคนที่หล่อหรือสวยได้เท่าๆ กัน ยิ่งถ้าบุคคลนั้นรู้ตัวตั้งแต่เด็กว่าเป็นคนหน้าตาดีก็มักเกิดความสนใจในร่างกายของตนเองมากกว่าผู้อื่นทั่วไป การหลงรูปและสนใจในร่างกายของตนเองมากจนเกินไปนั้น จะทำให้จินตนาการของเด็กหนุ่มกลายเป็นความต้องการที่จะร่วมเพศกับเพศเดียวกันแทน ลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นได้ในทั้งสองเพศเท่าๆ กัน และแม้แต่คนที่ไม่หล่อไม่สวยก็อาจปฏิเสธตัวเอง แล้วหาร่างกายที่สวยงามของเพศเดียวกันมาแทน เพื่อชดเชยสิ่งที่ตนขาดไป (Cappon 1965: 42-43) พวกที่หลงรักตัวเองมาก ๆ นั้นนอกจากคนที่สวยและหล่อแล้ว ยังรวมถึงพวกที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมาก ๆ เช่น คนที่เป็นนักกีฬาดี ดาราภาพยนตร์หน้าตาดี นักร้องมีชื่อเสียงโด่งดัง บุคคลเหล่านี้จำนวนไม่น้อยที่เป็นรักร่วมเพศ เนื่องจากสาเหตุนี้ (วิทยา นาควัชระ 2528: 81)

3. สาเหตุด้านสภาพแวดล้อม สภาพแวดล้อมที่มีส่วนสัมพันธ์และมีความสำคัญอย่างมากต่อการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ ประการหนึ่งคือ สภาพแวดล้อมทางครอบครัว ซึ่ง แฮทเทอร์เรอร์ (Hatterer 1979 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 2) ได้กล่าวถึงจิตแพทย์ส่วนใหญ่เชื่อว่า รากฐานของรักร่วมเพศเกิดจากความสัมพันธ์จากบิดามารดา การแก้ไขช่วยเหลือต้องแก้ที่ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา กับบุตร ครอบครัวจึงเป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้เด็กหญิงและเด็กชายได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจ และการเป็นรักร่วมเพศ การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัวกับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศจึงเป็นแนวทางฟื้นฟูและนำไปสู่การแก้ไข และปรับครอบครัวให้มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่าง พ่อ แม่ ลูก ซึ่งจะเอื้อต่อการเลียนแบบบทบาททางเพศที่เหมาะสมสามารถพัฒนาไปสู่วัยผู้ใหญ่ที่มีประสิทธิภาพได้ รายละเอียดของสภาพแวดล้อมทางครอบครัวที่จะกล่าวถึงมีดังนี้

3.1 ลักษณะบิดาในกลุ่มรักร่วมเพศชายและรักร่วมเพศหญิง

3.1.1 กลุ่มรักร่วมเพศชาย มีผู้ทำการศึกษาถึงลักษณะบิดาของบุคคลรักร่วมเพศชาย ได้ผลสอดคล้องกันถึงลักษณะที่ไม่เหมาะสมในการเป็นตัวแทนของบิดา ซึ่งเด็กไม่สามารถเลียนแบบความเป็นชายได้ชัดเจนเหมาะสมได้ กล่าวคือบิดามีลักษณะไม่ค่อยฉลาดอ่อนแอ ไม่มีอำนาจเหนือภรรยายอมตามทุกอย่าง ต้องพึ่งพาผู้อื่น ไม่มีประสิทธิภาพ ไม่เข้มแข็ง ไม่สามารถแสดงบทบาทความเป็นชายได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังพบลักษณะทางเห็น เหยยเมย ไม่ค่อยอยู่บ้านและมีส่วนร่วมในกิจกรรมของครอบครัวน้อยมาก อีกทั้งมีเจตคติในเรื่องเพศไม่ถูกต้อง เช่น ไม่ยอมรับเพศบุตร หรือต้องการลูกสาวจึงให้ความรักแก่ลูกสาวมากกว่าลูกชาย เด็กจึงรู้สึกว่าได้ความรักจากบิดาน้อยกว่าคนอื่นในครอบครัว ดังนั้นเด็กจึงมีท่าทีที่ไม่เป็นมิตร และให้ความรักต่อบิดาน้อยเช่นกัน (Bieber, et al. 1967, Hatterer 1971, Hooker 1965, West 1968 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 3-12; Hampson 1965 อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 13) แต่ทั้งนี้ยังมีผลการศึกษาของบางท่านที่ได้ผลตรงกันข้ามว่าบิดาของรักร่วมเพศชาย จะมีลักษณะชอบวางอำนาจเป็นเผด็จการหยาบคาย ไม่ยึดหยุ่น ไม่เป็นมิตร ก้าวร้าว มีการแสดงอารมณ์ไม่เหมาะสมและมีลักษณะไม่เป็นมิตรทางเห็น (Terman & Mile 1963 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 7; Pattaya Yaisoon 1984: 31; Whitam & Zent 1984: 432-437)

สำหรับประเทศไทยนั้น มีผู้ทำการศึกษาถึงลักษณะของบิดาในพวกรักร่วมเพศชายซึ่งได้ผลสอดคล้องกับการศึกษาในต่างประเทศคือบิดามีลักษณะที่อ่อนแอ ไม่เข้มแข็ง ไม่กล้าหาญ ไม่ค่อยอยู่บ้านร่วมกิจกรรมของครอบครัวและไม่ส่งเสริมบุตรชายให้มีกิจกรรมต่าง ๆ แสดงท่าทีเหยยเมยเมื่อเด็กเล่นกับมารดา นอกจากนี้ยังพบลักษณะวางอำนาจเป็นเผด็จการ ไม่เป็นมิตรซึ่งทำให้เด็กเกิดความกลัว เป็นคนขี้อายไม่กล้าแสดงออก บิดาไม่ยึดหยุ่นมีแนวโน้มของความซึมเศร้า ไม่ค่อยปรองดองกับผู้อื่น การเข้าสังคมมี 2 ลักษณะ คือ บ่อยมากและแทบจะไม่มีเลยและบิดามักประสบความสำเร็จน้อยกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศ เด็กจะรู้สึกแสดงออกกับบิดาในทางลบมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญ รวมทั้งมีความแตกต่างในการรับรู้ถึงลักษณะของบิดาในด้านมีความฉลาด ขยัน

มีเหตุผล มีเมตตาอ่อนโยน โอบอ้อมอารี น่านับถือ เป็นกันเอง และกล้าหาญ โดยที่กลุ่มรักร่วมเพศชายยอมรับว่ามีลักษณะเหล่านี้ได้น้อยกว่ากลุ่มผู้ชายที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศ (ผกา ลัทยธรรม 2516: 113-114: Pattaya Yaisoon 1984: 39, 44, 52)

กล่าวคือลักษณะอ่อนแอ สมยอม ไม่มีความเป็นผู้นำของบิดา ลักษณะห่างเหิน เย็นชา ไม่เป็นมิตร ไม่ยอมรับเพศของบุตร รวมทั้งลักษณะชอบวางอำนาจ เผด็จการ ก้าวร้าว ไม่ยืดหยุ่นนั้นล้วนเป็นลักษณะที่เด็กไม่พึงพอใจ โดยเฉพาะในรักร่วมเพศชายนั้นจะไม่ต้องการเล่นแบบความเป็นชายจากบิดาเลย

3.1.2 การศึกษาลักษณะของบิดาในกลุ่มรักร่วมเพศหญิงนั้น โรเซน (Rosen 1974: 19) ได้รายงานไว้ทำนองเดียวกันกับ วอห์ล (Wahl) ในปี ค.ศ.1976 (อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 14) ว่าลักษณะของบิดามีทั้งที่เป็นคนอ่อนแอสมยอม ไม่กล้าแสดงออก ห่างเหิน หรือ อ่อนโยน ใจดี อ่อน เป็นที่รักของครอบครัว หรือชอบวางอำนาจ หรือมีลักษณะที่ชอบปกป้องบุตรมากเกินไป มีลักษณะยั่ววนมีเสน่ห์ (seductive) ชอบลงโทษ (sadistic) มีเจตคติทางเพศที่ไม่ถูกต้องคือ ต้องการบุตรสาวมากกว่า จึงแสดงความรักบุตรสาวมากกว่าบุตรชาย

3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร

3.2.1 การศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรในกลุ่มรักร่วมเพศชาย ผลการศึกษาส่วนใหญ่สอดคล้องกันว่า มีสัมพันธ์ภาพระหว่างบิดาและบุตรในทางลบ บุคคลรักร่วมเพศชายส่วนใหญ่เห็นว่า ลักษณะบิดาไม่เหมาะสมที่จะยึดถือเป็นแบบเพื่อพัฒนาลักษณะความเป็นชายในวัยผู้ใหญ่ อีกทั้งมีความรู้สึกไม่พึงพอใจบิดา ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของ ซาเกียร์และโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 144-146) ซึ่งพบว่าไม่เพียงแต่จะขาดการอยู่ร่วมกัน (physical absent) เช่น ตายจากกันไปหรือหย่าร้าง แต่ยังพบการไม่มีความสัมพันธ์ทางความรู้สึก (emotional absent) เช่น เฉยเมย ไม่สนใจ กระด้าง ชอบเรียกบุตรว่า "กะเทย" และแสดงให้เห็นว่าเด็กชายมีพฤติกรรมเยี่ยงเด็กหญิง หรือใช้สรรพนามที่ทำให้เด็กเสียคุณค่าของตน เด็กจะรู้สึกว่าเป็นบิดา

ไม่สามารถเป็นต้นแบบที่เหมาะสม ซึ่งร้อยละ 82 ของกลุ่มรักร่วมเพศที่ศึกษานั้น ไม่ได้เลียนแบบลักษณะบิดามาตั้งแต่วัยเด็ก และไม่พึงพอใจต่อสัมพันธ์ภาพต่อบิดา เด็กชายบางคนแสวงหาตัวแทนของบิดา ให้ความยกย่องสรรเสริญส่งเสริมชายอื่น ให้มีอำนาจเหนือตน เพื่อที่จะได้รับความรักจากผู้ชายที่มาเป็นตัวแทนบิดานี้ และให้ความรักแก่เขาเป็นการชดเชย ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความสนใจต่อเพศเดียวกันมากกว่าปกติ และมีการศึกษาของเทอร์แมนและไมล์ (Terman & Miles) ในปี ค.ศ. 1963 (อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 7) ที่กล่าวในทำนองเดียวกันว่า เด็กจะมีการพูดคุยกับบิดาก็เฉพาะเวลาที่จำเป็นเท่านั้น ติดต่อสัมพันธ์กับบิดาน้อยมาก บิดาไม่ค่อยอยู่บ้าน นอกจากนี้ วอห์ล (Wahl) ศึกษาในปี ค.ศ. 1976 (อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 14) ยังได้กล่าวถึงความสัมพันธ์อีก ลักษณะคือ บิดาชอบใช้ความรุนแรงและการลงโทษ บิดามักมีความขัดแย้งกับบุตรเสมอ จะทำตัวเป็นผู้มีอำนาจและเผด็จการกับบุตร ในปี ค.ศ. 1971 แฮทเทอร์เรอร์ (Hatterer) (อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 9-10) ให้ความเห็นว่า การกระทำเช่นนี้ทำให้บุตรต้องทำตัวในแบบที่บิดาพอใจ จนไม่เป็นตัวของตัวเอง และการทำตามที่บิดาพอใจนั้น อาจมาจากการที่บิดาต้องการบุตรหญิงแต่ได้บุตรชายแทน จึงพยายามทำให้บุตรชายมีลักษณะเป็นหญิง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของเทอร์แมนและไมล์ (Terman & Miles) ในปี ค.ศ. 1963 (อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 7) ที่รายงานว่าบิดามักปฏิบัติกับบุตรชายเหมือนเป็นบุตรสาว ซึ่งในปี ค.ศ. 1967 ไบเบอร์และคณะ (Bieber, et al.) (อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 5) อธิบายว่าการที่เด็กชายถูกขัดขวางการมีพฤติกรรมในแบบผู้ชายอาจทำให้ความรักความสนใจในต่างเพศหมดไปได้

สำหรับการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรของกลุ่มรักร่วมเพศชายในประเทศไทยนั้น พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของกลุ่มรักร่วมเพศและกลุ่มที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศในลักษณะบุคลิกลักษณะที่ไม่ต้องการของบิดา ซึ่งนำไปสู่สัมพันธ์ภาพที่ไม่ดีระหว่างบิดากับบุตรชาย นอกจากนี้ยังได้ศึกษาถึงบทบาทของบิดาพบว่า บิดาไม่ค่อยส่งเสริมหรือร่วมกิจกรรมต่าง ๆ กับบุตรชาย มีท่าทีเฉยเมยไม่สนใจเมื่อเด็กเล่นกับมารดา ทำให้เด็กรู้สึกว่าจะได้รับความรักความเอาใจใส่จากบิดาน้อยกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ ในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งบิดาจะรักบุตรสาวมากกว่าบุตรชาย การพบปะพูดคุยกับบิดาจึงเกิดขึ้นเมื่อมีความจำเป็น

จริง ๆ เท่านั้น เด็กมักจะใช้การต่อต้านหรือแยกตัวเมื่อต้องพบกับบิดา กลุ่มรัก-
 ร่วมเพศชายจึงมีความรู้สึกและการแสดงออกทางอารมณ์ในทางลบต่อบิดามากกว่า
 กลุ่มที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญ และเมื่อเปรียบเทียบกับการแสดงออก
 ทางอารมณ์ของบิดาพบว่า กลุ่มรักร่วมเพศมักมีบิดาที่มีการแสดงออกทางอารมณ์
 ไม่ค่อยเหมาะสมมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศ ซึ่งบิดามักจะอารมณ์ดี ใช้
 การประนีประนอมเมื่อเกิดความไม่พึงพอใจ (ผกา สัตยธรรม 2516: 78-79;
 Pattaya Yaisoon 1984: 39-52)

จากสัมพันธภาพดังกล่าวที่มักเป็นไปในด้านลบมากกว่าด้านบวก ไม่ว่า
 บิดาจะมีความห่างเหิน เฉยเมย ไม่เอาใจใส่ และไม่ค่อยมีส่วนร่วมในกิจกรรม
 ต่าง ๆ ของครอบครัว โดยเฉพาะกิจกรรมที่ส่งเสริมความเป็นชายแก่บุตรชาย
 หรือบิดามีความอ่อนแอ ไม่มีลักษณะของความเป็นชาย ไม่เป็นมิตร วางอำนาจ
 เผด็จการ เหล่านี้ทำให้รักร่วมเพศชายส่วนใหญ่เห็นว่าลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าว
 ของบิดาไม่เหมาะสมที่จะยึดถือเป็นแบบอย่าง รู้สึกไม่พึงพอใจและไม่ต้องการบิดา
 ที่มีลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวด้วย

3.2.2 การศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบิดาใน
 กลุ่มรักร่วมเพศหญิง ในปี ค.ศ.1965 บีน (Bene) (อ้างถึงใน Rosen 1974:
 11) ได้ผลการศึกษาที่สอดคล้องกันกับ วิลเบอร์ (Wilber) ในปี ค.ศ.1965
 (อ้างถึงใน Rosen 1974: 11) ว่าความสัมพันธ์ของบิดากับบุตรในลักษณะของ
 บิดาที่อ่อนแอสมยอมไม่มีประสิทธิภาพนั้น ทำให้บุตรสาวเกิดความรู้สึกผิดหวัง และ
 เลียนแบบความเป็นชาย (masculine identification) เพื่อแสดงว่าตนไม่
 ยอมรับลักษณะดังกล่าวของบิดา และหากมีบิดาที่ห่างเหิน และเป็นคนไม่กล้าแสดง
 ออก ก็จะทำให้เด็กไม่สามารถสร้างความรู้สึกรักใคร่สนิทสนมกับบิดาได้ แต่จะมี
 ทำที่ไม่เป็นมิตรและต่อต้านมากยิ่งขึ้น ซึ่งเบคอน (Bacon) ได้รายงานไว้เมื่อปี
 ค.ศ.1956 (อ้างถึงใน Rosen 1974: 7) ว่าความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร
 เป็นในลักษณะที่บุตรไม่สามารถมีความรัก ความผูกพันกับบิดาได้ และวอล์คเกอร์
 (Walker) ในปี ค.ศ.1968 (อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 15)
 ได้กล่าวในลักษณะที่ตรงกันข้ามกันว่า การที่บิดาเผด็จการและวางอำนาจทำให้
 บุตรสาวเกิดความรู้สึกต่อต้านบิดาและผู้ชายทั้งหมด

ความสัมพันธ์อีกลักษณะซึ่งเกี่ยวข้องกับโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 301) ศึกษาพบคือรักร่วมเพศหญิงบางคนอาจมีสัมพันธ์ภาพระหว่างบิดาในลักษณะรักใคร่สนิทสนมมีความคุ้นเคย เห็นใจบิดามากกว่ามารดา จึงใช้เวลาร่วมกิจกรรมกับบิดามากกว่า และไม่ค่อยไปยุ่งเกี่ยวกับงานของมารดา เช่น งานบ้าน ความสัมพันธ์นี้ทำให้กลุ่มรักร่วมเพศหญิงเลียนแบบบิดามากกว่ามารดาถึงร้อยละ 77 ในขณะที่พบเพียงร้อยละ 15 ในกลุ่มผู้หญิงที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศ สำหรับกรณีที่มีบิดามีลักษณะยั่ววนมีเสน่ห์ ในปี ค.ศ. 1976 วอห์ล (Wahl) (อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 14-16) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กอาจจะกลัวว่าจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบิดา (incest) เกิดความสับสนในตัวบิดา และผู้ชายอื่น ๆ ด้วย ผลก็คือเด็กมีการเลียนแบบบทบาททางเพศที่เป็นลักษณะของความเป็นหญิงได้ไม่ชัดเจนและไม่เหมาะสม ซึ่งอาจนำไปสู่การเป็นรักร่วมเพศได้ในที่สุด

กล่าวโดยสรุป ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับกลุ่มรักร่วมเพศหญิงมีทั้งลักษณะที่บิดาเป็นคนอ่อนแอ สมยอม ไม่มีประสิทธิภาพ ทำให้บุตรสาวผิดหวังและหันมาเลียนแบบความเป็นชาย และหากบิดายิ่งห่างเหิน ไม่กล้าแสดงออก ทำให้บุตรสาวไม่มีความรู้สึกรักใคร่สนิทสนม รู้สึกต่อต้านมากยิ่งขึ้น และในทางตรงกันข้ามก็อาจพบความสัมพันธ์ในลักษณะที่บุตรสาวมีความรักใคร่สนิทสนมคุ้นเคย เห็นใจบิดามากกว่ามารดาก็ได้ ซึ่งทำให้บุตรสาวเลียนแบบบิดามากกว่ามารดา นอกจากนั้นกรณีที่บิดามีลักษณะยั่ววนมีเสน่ห์ อาจทำให้บุตรสาวเกิดความสับสนในตัวบิดาได้ และอาจนำไปสู่การเป็นรักร่วมเพศในที่สุด

3.3 ลักษณะของมารดา

3.3.1 กลุ่มบุคคลรักร่วมเพศชาย จากการศึกษาต่าง ๆ เกี่ยวกับลักษณะของมารดาของกลุ่มรักร่วมเพศชาย ในปี ค.ศ. 1959 เวสต์ (West) (อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 11) พบว่ามีลักษณะนุ่มนวล ผ่อนปรน วิตกกังวลกับเซนต์ (Whitham & Zent 1984: 430) พบว่ามารดามีลักษณะที่อบอุ่น และเกี่ยวข้องกับโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 147) ศึกษาได้ผลสอดคล้องกันคือมารดาจะมีลักษณะที่สนิทสนมและสนับสนุนบุตรทั้งทางกายและทางใจ นอกจากนี้ผลการศึกษาของไบเบอร์และคณะ (Bieber et, al.) ในปี ค.ศ. 1967 (อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 3-4) ยังพบว่ามารดา

ใกล้ชิดกับบุตรและให้ความสนิทสนมเกินไป แสดงการเป็นเจ้าของครอบครองบุตร ให้ความคุ้มครองแก่บุตรซึ่งทำให้บุตรมีความอ่อนแอไม่สมกับความเป็นชาย มารดาที่ใช้เวลาอยู่กับบุตรชายนาน ๆ มักส่งเสริมให้บุตรชายต่อต้านบิดาโดยไม่รู้ตัว และมีอยู่บ้างที่มารดามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบุตรอย่างไม่เหมาะสม เช่น การนอนกับบุตรจนกระทั่งบุตรเข้าสู่วัยรุ่น หรือปล่อยให้บุตรชายเห็นร่างกายที่เปลือยเปลือยของตน

ส่วนการศึกษาที่พบลักษณะมารดาที่ตรงกันข้ามกันคือ การศึกษาของ แฮทเทอร์เรอร์ (Hatterer) ในปี ค.ศ. 1971 (อ้างถึงใน ผกา ลัตยธรรม 2516: 8) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสกอ์ฟิลด์ (Schofield) ในปี ค.ศ. 1965 (อ้างถึงใน ผกา ลัตยธรรม 2516: 15) กล่าวคือ มารดามีลักษณะชอบวางอำนาจเหนือบิดา และบุคคลอื่น ๆ ในครอบครัว ควบคุมกฎเกณฑ์ในครอบครัว ควบคุมบังคับบุตร ซึ่งสอดคล้องกับโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 147) ยังได้พบอีกว่ามารดาของบุคคลรักร่วมเพศชายมักเป็นผู้กำหนดระเบียบวินัยของบุตรชาย

สำหรับในประเทศไทยการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ พัทยา ไยสุน (Pattaya Yaisoon 1984: 34, 35) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบชายที่เปิดเผยและยอมรับว่าเป็นรักร่วมเพศจำนวน 30 คน เปรียบเทียบกับชายที่แต่งงานแล้วจำนวน 30 คน พบว่ามารดาในกลุ่มรักร่วมเพศชายเป็นคนเจ้าระเบียบ ส่วนการวางอำนาจในครอบครัวพบค่อนข้างน้อย หากมีลักษณะดังกล่าวก็จะเป็นในลักษณะทางอ้อมมากกว่าทางตรง เนื่องจากสภาพของสังคมและวัฒนธรรมไทยทำให้ผู้หญิงต้องแสดงออกแบบสมยอมมากกว่า นอกจากนี้มารดายังไม่ค่อยมีเวลาว่างให้กับครอบครัว ซึ่งส่วนใหญ่มารดาของกลุ่มรักร่วมเพศชาย ต้องทำงานนอกบ้านหรือประกอบอาชีพค้าขายมากกว่ามารดาของชายที่แต่งงานแล้ว และยังพบลักษณะมีอารมณ์ร้าย หากไม่พอใจหรือไม่ปรองดองกับสมาชิกในครอบครัว ก็จะแสดงออกในรูปของความก้าวร้าวทางวาจา หรือทั้งทางกายและวาจา และ ณรงค์ศักดิ์ ตะละภัก และคณะ (2520: 28) ได้ศึกษากลุ่มรักร่วมเพศชาย 33 รายที่มาขอรับบริการที่ศูนย์สุขวิทยาจิต ผลการศึกษาพบว่าร้อยละ 52 ของกลุ่มรักร่วมเพศชายเห็นว่ามารดาเป็นใหญ่ และมีบทบาทสำคัญในครอบครัวมากกว่าบิดาทุกด้าน และส่วนใหญ่จะรักภูมิใจ สนับสนุนกับมารดามากกว่าบิดา ในด้านการรับรู้ในกลุ่ม-

รักร่วมเพศชายต่อลักษณะมารดานั้น ผกา ลัทธิธรรม (2516: 114) ศึกษาพบว่า กลุ่มรักร่วมเพศชายรับรู้ว่ามีมารดาเป็นคนดี มีเหตุผล ยุติธรรมซื่อสัตย์ อ่อนโยน มีเมตตา เป็นกันเอง น่านับถือ ได้น้อยกว่าผู้ชายที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศ

3.3.2 กลุ่มบุคคลรักร่วมเพศหญิง การศึกษาลักษณะต่างๆ ที่เกี่ยวกับมารดาของกลุ่มรักร่วมเพศหญิงนั้น ซาเกียร์และโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 301) พบว่าร้อยละ 53 ให้ความเห็นว่ามารดาของตนเป็นผู้ชอบวางอำนาจเหนือบิดา ในขณะที่พบเพียงร้อยละ 27 ในกลุ่มหญิงที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศที่เห็นว่ามารดามีลักษณะดังกล่าว และในปี ค.ศ.1976 วอห์ล (Wahl) (อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 14-15) ยังพบว่ามารดามีลักษณะท่าที่ไม่เป็นมิตร รักบุตรชายมากกว่าบุตรสาว และอยากได้บุตรชายมากกว่า รวมทั้งไม่ค่อยมีเวลาให้กับครอบครัว นอกจากนั้นมีการศึกษาของโรเซน (Rosen 1974: 20) ที่พบลักษณะของมารดาที่ตรงกันข้ามกัน คือ มีลักษณะมีความอบอุ่น ใจดี เป็นที่รักของครอบครัว และมาร์เมอร์ (Marmor) ในปี ค.ศ.1965 (อ้างถึงใน Rosen 1974: 8) พบลักษณะมารดาที่ยั่ววนมีเสน่ห์

กล่าวโดยสรุป การศึกษาลักษณะต่าง ๆ เกี่ยวกับมารดาของกลุ่มรักร่วมเพศหญิงนั้น ผลการศึกษาต่าง ๆ นั้นใกล้เคียงกับลักษณะของมารดากลุ่มรักร่วมเพศชาย คือ มารดาจะมีลักษณะชอบวางอำนาจเหนือบิดา มีบทบาทสำคัญในบ้าน และยังพบลักษณะมีความอบอุ่น ใจดี เป็นที่รักของครอบครัว นอกจากนั้นในกลุ่มรักร่วมเพศชายยังพบลักษณะมารดาที่ใกล้ชิดสนิทสนมบุตร ให้ความปกป้องคุ้มครองบุตรจนเกินไป ทำให้บุตรมีความอ่อนแอไม่สมความเป็นชาย แสดงความเป็นเจ้าของครอบครองบุตร และยังเป็นผู้กำหนดระเบียบวินัยของบุตรชายด้วย อย่างไรก็ตามกลุ่มรักร่วมเพศชายก็ยังรู้สึกรักภุมิใจ และสนิทสนมกับมารดามากกว่าบิดา

3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตร

3.4.1 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตรในกลุ่มรักร่วมเพศชาย ฟรอยด์และคณะ (Freud et al.) ในปี ค.ศ.1974 (อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 19) พบว่าบุตรชายมักจะรักใคร่

สนิทสนมกับมารดามาก ซึ่งไบเบอร์ (Bieber) ในปี ค.ศ.1962 (อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 11) รวมทั้งซาเกียร์กับโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 147) กล่าวว่าเมื่อประกอบกับการมีบิดาที่ห่างเหินและมีลักษณะที่ไม่เป็นมิตร ทำให้เด็กไม่สามารถจะประพடுத்தตนเองแบบ (identify) บิดาได้ จึงเลือกเลียนแบบคนใกล้ชิดที่สุดซึ่งก็คือมารดา การเลียนแบบลักษณะผู้หญิงนี้ในปี ค.ศ.1965 แฮมสัน (Hampson) (อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984:13) รายงานว่าเกิดขึ้นทั้งทางพฤติกรรมและการแต่งกาย นอกจากนั้นในปี ค.ศ.1971 แฮทเทอร์เรอร์ (Hatterer) (อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2510: 9-10) ยังกล่าวถึงการเอาใจใส่ลูกมากเกินไปของมารดาในกลุ่มนี้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของไบเบอร์และคณะ (Bieber, et al.) ในปี ค.ศ.1967 (อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 3) และวอห์ล (Wahl) ในปี ค.ศ.1976 (อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 14) ที่กล่าวว่าการเอาใจใส่ที่มากเกินไปนี้ถึงขนาดเข้าไปยุ่งเกี่ยวและกีดกันบุตรชายในการเข้าสังคมกับเพื่อนฝูงตามปกติ รวมทั้งยุ่งเกี่ยวกับความสนใจในเพศตรงข้ามของบุตรชายด้วย มีความต้องการให้บุตรชายทำตามที่ต้องการ ด้วยเหตุนี้มารดาจึงมีแนวโน้มที่จะชักจูงให้บุตรหลงไปในทางที่ผิด ส่วนการศึกษาที่พบลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับกลุ่มรัก-ร่วมเพศชายที่ตรงข้ามกับที่กล่าวมา คือ แฮทเทอร์เรอร์ (Hatterer) ในปี ค.ศ.1971 (อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 9) พบว่ามารดามีลักษณะวางอำนาจ ทำให้บุตรชายมองดูว่าผู้หญิงเป็นบุคคลที่รุนแรง ดุร้าย ขาดความเป็นมิตร ทำให้เกิดความกลัว ต้องการจะหลีกเลี่ยง รวมทั้งรู้สึกเป็นปฏิปักษ์และเกิดความลำเอียงที่จะต่อต้านผู้หญิงได้ง่าย สมพันธภาพระหว่างมารดากับบุตรชายจึงไม่ค่อยดีนัก ส่วนการห่างเหิน ละทิ้ง หรือเฉยเมยต่อบุตรนั้น ไบเบอร์และคณะ (Bieber, et al.) ในปี ค.ศ.1967 (อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2513: 3) กล่าวว่า ก็พบได้บ้าง

สำหรับการศึกษาในประเทศไทยที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับรักร่วมเพศชาย ก็พบในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน คือ การศึกษาของ พัทยา ไยสุน (Pattaya Yaisoon 1984: 15,45,48) ที่พบลักษณะวางอำนาจของมารดาต่อบุคคลในครอบครัว และยังรายงานถึงการที่มารดามักให้สิทธิพิเศษต่าง ๆ กับบุตรคนที่เป็นรักร่วมเพศด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ ผกา สัตยธรรม (2516: 80) ที่รายงานผู้ชายรักร่วมเพศมักเป็นบุตรคนที่มารดารักมากที่สุด ความสนิทสนมและ

ผูกพันกับมารดาที่เกิดขึ้นทั้งทางกายและทางอารมณ์ นอกจากนั้นการศึกษาของ
ณรงค์ศักดิ์ ทะละภักดิ์ และคณะ (2520: 28) พบว่าบุคคลรักร่วมเพศชายมักจะรัก
มารดามากกว่าบิดาถึงร้อยละ 57 และร้อยละ 61 รู้สึกสนิทกับมารดามากกว่าบิดา
ขณะเดียวกันพบว่า มารดาเป็นผู้ให้การอนุญาต หรือตัดสินใจให้โอกาสแก่
บุตรชายในการตัดสินใจค่อนข้างน้อย ชอบควบคุมทำให้เด็กเกิดความรู้สึกขัดแย้ง
และต่อต้านการกระทำดังกล่าวของมารดาด้วย ดังนั้นแม้บุคคลรักร่วมเพศจะมองว่า
มารดาเป็นบุคคลที่ตนสามารถมีสัมพันธภาพทางอารมณ์ (emotional relationship)
ในทางบวก แต่สัมพันธภาพทางสังคม (social relationship) กับมารดามัก
มีความขัดแย้งไม่ปรองดองกับมารดามากกว่าผู้ชายที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศอย่างมี
นัยสำคัญ

กล่าวโดยสรุปก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับรักร่วมเพศชายใน
สังคมไทยและต่างประเทศ มักเป็นไปในรูปแบบที่ว่ามีความสนิทสนมกับมารดามาก
และมารดามักเข้าไปยุ่งเกี่ยวในกิจกรรมต่าง ๆ ของเด็กชายมากเกินไปจนเด็กไม่มี
โอกาสที่จะตัดสินใจ หรือทำอะไรได้ด้วยตนเอง แม้แต่การคบเพื่อนหรือเพื่อนต่าง-
เพศก็อยู่ในวงจำกัด สิ่งเหล่านี้แม้ว่าจะก่อให้เกิดความขัดแย้งก็ตาม แต่เมื่อ
ประกอบกับการมีบิดาที่ห่างเหินและไม่ค่อยใช้เวลากับบุตรและครอบครัว ทำให้
มารดายิ่งกลายเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดและทำให้บุตรเกิดการเลียนแบบมารดาได้ในที่สุด
นอกจากนั้นยังพบลักษณะมารดาที่ชอบวางอำนาจ ขาดความเป็นมิตร จึงทำให้บุตร
เกิดความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์และต่อต้านผู้หญิงได้ง่ายด้วย

3.4.2 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตรใน
กลุ่มรักร่วมเพศหญิง จากการศึกษาของโรมม์ (Romm) ในปี ค.ศ. 1965
วิลเบอร์ (Wilber) ในปี ค.ศ. 1965 และ ลีออนกับมาร์ติน (Lyon & Martin)
ในปี ค.ศ. 1972 (อ้างถึงใน Rosen 1974: 8) พบว่ามารดามักไม่ได้อยู่กับ
เด็กเป็นเวลานาน และการศึกษาของซาเกียร์และโรบินส์ (Saghir & Robins
1973: 301) ยังพบว่ามารดาชอบวางอำนาจเหนือบิดา บุตรมักมีสัมพันธภาพที่ไม่
ดีกับมารดา แสดงท่าทีไม่เป็นมิตรต่อมารดาและไม่เลียนแบบลักษณะมารดา นอก-
จากนี้วอห์ล (Wahl) ในปี ค.ศ. 1976 (อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984:
14-15) ยังพบว่ามารดาในกลุ่มรักร่วมเพศหญิงมักมีเจตคติในเรื่องเพศที่ผิด ส่งผล
ให้มีการปฏิบัติต่อบุตรสาวในทางที่ไม่เหมาะสม เช่น รักบุตรชายมากกว่าบุตรสาว

อยากได้บุตรชายจึงปฏิบัติกับบุตรสาวราวกับบุตรชาย ซึ่งก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ไม่ดีระหว่างมารดากับบุตรสาว และนำไปสู่ความไม่ต้องการที่จะเลียนแบบลักษณะความเป็นหญิงจากมารดา อย่างไรก็ตามจากการศึกษายังพบลักษณะสัมพันธ์ภาพในทางที่ดีระหว่างมารดากับบุคคลรักร่วมเพศหญิง ดังที่โรเซน (Rosen 1974:19) ได้ศึกษากลุ่มรักร่วมเพศหญิงจำนวน 26 คน ที่มีอายุระหว่าง 26-49 ปี พบว่าในช่วงวัยเด็กบุคคลรักร่วมเพศหญิงมักจะสนิทสนมกับมารดามากกว่าบิดา

สำหรับประเทศไทยนั้น ณรงค์ศักดิ์ ตะละภัก และคณะ (2520: 28) ได้ศึกษาจากบุคคลรักร่วมเพศหญิงที่มาขอรับบริการที่ศูนย์สุขวิทยาจิต พบว่าร้อยละ 50 ของกลุ่มรักร่วมเพศหญิงนี้รักมารดา ร้อยละ 67 ภูมิใจมารดามากกว่าบิดา และร้อยละ 50 เห็นว่ามารดามีอำนาจเหนือบิดา

กล่าวโดยสรุปคือ ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับกลุ่มรักร่วมเพศหญิงอาจเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ ในทางบวกก็คือความรู้สึกภูมิใจและใกล้ชิดติดมารดามากกว่าบิดา ในทางลบก็คือมีสัมพันธ์ภาพที่ไม่ดีกับมารดา แสดงท่าทีที่ไม่เป็นมิตรต่อมารดา ซึ่งมารดามักชอบวางอำนาจเหนือบิดา และมีเจตคติทางเพศที่ไม่ถูกต้องต่อบุตร ดังนั้นไม่ว่าความสัมพันธ์ดังกล่าวจะเป็นไปในทางบวกหรือลบก็ตามย่อมก่อให้เกิดความไม่ชัดเจนและไม่เหมาะสมในการเลียนแบบบทบาทในลักษณะของความเป็นหญิง ซึ่งอาจนำไปสู่การเป็นรักร่วมเพศได้

3.5 ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา

3.5.1 ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาในกลุ่มรักร่วมเพศชาย จากการศึกษาของซาเกียร์กับโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 143) พบว่าในชีวิตการแต่งงานของบิดามารดามักมีความสัมพันธ์ไม่ราบรื่น มีการทะเลาะกันบ่อยครั้งทั้งด้วยวาจาและกำลังกาย การทะเลาะกันที่รุนแรงและบ่อยครั้งนั้นมากพอที่จะรบกวนทางอารมณ์และความเป็นสุขของครอบครัว ก่อให้เกิดความไม่พอใจและตึงเครียดต่อบุตร นอกจากนี้แฮทเทอร์เรอร์ (Hatterer) ในปี ค.ศ. 1971 (อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 9) ยังพบว่ามารดามักแสดงอำนาจและเป็นใหญ่ในบ้านขณะที่บิดาเป็นผู้ไม่มีปากเสียง ต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่นอยู่เสมอ เป็นผู้ไม่มีประสิทธิภาพ มีความอ่อนแอ วอคเกอร์ (Walker)

ในปี ค.ศ. 1968 (อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984:15) รายงานเชิงนี้ว่า เมื่อบิดาไม่สามารถแก้ไขหรือจัดการกับลักษณะของมารดาที่ชอบวางอำนาจเหนือ-ตนได้ ก็จะนำไปสู่การเกิดปัญหาในความสัมพันธ์ต่อกันขึ้น ทำให้บุตรเกิดความไม่พึงพอใจและไม่เห็นคุณค่าในการมีความสัมพันธ์ของบิดามารดา ซึ่งนำไปสู่ความไม่ต้องการที่จะมีสัมพันธ์ภาพกับต่างเพศเหมือนบิดามารดา และบางครั้งเมื่อเกิดความขัดแย้งในครอบครัวขึ้น ไบเบอร์และคณะ (Bieber, et al.) ในปี ค.ศ. 1972 (อ้างถึงใน ผกา ลัทธิธรรม 2516: 83) ได้กล่าวว่า บิดามารดามักพยายามที่จะใช้วิธีการสนองความต้องการในด้านความรักไปสู่ลูก ในกรณีของมารดาก็มักจะเลือกลูกชายเพื่อแสดงความรักต่อบุตร ทำให้เด็กชายได้รับเจตคติที่ไม่ดีต่อบิดาจากมารดา และเกิดความไม่พอใจจึงไม่อาจเลียนแบบความเป็นชายของบิดา

สำหรับการศึกษาในประเทศไทยที่กล่าวถึงในเรื่องนี้ก็สอดคล้องกับการศึกษาของต่างประเทศ กล่าวคือ การศึกษาของ พัทยา ไยsoon (Pattaya Yaisoon 1984: 30-31) ที่พบว่าความสัมพันธ์ของบิดามารดาไม่ราบรื่น ขาดความสุข ห่างเหิน ไม่ปรองดองกัน ทำให้บรรยากาศในครอบครัวสับสน บิดามีส่วนในการรับผิดชอบจัดการดูแลเรื่องบ้าน (home management) ค่อนข้างน้อย แต่รับผิดชอบทางการเงินมากกว่า โดยที่ส่วนใหญ่มารดาเป็นผู้จัดการกับปัญหาและการดูแลบ้าน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ณรงค์ศักดิ์ ทะละภักดิ์ และคณะ (2520: 28) ที่ศึกษาในกลุ่มรักร่วมเพศชายจำนวน 33 คน พบว่าร้อยละ 52 คิดว่ามารดาเป็นใหญ่ในบ้านมากกว่าบิดา และการศึกษาของ ผกา ลัทธิธรรม (2516: 83-86) ที่พบว่าชีวิตครอบครัวของบิดามารดาไม่ค่อยมีความสุข และไม่ราบรื่น เมื่อบิดามารดามีความขัดแย้งไม่เข้าใจกัน กลุ่มรักร่วมเพศจะมีความรู้สึกไม่สบายใจ กลุ้มใจและรำคาญเป็นส่วนมาก นอกจากนั้นพบว่าบิดามารดามักจะไม่ค่อยได้อยู่ด้วยกันด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น การไปทำงานที่อื่น การแยกกันอยู่ ทำให้บุตรขาดความใกล้ชิดกับบิดา ขาดความอบอุ่นจากบิดามารดา ก่อให้เกิดปัญหาในการมีแบบอย่างเพื่อเลียนแบบจากบิดา และเกิดปัญหาทางด้านจิตใจและอารมณ์ตามมา การได้เห็นตัวอย่างที่ไม่มีความสุขย่อมเป็นแนวโน้มที่จะทำให้ไม่เห็นความสำคัญของชีวิตครอบครัว ก่อให้เกิดแนวโน้มในจิตใจที่จะกระทำตนให้ผิดไปจากปกติในบทบาททางเพศกันได้

กล่าวโดยสรุปความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาของกลุ่มรักร่วมเพศชาย ก็คือ มารดาชอบวางอำนาจเหนือบิดา ในขณะที่บิดาไม่มีความสามารถ อ่อนแอ ขาดประสิทธิภาพ มีบรรยากาศของความขัดแย้งทะเลาะวิวาทอยู่เสมอ ก่อให้เกิดความตึงเครียด มีปัญหาทางด้านจิตใจและอารมณ์ ครอบครัวขาดความอบอุ่น ไม่มีความสุข ซึ่งกล่าวได้ว่าความสัมพันธ์ที่ไม่ดีระหว่างบิดามารดาในลักษณะดังกล่าวนี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่เป็นพื้นฐานของการทำให้บุตรชายเกิดความไม่พึงพอใจ และไม่ต้องการมีความสัมพันธ์แบบชาย-หญิง เหมือนกับบิดามารดา

3.5.2 ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาในกลุ่มรักร่วมเพศหญิง ในปี ค.ศ.1973 ซาเกียร์กับโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 143, 290-297, 300-301) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ของบิดามารดาเป็นไปในทางที่ไม่ดี มีการขัดแย้งทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอ หรือมีการตีอย่างหนัก การฝึกระเบียบวินัยภายในครอบครัวมีแนวโน้มที่เคร่งครัดมาก และมารดามักมีบทบาทในบ้านที่เด่นกว่าบิดา ส่วนในกรณีที่มีการสูญเสียบิดามารดานั้นพบว่า การสูญเสียที่พบบ่อยที่สุดคือพบมากกว่า 1 ใน 3 หรือประมาณร้อยละ 35 ของรักร่วมเพศหญิง เป็นการหย่าร้างของบิดามารดา ในจำนวนนี้มีร้อยละ 18 ที่สูญเสียทั้งบิดามารดาจากการหย่าร้าง และมีร้อยละ 5 เป็นบุตรนอกสมรสและไม่รู้จักบิดามารดาของตัวเอง

ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาในกลุ่มรักร่วมเพศหญิงที่ศึกษาพบก็มีส่วนคล้ายคลึงกับความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาในกลุ่มรักร่วมเพศชาย กล่าวคือ บิดามารดาอยู่ด้วยกันและมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีต่อกัน มีการขัดแย้งทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอ นอกจากนั้นยังพบลักษณะความสัมพันธ์แบบมารดามักแสดงอำนาจ มีบทบาทเด่นในบ้าน อันอาจเป็นเหตุทำให้บิดาและมารดาเกิดความสัมพันธ์ที่ไม่ดีต่อกัน นำมาสู่ความไม่ปรองดองกันในครอบครัวและก่อให้เกิดปัญหาทางด้านจิตใจและอารมณ์ต่อบุตรตามมา ซึ่งอาจส่งผลให้บุตรเกิดความไม่พึงพอใจ และไม่ต้องการที่จะมีความสัมพันธ์แบบชาย-หญิงในวันข้างหน้า

3.6 ความสัมพันธ์กับพี่น้องในครอบครัว

3.6.1 ในกลุ่มรักร่วมเพศชาย แฮทเทอร์เรอร์ (Hatterer)

ในปี ค.ศ. 1971 (อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 10) ศึกษาพบว่ารักร่วม-เพศชายมักมีพี่น้องทั้งหญิงและชายที่ชอบแสดงอำนาจเหนือตน ทำตัวเด่นกว่าหรือเป็นคู่แข่งอยู่เสมอ หากบุคคลรักร่วมเพศนั้นมีพี่น้องเป็นชายทั้งหมด ก็จะรู้สึกว่าเป็นตนเองอ่อนแอและถูกบังคับข่มขู่ และหากเป็นผู้ชายคนเดียวในกลุ่มพี่น้องหญิงทั้งหมดก็อาจเกิดความรู้สึกด้อยความเป็นชายได้ง่าย อาจมีผลต่อความไม่กล้าที่จะมีสัมพันธภาพกับเพื่อนต่างเพศได้ ส่วนเรื่องลำดับการเกิดนั้นสกอฟฟิลด์ (Schofield) ในปี ค.ศ. 1965 (อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 10) ไม่พบความแตกต่างในกลุ่มรักร่วมเพศและกลุ่มปกติ ส่วนกิเกล (Gigley) ในปี ค.ศ. 1971 (อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 16) พบว่าบุคคลรักร่วมเพศมักเป็นลูกคนสุดท้อง หรือเป็นลูกชายคนโตถึงร้อยละ 62.01

สำหรับในประเทศไทยการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง ผกา สัตยธรรม (2516: 87-91) ได้รายงานไว้ในพี่น้องด้วยกันนั้น บุคคลรักร่วมเพศจะสนิทกับพี่น้องผู้หญิงมากกว่าพี่น้องผู้ชาย โดยเฉพาะกับพี่ชายมักมีเรื่องขัดแย้งกันอยู่เสมอ มีความเห็นว่าพี่ชายเป็นคนใจร้อน ชอบข่มขู่และไม่ยุติธรรม

3.6.2 ในกลุ่มรักร่วมเพศหญิง ในการศึกษาของซาเกียร์กับโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 299-300) พบว่ารักร่วมเพศหญิงมักมีจำนวนพี่น้องค่อนข้างน้อย โดยเฉพาะในผู้หญิงที่มีลักษณะ "ทอมบอย (tomboy)" พบว่าไม่มีพี่น้องผู้หญิงอยู่เลยถึงร้อยละ 48 และอีกร้อยละ 43 ไม่มีพี่น้องผู้ชายเลย และการศึกษาในประเทศไทยนั้น ณรงค์ศักดิ์ ทะละภักฏ และคณะ (2520: 29) พบว่าบุคคลรักร่วมเพศหญิงสนิทสนมกับพี่สาวหรือน้องสาวมากกว่าพี่ชายหรือน้องชาย และมักมีการทะเลาะวิวาทในหมู่พี่น้องทั้งหญิงและชายอยู่เสมอ

โดยสรุปสาเหตุสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวกับครอบครัวที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นไม่ว่าจะเป็นกลุ่มรักร่วมเพศหญิงหรือกลุ่มรักร่วมเพศชายก็ตามพบว่า มีบิดาหรือมารดาที่มีบุคลิกภาพไม่เป็นที่พึงพอใจแก่บุคคลรักร่วมเพศ ลักษณะบุคลิกภาพเหล่านั้นมักเป็นลักษณะทางลบ ซึ่งก่อให้เกิดความสัมพันธ์ทางลบด้วย ทำให้บุคคลรักร่วมเพศเหล่านี้ไม่สามารถยึดบิดาหรือมารดาเป็นรูปแบบที่จะเลียนแบบลักษณะความเป็นชายหรือหญิงได้อย่างเหมาะสม นอกจากสัมพันธภาพชายหญิงที่ได้พบเห็นจากบิดามารดาแล้วยังได้พบเห็นสัมพันธภาพแบบชายหญิงในระหว่างพี่น้องใน

ครอบครัวยังไม่ปรองดองขัดแย้งกัน ซึ่งเสริมให้บุคคลรักร่วมเพศไม่ต้องการความสัมพันธ์แบบชายหญิงทั่วไปได้อีกด้วย

สภาพแวดล้อมด้านอื่น ๆ ที่ควรจะทำให้ความสนใจเป็นอันดับต่อมาก็คือ สภาพแวดล้อมทางสังคมซึ่งมีมาในหลายรูปแบบ เช่น สื่อมวลชน ซึ่งสะท้อนลักษณะของอารยธรรมนิยมในลักษณะรักร่วมเพศทำให้เกิดความชื่นชมในหมู่วัยรุ่นจนนำมาเป็นแบบอย่าง หรืออิทธิพลของแฟชั่นที่ไม่แบ่งแยกชายหญิง (unisex) ซึ่งสะท้อนถึงยุคคลั่งไคล้หลงตัวเองและสะท้อนถึงการแต่งกายที่คาดว่าจะป็นปัญหารักร่วมเพศในขณะนี้ และในอนาคตมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นในนักเรียนมัธยมศึกษาด้วยสาเหตุนี้ (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม และ สมศรี สุกุมลันท์ 2529: 2)

ในรักร่วมเพศหญิงบางคนพบว่ามองการเป็นรักร่วมเพศในฐานะเป็น "เรื่องของการเมือง" มากกว่าเป็นเรื่องของความพึงพอใจทางเพศ (Al-issa 1980: 222) โดยที่สำหรับผู้หญิงเหล่านี้แล้วการเป็นรักต่างเพศมีความหมายของการจำกัดบทบาทของเพศหญิง และมีเจตคติว่าผู้ชายมองผู้หญิงในฐานะเป็นวัตถุทางเพศ (sex objects) มากกว่าเป็นบุคคลคนหนึ่ง ลักษณะการแสดงออกของผู้หญิงเหล่านี้เท่ากับเป็นการแสดงถึงเสรีภาพของผู้หญิงเป็นทางเลือกที่เธอเลือกอย่างรู้ตัวที่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงด้วยกันมากกว่าจะยอมมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย นับว่าเป็นเหตุที่เกิดจากความรู้สึกไม่พึงพอใจสังคมที่เป็นอยู่

ค่านิยมในสังคมเป็นเหตุทางสังคมอีกประการหนึ่ง ที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลรักร่วมเพศชาย กล่าวคือวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับแบบแผนลักษณะของ "ความเป็นชาย" ที่มีลักษณะเข้มงวดเกินไปทำให้รู้สึกเป็นชายไม่พอเพียงเนื่องจากไม่สามารถสนองความคาดหวัง หรือความคาดหวังนี้ได้ (Hooker 1965 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 20) และเป็นตัวเสริมให้เกิดความต้องการที่จะหนีความรับผิดชอบทั้งปวงในบทบาทของความเป็นชายนี้ (Marmor 1976: 380) นอกจากนี้การแบ่งแยกในบทบาททางเพศของผู้ชายและผู้หญิงอย่างเด็ดขาดในสังคมก่อให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติตัวแก่ผู้ชายบางคนก็กลัวการคบหาผู้หญิง ไม่เคยนัดผู้หญิง กลัวไม่มีความดึงดูดใจต่อเพศตรงข้ามด้วยลักษณะความเป็นชายของตนไม่เพียงพอ ดังนั้นการคบหาเพื่อนเพศเดียวกันจึงน่ากลัวน้อยกว่า ซึ่งอาจก่อให้เกิดการเป็นรักร่วมเพศได้ (Hatterer

1971, Martin 1972, Thompson 1963 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม : 7-12, 20-22) สกอฟิลด์ (Schofield) ในปี ค.ศ.1965 (อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 14-17) ได้กล่าวว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ขาดประสบการณ์ที่จะเรียนรู้ในเพศตรงข้าม บางรายก็พบว่าตัวเองห่างเหินจากเพื่อน คิดว่าตัวเองถูกไล่ออกจากสังคม ขาดกำลังใจไม่สามารถบังคับตัวเองได้จึงเข้ากลุ่มรักร่วมเพศ มีชีวิตอ้างว้างโดยรู้สึกว่าเป็นความผิด และยอมรับการตัดขาดจากสังคม

แต่ในบางรายการขาดประสบการณ์กับต่างเพศนี้ ในบางกรณีไม่ได้เกิดจากตนเองแต่เกิดจากสภาพแวดล้อมบังคับ เช่น ครอบครัวเคร่งครัดในการคบเพื่อน ทำให้คบหาเฉพาะเพื่อนผู้หญิงด้วยกันเกิดความใกล้ชิด การดูหนังสือที่ช่วยทำให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นหรือชักจูงใจโดยเพื่อน (วันเพ็ญ บุญประกอบ 2526: 60-63) หรือบางสถาบันที่มีการแบ่งแยกชายหญิงออกจากกัน เช่น โรงเรียนประจำ เรือนจำ หรือกองทัพ ซึ่งประνομ สโรชมาน (2524: 176) กล่าวว่าทำให้นบุคคลหาทางออกด้วยการมีเพศสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ ซึ่งเมื่อพ้นจากสภาพแวดล้อมนี้แล้วบางคนกลับไปมีความสัมพันธ์แบบต่างเพศตามปกติ แต่บางคนเป็นรักร่วมเพศถาวรได้ด้วย นอกจากนี้ยังมีผู้ศึกษาพบว่าบางครั้งการสนับสนุนจากเพื่อนสนิทที่เป็นเพศเดียวกันก็ก่อให้เกิดเป็นรักร่วมเพศได้ โดยเฉพาะเมื่อบุคคลนั้นเข้าสังคมไม่เก่ง (Gelder, Gath, & Mayou 1984: 471)

สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่กล่าวถึงการเป็นรักร่วมเพศมากก็คือ การมีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกแล้วได้รับความพึงพอใจ โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่น ซึ่งการมีประสบการณ์ทางเพศนี้อาจเกิดจากการอยากรทดลอง หรือถูกชักชวนจากคนที่มียุทธผลต่อตนเอง เช่น เจ้านาย อาจารย์ รุ่นพี่ โดยเด็กเหล่านี้เดิมก็ไม่ได้พึงพอใจพฤติกรรมดังกล่าว แต่เมื่อถูกยั่วยุค่อย ๆ ก็กลายเป็นรักร่วมเพศได้ในที่สุด (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม และ สมศรี สุกุมลนันทน์ 2529: 2) การเกิดความพึงพอใจทางเพศกับคนเพศเดียวกัน ส่วนหนึ่งอาจเป็นผลมาจากการที่บุคคลได้รับรางวัลซ้ำๆ จากการมีพฤติกรรมทางเพศที่สนองให้เกิดความพึงพอใจในวัยเด็ก กระนั้นก็ยังไม่สามารถสรุปผลได้ว่า ปัญหาในการเกิดความพึงพอใจกับบุคคลเพศเดียวกัน เป็นผลจากการมีความสัมพันธ์เชิงรักร่วมเพศในวัยเด็ก เนื่องจากบุคคลรักร่วมเพศที่สมัครใจหลายคนรู้สึกว่าตนมีความชอบที่จะเป็นมาตั้งแต่วัยเด็ก โดยที่ไม่เคยมีประสบการณ์แบบรักร่วมเพศมาก่อน อย่างไรก็ตามอาจจะอธิบายได้

ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเกิดได้จากการถูกวางใจโดยสิ่งแวดล้อม ซึ่งเกี่ยวข้องกับขึ้นอยู่กับประสบการณ์และสิ่งที่ได้เรียนรู้มา (Carlson & Steuer 1985: 203-211)

รักร่วมเพศกับสังคม

แม้จะมีคนเป็นรักร่วมเพศจำนวนมากที่มีความสุข หรือพอใจกับการเป็นรักร่วมเพศของตน แต่ก็ยังมีอีกจำนวนไม่น้อยที่รู้สึกว่ามีปัญหาและต้องการทำจิตบำบัด ซึ่งมีผู้ศึกษาพบว่า ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศมีความเสี่ยงสูงต่อการมีพยาธิสภาพทางจิตใจ (Saghir, Robins, Walbran & Gentry 1970 อ้างถึงใน Meredith & Riester 1980: 183-184) และนอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลเหล่านี้ทั้งชายและหญิงมักมีปัญหาในเรื่องการดื่มสุรา ดื่มมากจนกระทั่งเป็นพิษสุราเรื้อรัง (Saghir & Robins 1973: 115, 119, 274-275) รักร่วมเพศเกือบทุกคนคิดเสมอว่าผู้อื่นมองตนเองว่าเป็นจิตวิถีดารน่ารังเกียจ ทำให้รู้สึกที่ตนเองไม่ดี ต่ำต้อย ไร้ค่า ต้องปกปิดเรื่องราวของตนเองทำให้เกิดความเครียดขึ้น บางครั้งต้องพยายามเก็บกดความต้องการของตนเองไว้จนบางครั้งถึงกับเป็นโรคประสาท และส่วนมากพวกรักร่วมเพศจะมีเพื่อนมากแต่กลับรู้สึกเดียวดายอ้างว้างและเหงา เพราะมีความรู้สึกร่วมกับเพื่อนในด้านต่าง ๆ ได้ไม่เต็มที่ (ประนอม สโรชมาน 2524: 175)

ในปี ค.ศ. 1965 ไซมอน และแชมเบอร์ (Simon & Chamber) (อ้างถึงใน รุ่งกานดา พงศ์ธรกุลพานิช 2531: 14) พบว่าคนทั่วไปจำนวนร้อยละ 49 คิดว่ารักร่วมเพศเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนจากสังคม ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มีความถี่สูงสุดในพฤติกรรม 14 ชนิดที่ทำการศึกษา พฤติกรรมรักร่วมเพศนั้นถือว่าเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนในบางยุคบางสมัย แต่ในบางยุคก็ถูกประณามหรือมีการยอมรับบ้างซึ่งเป็นไปตามการเปลี่ยนแปลงของเวลาและสังคมดังเช่น สมัยของกรีก โรมัน ชาวเอเธนส์ ต่างมีความคิดเห็นว่าการรักระหว่างผู้ชายด้วยกันเท่านั้นที่ถือว่าเป็นวิสุทธิ ส่วนชาวโรมันก็ยกย่องว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นคนกล้าหาญ เข้มแข็ง ซึ่งเพลโตได้กล่าวสนับสนุนความสัมพันธ์ เช่นนี้ว่าเป็นเครื่องหมายของความเข้มแข็งของลูกผู้ชาย (sign of virility) รวมทั้งยังมีหลักฐานปรากฏว่าสตรีชั้นสูงในราชสำนักจักรวรรดิโรมัน มีพฤติกรรมรักร่วมเพศด้วย (อริน พินิจวรารักษ์

2527: 28, 166-168; Chesser 1971: 132) แต่เมื่อศตวรรษที่ 4 จักรวรรดิคอนสแตนตินได้รับศาสนาคริสต์เข้าเป็นศาสนาของจักรวรรดิโรมัน รัก-
 ร่วมเพศจึงถือเป็นเรื่องเลียมเลียมมีความผิดอาญาร้ายแรง ผู้ใดประพฤติดังถูก
 ลงโทษด้วยการเผาไฟทั้งเป็น (กิตติศักดิ์ ปรกติ 2526: 88-89) นอกจากนี้การ
 ศึกษาของฟอร์ดและบีช (Ford & Beach) ในปี ค.ศ.1972 (อ้างถึงใน
 Pomeroy 1968:173) พบว่าในสังคมทั้งหมด 76 แห่ง มี 49 แห่งที่ยอมรับพวก
 รักร่วมเพศซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของเมอดอค (Merdock) (อ้างถึงใน
 Pomeroy 1968:173) ที่ศึกษาอเมริกันอินเดียนเผ่าหนึ่งจำนวน 225 คน พบว่า
 ร้อยละ 53 ยอมรับผู้ชายที่เป็นรักร่วมเพศ ในขณะที่ แฟรงเคอร์ (Francoeur
 1982: 513) ได้รายงานว่ คนส่วนใหญ่ยังไม่ยอมรับพวกรักร่วมเพศ แสดงการ
 ดูหมิ่นและมีท่าทีไม่เป็นมิตร สำหรับประเทศไทยในรัชกาลที่ 5 พระองค์ทรงดัด-
 แปลงกฎหมายลักษณะความผิดฐานโซโดมี (sodomy) โดยให้รวมอยู่ในพระราช-
 กำหนดลักษณะข่มขืนล่อลวงประเวณี ร.ศ.118 (พ.ศ.2443) ซึ่งกำหนดโทษผู้
 ข่มขืนกระทำชำเราหญิงอื่นอันมิใช่ภรรยาของตน และผู้กระทำชำเราผิดธรรมดา-
 โลกย์ว่าต้องจำคุกตั้งแต่ 10 ปีลงมา ต่อมาได้มีการประมวลกฎหมายอาญา ร.ศ.
 127 (พ.ศ.2452) มีบทลงโทษที่กำหนดในมาตรา 242 แห่งกฎหมายลักษณะอาญา
 ร.ศ.127 บัญญัติว่าถ้าผู้ใดกระทำชำเราผิดมนุษย์มีความผิดต้องระวางโทษตั้งแต่
 3 เดือนขึ้นไปจนถึง 3 ปี และปรับตั้งแต่ 50 บาทจนถึง 500 บาทด้วย ต่อมาอีก
 ประมาณ 40 ปี (พ.ศ.2499) มีการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้ใหม่ให้มีการยกเลิก
 ความผิดฐานนี้เสีย เนื่องจากคณะกรรมการร่างประมวลกฎหมายเห็นว่ามักไม่มี
 คดีทำนองนี้เกิดขึ้น และเป็นการเลียมเลียมเกียรติยศของชาติ (หยุด แสงอุทัย
 2490 อ้างถึงใน กิตติศักดิ์ ปรกติ 2526: 89, 93, 106-107)
 ตั้งแต่ปี พ.ศ.2499 เป็นต้นมาจึงไม่มีกฎหมายที่กล่าวถึงบทลงโทษผู้มีความ
 ประพฤติรักร่วมเพศแต่ประการใด สำหรับศาสนาพุทธที่เป็นศาสนาประจำชาติของ
 ไทยนั้นมีหลักฐานแสดงว่า ศาสนาพุทธปฏิเสธผู้ที่มีความรักเชิงรักร่วมเพศ โดย
 ปรากฏในพระไตรปิฎกห้ามมิให้กะเทยและคนที่มีอวัยวะ 2 เพศ (อุกโตพยัญชนก)
 อุปสมบท ซึ่งกะเทยนี้คือ ผู้ที่พอใจให้บุรุษเกี่ยวข้องกับตนโดยมีความรู้สึกว่าเป็น
 เป็นเหมือนสตรี รวมทั้งในบัญญัติพระพุทธองค์กล่าวไว้ว่า การเสพเมถุนทางทวาร
 จะเป็นเหตุแห่งอาบัติปาราชิกแก่ภิกษุผู้กระทำ (สุชีพ ปุญญานุภาพ 2525: 224)
 และในสังคมทั่วไปในเวลานี้ค่อนข้างจะมีความเห็นใจและยอมรับบุคคลรักร่วมเพศ
 ได้บ้าง แม้ว่าบางครั้งจะมีความคิดเห็นที่ก้าวถึงว่าเรื่องรักร่วมเพศเป็นสิ่งผิดปกติ

จากบุคคลทั่วไป จากการศึกษาของวิทแอมและเซนท์ (Whitam & Zent 1984: 436) ที่ศึกษาข้ามวัฒนธรรมใน 4 ประเทศคือ สหรัฐอเมริกา กัวเตมาลา บราซิล และฟิลิปปินส์ ได้กล่าวถึงสังคมแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และพาดพิงถึงสังคมไทยด้วย พบว่าสังคมในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีเจตคติในเชิงอดกลืนต่อเรื่องรักร่วมเพศสูงเมื่อเปรียบเทียบกับสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้ การศึกษาต่าง ๆ ถึงเจตคติต่อกลุ่มรักร่วมเพศในสังคมไทยโดยตรงต่างพบว่า รักร่วมเพศยังคงเป็นสิ่งผิดปกติ เป็นเรื่องของสิทธิส่วนบุคคลที่อาจจะส่งผลกระทบต่อสังคมแวดล้อมบ้าง แต่ไม่ถือว่าเป็นปัญหาสังคมที่รุนแรง นอกจากนี้ยังมีความเข้าใจและเห็นใจร่วมกับความรู้สึกที่รังเกียจอยู่บ้าง ดังเช่นการศึกษาของเยาวนุช อินทรเดโชกุล (2526: 148) ศึกษาเกี่ยวกับความรู้สึกเจตคติและการปฏิบัติตนในเรื่องเพศของสมาชิกสหภาพแรงงานไทยคุราโบ 129 คน (ชาย 33 หญิง 96 คน) ซึ่งมีการสอบถามถึงเรื่องรักร่วมเพศอยู่ด้วย ผลการศึกษาปรากฏว่าคนงานส่วนใหญ่ร้อยละ 61.51 เห็นว่ารักร่วมเพศเป็นบุคคลผิดปกติ นำหัวเราะและบางทีก็นำรังเกียจโดยที่คนงานชายเห็นด้วยมากกว่าคนงานหญิง นอกจากนี้มีคนงานร้อยละ 72.81 ที่เห็นว่าบุคคลรักร่วมเพศเป็นบุคคลที่มีความชอบแปลกไปจากคนอื่นซึ่งน่าเห็นใจ อติรัตน์ วัฒนไพลิน (2527: 84-85) ได้ศึกษาถึงเจตคติและพฤติกรรมทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร โดยใช้กลุ่มตัวอย่างชาย 151 คน หญิง 207 คน ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีโท และเอกของปีการศึกษา 2525 นิสิตส่วนใหญ่มีเจตคติเกี่ยวกับการเป็นรักร่วมเพศว่าเป็นความผิดปกติทางจิตใจ และเป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละบุคคล ทั้งยังเห็นว่าไม่เป็นปัญหาสังคมที่รุนแรง เพ็ญมาล กำเนิดโทน (2528: 100-101) ทำการศึกษาถึงการยอมรับของครูที่มีต่อนักเรียนเกย์ในโรงเรียนมัธยมชายล้วน 8 โรงเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาลอดคล้องกับการศึกษาต่าง ๆ ข้างต้นว่า นักเรียนเกย์เหล่านี้เป็นบุคคลที่มีความบกพร่อง สามารถแก้ไขได้ถ้าพยายามปรับตัวใหม่และมีความวิตกกังวลกับผลกระทบเนื่องจากเกย์น้อยกว่าปัญหาโสเภณีเมื่อเปรียบเทียบกัน นอกจากนี้เมื่อ รุ่งกานดา พงศ์ธรกุลพานิช (2531: 57) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชายต่อบุคคลรักร่วมเพศชาย โดยศึกษาเฉพาะนักเรียนชายที่ศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของกลุ่มโรงเรียนเขตที่หนึ่ง ในกรุงเทพมหานคร (เขตดุสิต เขตพระนคร เขตปทุมธานี) จำนวน 203 ราย พบนักเรียนส่วนใหญ่ตระหนักว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนส่งผลกระทบต่อตัวผู้มีพฤติกรรม และบุคคลแวดล้อม แต่นักเรียนมีความ

เห็นความเข้าใจและยอมรับคุณค่าความเป็นมนุษย์ร่วมสังคม ขณะเดียวกันก็มีความคิดเห็นที่จะจำกัดสิทธิบางประการ เช่น การเป็นผู้นำ การเลือกอาชีพ และเห็นว่าควรยับยั้งกิจกรรมที่ส่งเสริมการแพร่ระบาดของพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ปัจจุบันทั่วโลกได้มีการเรียกร้องสิทธิของผู้ที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน โดยคนกลุ่มนี้จะเรียกร้องให้ผู้อื่นยอมรับความเป็นมนุษย์ และศักดิ์ศรีที่มีเช่นเดียวกัน กระทั่งในอังกฤษและเวลส์ได้ออกกฎหมายอนุญาตให้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในชายได้เมื่ออายุ 21 ปีขึ้นไป (Gelder, Gath & Mayou 1984: 471) และในบางมลรัฐของสหรัฐอเมริกา เช่น แคลิฟอร์เนียและโคโลราโดก็มีการยอมรับการจดทะเบียนระหว่างเพศเดียวกัน โดยทางรัฐจะออกทะเบียนการยอมรับทุกอย่าง เช่นเดียวกับคู่สามีภรรยาโดยใช้หลักเทียบเคียงกับกฎหมายครอบครัว (กิตติศักดิ์ ปรกติ 2526: 130-131) นอกจากนี้ สมาคมจิตแพทย์อเมริกัน (American Psychiatric Association (APA) 1984: 129) ได้ประกาศในเดือนเมษายน ค.ศ. 1974 ว่ารักร่วมเพศไม่ถือเป็นโรคจิตหรือมีความผิดปกติแต่ประการใด โดยจัดรักร่วมเพศไว้ในกลุ่มผู้มีความผันแปรทางเพศ (sexual orientation disturbance) ซึ่งปัจจุบันในวงการจิตเวชจะทำการวินิจฉัยเมื่อการเป็นรักร่วมเพศ ของบุคคลหนึ่งบุคคลใดนั้นทำให้ผู้นั้นรู้สึกว่ตนเองเป็นปัญหา โดยจะพิจารณาตามหัวข้อในการจำแนกความผิดปกติทางจิต (Diagnostic and Statistical Manual of Disorders, 3rd ed. DSM III) ของสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน ซึ่งนับได้ว่าตั้งแต่ต้นนั้นมาพวกรักร่วมเพศจำนวนนับล้านคนก็มีการเปิดเผยตัวเองออกมามากยิ่งขึ้น (กิตติกร มีทรัพย์ 2528: 165) นอกจากนั้นไฮด์ (Hyde 1982: 327) ยังกล่าวถึงกลุ่มรักร่วมเพศว่ามีการจัดตั้งองค์การต่างๆขึ้นเพื่อกลุ่มรักร่วมเพศโดยเฉพาะ เช่น The National Gay Task Force และ The Daughter of Bilitis สำหรับประเทศไทยนั้นจากการศึกษาของ อริน พินิจวรารักษ์ 2527: 36) กล่าวว่าจุดเริ่มต้นของการเปิดเผยตัวเองของคนกลุ่มนี้คือ การจัดงานประกวดกะเทยในปี 2515 ซึ่งเป็นการชุมนุมของกะเทยครั้งยิ่งใหญ่ที่มีพวกรักร่วมเพศมารวมตัวกันอยู่มากมายอย่างคาดไม่ถึงในงานนี้นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็มีการอภิปราย เขียนบทความเกี่ยวกับเรื่องนี้ตีพิมพ์อย่างแพร่หลาย การ์ตูน นวนิยาย ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ ตลอดจนละครเวทีที่มีบทบาทเกี่ยวกับรักร่วมเพศหรือมีตัวเอกเป็นพวกรักร่วมเพศได้รับความสนใจอย่างมากเช่นกัน

นอกจากนี้ยังมีดารานักร้องนักแสดง และบุคคลที่มีชื่อเสียงหลายท่านที่เปิดเผย-
ตัวเองว่าเป็นรักร่วมเพศด้วย

ในปี ค.ศ. 1978 เบลล์และเวนเบิร์ก (Bell & Weinberg) (อ้างถึงใน Moses & Hawkins, 1982: 71) กล่าวว่า การเปิดเผยตัวเองของพวกรักร่วมเพศนั้น มีผลทำให้เกิดการรวมตัวกันของบุคคลกลุ่มนี้มากขึ้นตามสภาระมย์ และบาร์เกย์ที่มีมากขึ้นกว่าเดิม เป็นการเปิดโอกาสให้บุคคลเหล่านี้ได้รวมกลุ่มสังสรรค์ และมีการหาผู้ที่ถูกใจมาสนองความต้องการทางเพศของตน และจากการศึกษาของวันทนี วาลิกะลิน (2526: 136) และวันเพ็ญ บุญประกอบ (2526: 63) กล่าวว่าทำให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมา เช่น ปัญหาโสเภณีรักร่วมเพศ ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากความหึงหวงของคนกลุ่มนี้ ปัญหาการล่อลวงข่มขืนเด็ก ปัญหายาเสพติด และโรคระบาด การรวมกลุ่มกันและการเปลี่ยนคู่นอน ๗ เนื่องจากการไม่สามารถมีความสัมพันธ์ที่ถาวรกับคู่ของตนนั้นทำให้การแพร่ระบาดของโรคต่าง ๆ เป็นไปอย่างรวดเร็ว ริมาฟีดี (Remafedi 1985: 483-484) ได้กล่าวถึงปัญหาการเจ็บป่วยในพวกรักร่วมเพศว่าบุคคลกลุ่มนี้มีความเสี่ยงสูงในการเจ็บป่วยทั้งการบาดเจ็บจากการมีเพศสัมพันธ์ และการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น กามโรคและโรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง (Acquired Immune Deficiency Syndrome (AIDS)) หรือเรียกย่อๆ ว่าโรคเอดส์ โดยเฉพาะโรคภูมิคุ้มกันบกพร่องนี้กำลังเป็นที่หวั่นวิตกกันมาก เนื่องจากโรคนี้เป็นโรคร้ายแรงที่ยังไม่พบทางรักษาได้จึงอาจทำให้สังคมมองบุคคลรักร่วมเพศในทางที่ไม่ดีอีก ซึ่งมีผู้ประเมินว่าคนทั่วไปมีแนวโน้มที่จะมีเจตคติในทางลบต่อพวกรักร่วมเพศมากขึ้น เช่น ในสหรัฐอเมริกาที่พบว่า ผลจากการระบาดของโรคเอดส์ ทำให้บุคคลรักร่วมเพศถูกทำร้ายร่างกายมากขึ้น (Wilson 1987 อ้างถึงใน Bouton, et al. 1987: 613) สำหรับในประเทศไทยโรคเอดส์เป็นเรื่องที่ได้รับการกล่าวถึงอย่างกว้างขวางเช่นกัน เนื่องจากพบผู้ป่วยด้วยโรคนี้ด้วย และยังมีผู้ที่ตกอยู่ระหว่างภาวะติดเชื้อมีอยู่ที่ยังไม่ได้แสดงอาการเป็นจำนวนมาก ถ้าโรคนี้มีแนวโน้มของการแพร่ระบาดมากขึ้นก็เป็นไปได้ว่าบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นต้นเหตุของโรค เช่น พวกรักร่วมเพศน่าจะได้รับผลกระทบทางสังคมมากขึ้น

อุบัติการณ์ของการเป็นรักร่วมเพศ (Incidence)

การศึกษาถึงอุบัติการณ์การเป็นรักร่วมเพศที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงที่สุดเรื่องหนึ่งคือ การศึกษาของ คินซี และคณะ (Kinsey, et al.) ที่ศึกษาในสหรัฐอเมริกา เมื่อปี ค.ศ. 1948 และ 1953 โดยการสัมภาษณ์แบบลงลึกกับกลุ่มตัวอย่างชาย 5,300 คน หญิง 5,900 คน พบว่าผู้ชายอเมริกัน ร้อยละ 37 ยอมรับว่าตลอดชีวิตตั้งแต่วัยรุ่นจนถึงวัยชราเคยมีพฤติกรรมรักร่วมเพศจนถึงขั้นสุดยอด (orgasm) ร้อยละ 10 เคยเป็นรักร่วมเพศโดยเฉพาะเพียงอย่างเดียว (exclusive homosexuality) ติดต่อกันมานาน 3 ปีระหว่างอายุ 16-55 ปี ร้อยละ 4 เป็นรักร่วมเพศตั้งแต่วัยรุ่นจนตลอดชีวิต ร้อยละ 13 ยอมรับว่าความรู้สึกทางเพศถูกกระตุ้นได้โดยผู้ชายด้วยกัน ในผู้หญิงอเมริกันพบพฤติกรรมรักร่วมเพศน้อยกว่าในชาย หญิงโสดร้อยละ 2-6 และหญิงสมรสแล้วร้อยละ 1 เคยมีพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยเฉพาะอย่างเดียติดต่อกันเป็นเวลานานกว่า 1 ปี ในช่วงที่มีอายุระหว่าง 20-35 ปี ร้อยละ 28 ยอมรับว่าเคยมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และร้อยละ 13 ถึงขั้นบรรลุจุดสุดยอด (orgasm) (อุตมศิลป์ ศรีแสงนาม 2524: 44; Francouer 1982: 513; Marmor 1976: 376) การศึกษาของคินซี ช่วยให้เกิดความเข้าใจและความสนใจถึงธรรมชาติทางเพศของมนุษย์ยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องการเกี่ยวข้องกับทางเพศ (sexual contact) กับบุคคลเพศเดียวกันในระยะก่อนวัยรุ่นและวัยรุ่นเป็นเรื่องที่พบได้บ่อย ซึ่งการศึกษาต่างๆ ในภายหลังได้ผลสอดคล้องกับคินซี เช่น การศึกษาของซาเกียร์ (Sagarin) ในปี ค.ศ. 1969 (อ้างถึงใน Remafedi 1985: 482) ที่ศึกษาย้อนหลังในชายวัยผู้ใหญ่ ซึ่งร้อยละ 77 ของผู้ที่ยอมรับว่าเป็นรักร่วมเพศรายงานว่า เคยมีความสัมพันธ์รักร่วมเพศในช่วงก่อนวัยรุ่น และร้อยละ 86 มีการเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศภายในอายุ 15 ปี ส่วนโซเรนเซน (Sorensen) ในปี ค.ศ. 1973 (อ้างถึงใน Remafedi 1985: 482) ได้ศึกษากับเด็กวัยรุ่นอายุ 13-19 ปี พบว่าเด็กชายร้อยละ 11 และเด็กหญิงร้อยละ 6 รายงานว่าเคยมีประสบการณ์ทางเพศมาอย่างน้อย 1 ครั้ง ร้อยละ 17 ของเพศชายที่มีอายุระหว่าง 16-19 ปี รายงานว่าเคยมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ นอกจากนั้นผลการศึกษาของคินซียังทำให้เข้าใจถึงการไม่สม่ำเสมอของพฤติกรรมรักร่วมเพศ กล่าวคือบางคนอาจมีประสบการณ์และความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศไม่บ่อยนัก บางคนสามารถสนใจได้ทั้งสองเพศ หรือบางคนก็มีความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศอย่างต่อเนื่องมาตลอดชีวิต

(Francoeur 1982: 513-514) และยังบ่งชี้ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศมีมากกว่าที่เคยสันนิษฐานไว้ กระนั้นก็มีผู้วิจารณ์ถึงบุคคลที่คินซีศึกษานั้นยังไม่สามารถสรุปได้ว่าจะมีความพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน (homosexual orientation) อย่างแท้จริง เนื่องจากตัวเลขที่ได้นั้นรวมการมีประสบการณ์เพียงชั่วคราวในวัยรุ่น และที่บังเอิญมีประสบการณ์ในขณะที่ต้องโทษ (Marmor 1976: 376) นับเป็นเพียงตัวเลขที่บอกพฤติกรรม แต่มิได้วัดความพึงพอใจจากภายใน (inner orientation) หรือจินตนาการ (fantasy) (Paul & Weinrich 1981-1982: 24) อย่างไรก็ตามนับว่าการศึกษาดังนี้ของคินซีเป็นการศึกษาที่กว้างขวางที่สุดเท่าที่เคยมีมา นอกจากนี้ในปี ค.ศ. 1977 มีการสำรวจโดยให้บุคคลคาดประมาณจากความเชื่อของตนเองว่ามีคนมากน้อยเท่าใดเป็นรักร่วมเพศ พบว่ามีเพียงร้อยละ 10 ที่เชื่อว่าชายที่เป็นรักร่วมเพศมีน้อยกว่าร้อยละ 10 และมากกว่า 1 ใน 4 ที่เชื่อว่ารักร่วมเพศมีจำนวนมากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 20 (Paul & Weinrich 1981-1982: 25)

มาร์เมอร์ (Marmor 1976: 375-376) ได้ทบทวนการศึกษาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเป็นรักร่วมเพศ ในหลาย ๆ ประเทศ ตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 20 โดยกล่าวถึงการศึกษาของ โรเมอร์ (Romer) ในปี ค.ศ. 1906 (อ้างถึงใน Marmor 1976: 375) ที่ศึกษาในนักเรียนชาย 600 คน ของมหาวิทยาลัยในประเทศฮอลแลนด์ พบว่ามีลักษณะของการเป็นรักร่วมเพศเพียงอย่างเดียว ประมาณร้อยละ 2 และมีร้อยละ 4 ที่เป็นรักร่วมทั้งสองเพศ ขณะที่ในปี ค.ศ. 1920 เฮิร์ชเฟลด์ (Hirschfeld) (อ้างถึงใน Marmor 1976: 375) ได้ทำการสำรวจชายชาวเยอรมัน 3,665 คน พบผู้ที่เป็นรักร่วมเพศโดยเฉพาะเพียงอย่างเดียวร้อยละ 2.3 และร้อยละ 3.4 เป็นรักร่วมทั้งสองเพศ ในปี ค.ศ. 1953 ฟรีดเบิร์ก (Friedberg) (อ้างถึงใน Marmor 1976: 375) ได้ศึกษาในเยอรมันตะวันตกกับกลุ่มตัวอย่างเป็นชาย 500 คน พบว่าร้อยละ 23 ยอมรับว่าเคยมีประสบการณ์รักร่วมเพศหลังจากช่วงวัยรุ่นแล้ว แต่ไม่ได้ตัวเลขของการเป็นรักร่วมเพศเพียงอย่างเดียว นอกจากนั้นในปี ค.ศ. 1967 กิล (Giese) (อ้างถึงใน Marmor 1976: 375) ได้ศึกษาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างชาย 2,835 คน และหญิง 831 คน ที่ศึกษาในระดับวิทยาลัย ทางตอนเหนือของเยอรมัน พบว่าชายร้อยละ 19 และหญิงร้อยละ 4 ยอมรับว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศแบบเปิดเผย ในช่วงระหว่างอายุ 12-18 ปี แต่ถ้าถามถึงภายใน 12 เดือนก่อนการศึกษานี้มีผู้ยอมรับเพียงร้อยละ 3

ในเพศชาย และร้อยละ 1 ในเพศหญิงเท่านั้น ในปี ค.ศ. 1965 โดยการสำรวจของสกอฟิลด์ (Schofield) (อ้างถึงใน Marmor 1976: 375) กับคนโสด 1,873 คน ที่มีอายุระหว่าง 18-19 ปีในอังกฤษ ได้บังเอิญพบว่ามีชายร้อยละ 5 และหญิงร้อยละ 2 ที่ยอมรับว่าเคยมีประสบการณ์รักร่วมเพศ นอกจากนี้ยังมีการศึกษาของ ฟอร์ด และบีช (Ford & Beach) ในปี ค.ศ. 1952 (อ้างถึงใน Marmor 1976 375) ทำการศึกษาในสังคม 76 แห่ง พบว่า สำหรับบางสังคม เช่น เคอรากี (Keraki) ในนิวกีนิ ชาวอรันดา (Aranda) ในออสเตรเลีย และสิวาน (Siwans) ของอาฟริกานั้นรักร่วมเพศเป็นสิ่งที่พบได้ทั่วไปและไม่มีผลต่อสัมพันธภาพแบบต่างเพศ และร้อยละ 36 ของสังคมที่ศึกษาว่าการแสดงออกถึงพฤติกรรมดังกล่าวเป็นสิ่งที่ต้องห้าม แต่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศแฝงอยู่ ร้อยละ 64 เห็นว่าเป็นเรื่องปกติสามารถยอมรับได้

การศึกษาต่าง ๆ ดังกล่าวเห็นได้ว่าเป็นการศึกษาที่ผ่านมานาน และมีข้อจำกัดในเรื่องของการให้คำจำกัดความการเป็นรักร่วมเพศ กลุ่มตัวอย่างตลอดจนวิธีการที่จะได้ข้อมูลก็แตกต่างกัน ดังนั้นจำนวนที่แท้จริงจึงอาจจะมากกว่าที่ได้มีผู้รายงานไว้ ทั้งนี้ เมเยอร์ (Meyer 1985: 1058) ได้ประมาณจำนวนของผู้ที่เป็นรักร่วมเพศในสหรัฐอเมริกาไว้ว่ามีรักร่วมเพศชาย ประมาณร้อยละ 4-6 และรักร่วมเพศหญิงร้อยละ 2 สำหรับประเทศไทยยังไม่ปรากฏการศึกษาถึงอุบัติการณ์ของการเป็นรักร่วมเพศ แต่มีการศึกษาที่ได้คาดประมาณการเป็นรักร่วมเพศจากความคิดเห็นความรู้สึกของบุคคลทั่วไป ได้แก่การศึกษาของเพ็ญมาล กำเนิด-โทน (2528: 63) ซึ่งศึกษาการยอมรับของครูต่อนักเรียนที่เป็นเกย์ พบว่า ร้อยละ 54.2 เชื่อว่านักเรียนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศชายน้อยมาก ในขณะที่ครูอีก ร้อยละ 48.8 ประมาณว่ามีนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศพอประมาณจนถึงมาก และครูส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 82.9 เห็นว่ามีจำนวนนักเรียนเกย์ในปัจจุบันมากกว่าอดีต นอกจากนี้ รุ่งกานดา พงศ์ธรกุลพานิช (2531: 33-37) ศึกษาในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพระนคร ดุสิต และพญาไท ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 208 คน เกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนชายต่อรักร่วมเพศชาย พบนักเรียนร้อยละ 99.5 ไม่มีสมาชิกในครอบครัวที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 88.9 ไม่มีญาติที่เป็นรักร่วมเพศ แต่ร้อยละ 11.1 ยอมรับว่ามี ส่วนในด้านเพื่อนนั้น ร้อยละ 66.8 ไม่มีเพื่อนสนิทหรือเพื่อนร่วมห้องมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ขณะที่ร้อยละ 33.2 ยอมรับว่ามี และร้อยละ 37 ยอมรับว่าเคยพบเพื่อนร่วมโรงเรียนมีพฤติกรรม-

รักร่วมเพศชาย ร้อยละ 12.5 พบบ้าง ร้อยละ 50.5 ไม่พบเลย นักเรียนกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 52.09) คิดว่าเคยติดต่อบุคคลกับบุคคลรักร่วมเพศชายมาก่อนทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่าโอกาสที่นักเรียนจะได้พบกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศชายในโรงเรียนมีมากพอสมควร นอกจากนี้ อติรัตน์ วัฒนไพลิน (2527: 94) ศึกษาถึงเจตคติและพฤติกรรมทางเพศในนิสิตระดับปริญญาตรี โท และเอก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 358 คน (ชาย 151 คน หญิง 207 คน) พบว่าร้อยละ 11 ของนิสิตชายและร้อยละ 1.5 ของนิสิตหญิง เคยมีความสัมพันธ์กับบุคคลเพศเดียวกันและเคยบรรลุจุดสุดยอดด้วย แต่ทว่าการศึกษาแล้วยังคงเป็นเพียงการศึกษาที่บ่งชี้ถึงการมีพฤติกรรม แต่ไม่ได้เป็นบุคคลที่มีความพึงพอใจเชิงรักร่วมเพศจริง ในประเทศไทยนั้นแม้ว่าการศึกษาที่ผ่านมาจะไม่ใช้การศึกษาถึงจำนวนที่แท้จริงของบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ กระนั้นก็ยังแสดงถึงการรับรู้ของบุคคลต่อรักร่วมเพศ โดยเฉพาะการสังเกตเห็นถึงบุคคลรักร่วมเพศและพฤติกรรมรักร่วมเพศในกลุ่มนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา

ในตอนต้นได้กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นพฤติกรรมที่สามารถพบได้บ่อยในช่วงวัยรุ่น แต่อาจเป็นเพียงการทดลองด้วยความอยากรู้อยากเห็นตามประสาวัยรุ่นเท่านั้น นอกจากนี้วัยรุ่นยังเป็นช่วงที่สำคัญในการวินิจฉัยถึงการเป็นรักร่วมเพศด้วย แอนนา ฟรอยด์ (Anna Freud 1965 อ้างถึงใน Sours 1972: 579) ให้ทัศนะว่า การเป็นรักร่วมเพศจะทำการวินิจฉัยได้หลังจากผ่านช่วงก่อนวัยรุ่น (puberty อายุระหว่าง 9-12 ปี) ไปแล้ว ซึ่งเป็นช่วงที่บุคคลหรือสิ่งที่รักหวงแหน (love Object) ของเด็กจะถาวร แคปแลน และแซดดอค (Kaplan & Sadock 1981: 552) กล่าวว่าบุคคลรักร่วมเพศบางราย โดยเฉพาะผู้ชาย จะเริ่มเกิดความพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันในระยะก่อนวัยรุ่น และผู้ชายรักร่วมเพศส่วนใหญ่เมื่อย้อนอดีตถึงการเริ่มมีความรู้สึกรักใคร่หรือพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันจะอยู่ในช่วงระหว่างวัยรุ่นตอนต้น สำหรับผู้หญิงเมื่อมีความรู้สึกดังกล่าว มักจะเกิดระหว่างวัยรุ่นตอนกลางถึงวัยรุ่นตอนปลาย หรืออาจเลยไปถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น พอลแลค (Pollak 1985: 44) มีความคิดเห็นสอดคล้องกับแคปแลน และแซดดอค ว่าบุคคลจะมีช่วงเวลาเปิดเผยการตระหนักถึงความต้องการเชิงรักร่วมเพศในช่วงอายุ 16-30 ปี โดยที่บุคคลเหล่านี้ส่วนใหญ่จะยอมรับว่ามีความพึงพอใจในเชิงรักร่วมเพศมานานก่อนที่จะเปิดเผยตัวเอง นอกจากนี้ แดงค์ (Dank 1971 อ้างถึงใน Larson 1982: 227)

ศึกษาพบว่าอายุเฉลี่ยของการเปิดเผยตนคือ 19.3 ปี โดยที่ร้อยละ 15 ของกลุ่มตัวอย่างเปิดเผยตนเองในช่วงอายุ 10-14 ปี ร้อยละ 44 ซึ่งเป็นอัตราสูงสุดจะเปิดเผยตนเองในช่วงอายุ 15-19 ปี และร้อยละ 29 เปิดเผยตนเองในช่วงอายุ 20-24 ปี จากข้อมูลต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่าในช่วงวัยรุ่นเป็นวัยที่สามารถบอกได้แน่ชัดถึงความพึงพอใจทางเพศที่แน่นอน อีกทั้งยังมีความเป็นไปได้สูงในการที่เด็กวัยรุ่นจะมีการเปิดเผยถึงความพึงพอใจในเชิงรักร่วมเพศของตน

การวินิจฉัย (Diagnosis)

การเป็นรักร่วมเพศนั้นแต่เดิมมาทางจิตเวชศาสตร์ถือว่าเป็นโรคทางจิตการ (sexual perversion) และจัดอยู่ในกลุ่มบุคลิกภาพผิดปกติ (personality disorders) จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1974 สมาคมจิตแพทย์อเมริกันได้มีมติประกาศให้ตัดเรื่องการเป็นรักร่วมเพศ (homosexuality) ออกจากรายชื่อของความผิดปกติทางจิต และเรียกชื่อใหม่ว่าเป็นความเบี่ยงเบนของความพึงพอใจทางเพศ (sexual orientation disturbances) (Kaplan & Sadock 1981: 550) จากนั้นมีการเปลี่ยนแปลงไปใช้ชื่อต่าง ๆ เช่น dyshomophilia, homosexual conflict disorder ในที่สุดได้ใช้ชื่อ ego-dystonic homosexuality (Spitzer 1981: 210)

เกณฑ์ในการวินิจฉัยตามที่สมาคมจิตแพทย์อเมริกันกำหนดในการจำแนกความผิดปกติทางจิต (DSM III) (American Psychiatric Association 1984: 129) จะกระทำก็ต่อเมื่อการเป็นรักร่วมเพศของบุคคลนั้นทำให้ตัวบุคคลรู้สึกว่าเป็นปัญหา โดยมีเกณฑ์ดังนี้

1. บุคคลนั้นมีการขาด หรือมีแรงกระตุ้นทางเพศน้อยกว่าบุคคลต่างเพศเป็นระยะเวลาต่อเนื่องมานาน ทำให้ไม่สามารถจะมีความต้องการทางเพศกับบุคคลต่างเพศได้
2. มีความรู้สึกที่ถูกกระตุ้นด้วยความต้องการทางเพศกับเพศเดียวกัน โดยบุคคลนั้นไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น และก่อให้เกิดความรู้สึกอึดอัดไม่สบายใจเป็นเวลานาน

บุคคลที่จัดอยู่ในความผิดปกติ เช่นนี้มักมีประวัติล้มเหลวในการที่จะมีความสัมพันธ์กับต่างเพศ บางรายอาจไม่พยายามที่จะมีความสัมพันธ์กับต่างเพศเลยเพราะคิดว่าจะไม่สามารถตอบสนองทางเพศได้ หรือบางรายอาจมีความสัมพันธ์กับต่างเพศได้ในช่วงสั้น ๆ แต่ขาดแรงกระตุ้นที่มากพอที่จะคงความสัมพันธ์นั้นไว้ ในขณะที่เดียวกันก็ไม่สามารถที่จะใช้ชีวิตในทางรักร่วมเพศอย่างมีความสุขได้ เนื่องจากความรู้สึกพึงพอใจในเชิงรักร่วมเพศอาจทำให้เกิดความรู้สึกผิด ละอาย กังวล และซึมเศร้าได้ นอกจากนี้การวินิจฉัยจะต้องระมัดระวังบุคคลที่ไม่ได้ประสบปัญหาอันเนื่องจากการมีความพึงพอใจทางเพศเชิงรักร่วมเพศอย่างแท้จริง แต่มีความขัดแย้งอันเป็นผลเนื่องมาจากสังคม

สำหรับในเรื่องการวินิจฉัยนี้ การจำแนกโรคสากลครั้งที่ 9 (ICD 9) ขององค์การอนามัยโลก ยังระบุว่ารักร่วมเพศเป็นความเบี่ยงเบนและความแปรปรวนทางเพศ (sexual deviation and disorders) แต่มีแนวโน้มว่าการจำแนกโรคครั้งใหม่ (ICD 10) รักร่วมเพศจะไม่ถูกจัดเป็นโรคอีกต่อไป (กิตติกร มีทรัพย์ 2528: 165)

การศึกษาเกี่ยวกับการหาตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศ

การศึกษาต่าง ๆ ที่ทำขึ้นเพื่อพยายามหาตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศนั้นสามารถจัดกลุ่มเป็น 2 แนวการศึกษานั้นคือ แนวหนึ่งเป็นการศึกษาโดยใช้เครื่องมือทดสอบทางจิตวิทยา อีกแนวหนึ่งเป็นการศึกษาถึงลักษณะบางประการที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับการเป็นรักร่วมเพศ

1. การศึกษาโดยใช้เครื่องมือทางจิตวิทยา

ความสนใจในการนำเครื่องมือ หรือแบบทดสอบทางจิตวิทยามาใช้กับบุคคลรักร่วมเพศสามารถแบ่งได้กว้างๆ ออกเป็น 2 แนวคือ แนวการศึกษาที่พยายามหาคำตอบว่าพวกรักร่วมเพศเป็นบุคคลที่มีความผิดปกติทางจิตหรือไม่ ซึ่งเกิดจากความพยายามในการพิสูจน์แนวคิดในยุคแรก ๆ ที่เชื่อว่าการเป็นรักร่วมเพศเกิดจากการมีพยาธิสภาพทางจิต ผลการศึกษาตามแนวนั้นในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับว่าบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศโดยรวม ๆ แล้วไม่จำเป็นต้องมีพยาธิสภาพทาง-

จิต หรือมีความผิดปกติทางจิตใจมากกว่าผู้ที่มิได้เป็นรักร่วมเพศ ส่วนแนวการศึกษาโดยใช้เครื่องมือทางจิตวิทยาอีกแนวหนึ่งนั้นก็พยายามที่จะสร้างมาตรวัดหาลักษณะคำตอบที่เฉพาะ หรือหาคะแนนที่เป็นเกณฑ์เฉพาะแบ่งแยกผู้ที่เป็นรักร่วมเพศออกจากผู้ที่เป็นรักต่างเพศ (Gonsiorek 1982: 75-79) แบบทดสอบที่นำมาใช้ตามแนวการศึกษาประเภทนี้จะนำมากล่าวเฉพาะแบบทดสอบที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นมาตรฐาน หรือเป็นแบบทดสอบที่มีผู้นำไปใช้ศึกษากันอย่างกว้างขวาง เท่านั้น ไรสส์ (Riess 1980: 296-308) ทำการทบทวนการศึกษาเกี่ยวกับการนำแบบทดสอบต่าง ๆ ไปใช้ในการศึกษาเรื่องรักร่วมเพศ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960-1977 ได้จัดแบ่งแบบทดสอบที่ถูกนำมาใช้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ แบบทดสอบชนิดการฉายออก (projective test) และแบบทดสอบชนิดการเขียนตอบ (Paper-and-pencil test)

แบบทดสอบชนิดการฉายออก ที่มีผู้นำไปใช้กันอย่างมากคือ แบบทดสอบรอร์ชาร์ด (Rorschach Test) แบบทดสอบ Draw-A-Person Test หรือ D-A-P และแบบทดสอบ Thematic Apperception Test หรือ TAT สำหรับแบบทดสอบรอร์ชาร์ดนั้นในปี ค.ศ. 1949 วิลเลอร์ (Wheeler) ศึกษาพบว่ามียอยู่ 20 ลักษณะ (signs) ที่สามารถแยกผู้ที่เป็นรักร่วมเพศได้ และการศึกษาต่าง ๆ ในภายหลังมีแนวโน้มว่าจะสนับสนุนลักษณะที่พบในแบบทดสอบรอร์ชาร์ดของวิลเลอร์ จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1971 โกลด์ฟรายด์ (Goldfried 1971 อ้างถึงใน Gonsiorek 1982: 75) ได้ทบทวนการศึกษาของวิลเลอร์ใหม่ และสรุปว่ามีเพียง 6 ลักษณะ (signs) เท่านั้นที่อาจใช้แบ่งแยกได้แต่ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาของใครก็ยังได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งส่วนใหญ่มาจากกลุ่มผู้ป่วยและขาดการวิเคราะห์ที่ไม่ได้ระบุลักษณะต่าง ๆ มาก่อน (double-blind) ที่จะยืนยันความเที่ยงตรงของลักษณะต่าง ๆ ที่พบในแบบทดสอบ นอกจากนี้แล้วการใช้แบบทดสอบรอร์ชาร์ดศึกษากับเลสเบียนก็ไม่ค่อยมีผู้ทำอีกด้วย ส่วนแบบทดสอบ D-A-P ไรสส์ได้กล่าวสรุปไว้ว่าเท่าที่มีผู้ศึกษามากก็ยังไม่สามารถสรุปได้แน่นอนว่า ภาพวาดของผู้ที่เป็นรักร่วมเพศและรักต่างเพศจะแตกต่างกัน ในขณะที่แบบทดสอบ TAT นั้นแม้จะมีหลักฐานว่าการที่ผู้ถูกทดสอบกล่าวถึงเนื้อหาเกี่ยวกับรักร่วมเพศมีความสัมพันธ์กับการเป็นรักร่วมเพศ แต่ลักษณะดังกล่าวนี้ก็พบได้ไม่บ่อยนัก สำหรับในประเทศไทยการศึกษาโดยใช้แบบทดสอบทางจิตวิทยาในผู้ที่เป็นรักร่วมเพศมีอยู่น้อย แบบทดสอบที่ปรากฏว่ามีผู้นำมาใช้คือ

แบบทดสอบ D-A-P (ละเอียด ชูประยูร และคณะ 2525: 37-46) และแบบทดสอบบอร์ชาร์ด (ละเอียด ชูประยูร 2518: 1-3; อัมพร รัตนวิทย์ 2525: 36-46) ซึ่งนำไปใช้เฉพาะในผู้ป่วยรกร่วมเพศที่มารับบริการในโรงพยาบาล กล่าวโดยสรุปเกี่ยวกับการนำแบบทดสอบชนิดการฉายออกไปใช้นั้นยังมีความขัดแย้งกันอยู่มากในเรื่องของลักษณะที่ได้ในแบบทดสอบ (signs) ที่นำมาใช้แยก ซึ่งมีข้อวิจารณ์กันในเรื่องของกลุ่มตัวอย่าง และวิธีการที่ใช้ในการศึกษาจึงอาจไม่เหมาะสมในการนำไปใช้กับประชากรทั่วไป

แบบทดสอบอีกประเภทหนึ่งที่ได้รับการนิยมนำมาใช้คือแบบทดสอบที่เป็น วัตถุวิสัย (Objective Test) แบบทดสอบที่นิยมใช้ในกลุ่มนี้คือ Minnesota Multiphasic Personality Inventory (MMPI) แบบทดสอบนี้มี Masculinity-Femininity Scale (MF) เป็นมาตรวัดเดิมที่สร้างขึ้นเพื่อใช้แยกบุคคลที่เป็นรกร่วมเพศ แต่มีผู้วิเคราะห์ข้อคำถามที่นำมาใช้และสรุปว่าควรระมัดระวังในการใช้มาตรวัดนี้เพื่อแยกบุคคลรกร่วมเพศ เนื่องจากมีค่าจำแนกที่ไม่ดีนักและมาตรวัดดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดความผิดพลาดทางสถิติแบบความผิดพลาดเชิงบวก (false positive) คือทำให้วินิจฉัยคนที่ไม่ได้เป็นรกร่วมเพศให้เป็นรกร่วมเพศได้สูง ดังนั้นจึงมีผู้พยายามจะพัฒนามาตรวัดอื่นเพื่อใช้แบ่งแยกขึ้นมา ได้แก่ Homosexual Scale (HSX), Masculine-Feminine Index (MFI), Sexual Deviate Scale (SD) มาตรวัดที่มีผลการศึกษาลบสนุนว่าอาจนำมาใช้ได้ก็คือ HSX แต่มีข้อโต้แย้งเช่นกันว่า มาตรวัดนี้แยกได้เฉพาะคนที่มีพฤติกรรมแต่ไม่อาจบอกถึงความปรารถนาภายในได้ (Gonsiorek 1982: 76; Riess 1980: 306-307) แบบสอบถามอีกชนิดหนึ่งที่ได้รับการสนใจในระยะเวลาที่ผ่านมาไม่นานนัก คือ Personal Attributes Questionnaire (PAQ) พัฒนาขึ้นโดยสเปนซ์และเฮล์มริช (Spence & Helmrich 1978 อ้างถึงใน Storms 1980: 748) แบบทดสอบนี้ประกอบไปด้วยมาตรวัดที่ใช้วัดลักษณะความเป็นชาย (Masculinity Scale) ลักษณะความเป็นหญิง (Femininity Scale) และลักษณะที่เป็นไปได้ทั้งชายและหญิง (Masculinity-Femininity Scale) สเปนซ์และเฮล์มริชรายงานถึงการนำ PAQ ไปใช้ศึกษากลุ่มรกร่วมเพศทั้งชายและหญิง โดยนำคะแนนที่ได้ไปเปรียบเทียบกับคะแนนบรรทัดฐาน (norm) ของนักศึกษาระดับวิทยาลัย พบว่า ชายรกร่วมเพศจะมีคะแนนสูงในมาตรวัดความเป็นหญิงไม่แตกต่างจากคะแนนบรรทัด-

ฐาน (norm) ที่ได้จากนักศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มปกติ และในทำนองกลับกันหญิงรัก-
 ร่วมเพศจะมีคะแนนในมาตรวัดลักษณะความเป็นชายสูงด้วย ข้อมูลนี้เท่ากับเป็น
 การบอกว่าชายรักร่วมเพศมีลักษณะความเป็นหญิงสูง และหญิงรักร่วมเพศจะมีความ
 เป็นชายสูง สตอร์ม (Storms 1980:786) วิจารณ์การศึกษาดังกล่าวว่าการนำ
 ข้อมูลจากกลุ่มรักร่วมเพศไปเปรียบเทียบกับบรรทัดฐานของนักศึกษานั้นไม่เหมาะสม
 เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสองมีความแตกต่างกันในเรื่องอายุ และระดับการศึกษา
 สตอร์มได้นำ PAQ ไปศึกษาในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยที่เป็นรักร่วมเพศ
 รักทั้งสองเพศ และรักต่างเพศ แต่ไม่พบคะแนนในมาตรวัด (signs) ใดมีความ
 แตกต่างกันในระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ

จากข้อมูลต่าง ๆ ที่นำแบบทดสอบไปใช้เพื่อแยกผู้ที่เป็นรักร่วมเพศ จะ
 เห็นว่ายังมีข้อโต้แย้งที่ไม่อาจหาข้อสรุปนี้ได้ เนื่องจากมีข้อจำกัดหลายประการ
 ทั้งในแง่ของพื้นฐานทฤษฎีที่ผู้ศึกษาแต่ละคนเชื่อ กลุ่มตัวอย่างและวิธีการที่ใช้ใน
 การศึกษา แต่อย่างไรก็ตามแบบทดสอบทางจิตวิทยายังคงเป็นเครื่องมือที่มีประ-
 โยชน์ในทางคลินิกซึ่งจำเป็นที่จะต้องมีการศึกษาให้ได้ข้อมูลที่มากขึ้น เพื่อนำ
 มาใช้ประโยชน์ต่อไป ไรลส์ (Riess 1980: 306) ได้อธิบายถึงการที่แบบ-
 ทดสอบทางจิตวิทยาไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรในการแยกบุคคลที่เป็นรักร่วม-
 เพศว่ามีทางเป็นไปได้อย่างไรสองทางคือ เครื่องมือทดสอบอาจไม่ไวมากพอที่จะบอกถึง
 ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม หรือเครื่องมือเที่ยงตรงแต่ความแตกต่างของ
 บุคลิกภาพระหว่างบุคคลที่มีความชอบเพศเดียวกันและบุคคลที่ชอบต่าง เพศนั้นไม่มี
 หรือมีอยู่น้อย

2. การศึกษาลักษณะบางประการที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับการเป็น รักร่วมเพศ

นอกเหนือจากการศึกษาที่ใช้แบบทดสอบทางจิตวิทยา เป็นเครื่อง
 มือในการหาตัวชี้วัดเพื่อบ่งบอกว่าใครเป็นรักร่วมเพศหรือไม่แล้ว ก็ยังมีการศึกษา
 ในอีกลักษณะหนึ่งซึ่งเป็นการศึกษาเพื่อหาลักษณะบางประการที่นำมาใช้เป็นตัวบ่งชี้
 หรือเป็นคุณลักษณะที่มีความสัมพันธ์กับการเป็นรักร่วมเพศ เรื่องที่มักพบว่ามีผู้ให้
 ความสนใจศึกษากันมากคือ ความพึงพอใจทางเพศ เนื่องจากตามคำจำกัดความ
 ของการเป็นรักร่วมเพศแล้ว ความพึงพอใจทางเพศที่บุคคลมีต่อเพศใดเพศหนึ่งนั้น

เป็นลักษณะประการสำคัญในการบอกถึงการเป็นรักร่วมเพศหรือไม่ ดังนั้นลักษณะความพึงพอใจทางเพศนี้จึงมักถูกนำมาศึกษา และใช้ในการแยกบุคคลว่าเป็นรักร่วมเพศหรือรักทั้งสองเพศ ส่วนอีกเรื่องหนึ่งคือการศึกษาถึงลักษณะเฉพาะบางประการที่มักพบในกลุ่มบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ และที่ได้รับความสนใจอยู่ในขณะนี้ก็คือการมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก (cross-gender behaviors) ซึ่งการศึกษาถึงลักษณะนี้ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาแบบย้อนหลังลงไปในอดีตของบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ

2.1 ความพึงพอใจทางเพศ

ความพึงพอใจทางเพศของบุคคลเป็นตัวบ่งชี้ถึงเพศของอีกบุคคลหนึ่งซึ่งสามารถกระตุ้นอารมณ์ และความรู้สึกทางเพศของบุคคลนั้นว่า บุคคลชอบหรือมีความพึงพอใจที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศแบบรักร่วมเพศ รักต่างเพศ หรือได้ทั้งสองเพศ (homosexual orientation, heterosexual orientation or bisexual orientation) ความพึงพอใจทางเพศของบุคคลนี้โดยคำจำกัดความจะขึ้นกับปัจจัยสองประการ คือ ปัจจัยทางร่างกาย (physical factors) หมายถึงเพศที่บุคคลชอบ (gender preference) ที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วย และปัจจัยทางด้านอารมณ์ (affectional factors) ซึ่งหมายถึงเพศที่บุคคลมีความผูกพันทางอารมณ์ด้วย (Moses & Hawkins 1982:36) แม้ว่าตามคำจำกัดความจะดูง่ายแต่ในการทำความเข้าใจกับลักษณะความพึงพอใจของแต่ละบุคคลก็ยังคงพิจารณาถึงองค์ประกอบ (components) ต่างๆ ร่วมด้วย ไคลน์ (Klien) ในปี ค.ศ. 1978-1979 (อ้างถึงใน Francoeur 1982: 518) กล่าวถึงองค์ประกอบของความพึงพอใจว่ามีดังนี้

1. ความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ (sexual attraction) บุคคลมีความพึงพอใจหรือมีแนวโน้มว่าเขาจะเลือกเพศใดเป็นคู่ (sexual partner)
2. กิจกรรมทางเพศ (sexual activity) มีความสัมพันธ์ทางเพศหรือปฏิบัติทางเพศกับเพศใด
3. การจินตนาการทางเพศ (sexual fantasies) ความคิดฝันในขณะสำเร็จความใคร่ หรือเป็นการคิดคำนึงถึง (daydream) ในสิ่งที่เคยผ่านเข้ามาในชีวิตจริง หรือเป็นการสร้างจินตนาการเอาเองนั้นมักกับเพศใด

4. อารมณ์ที่ประสงค์ (emotional preference) อารมณ์เป็นสิ่งที่มียุทธวิธีต่อการแสดงออกในความรัก บุคคลมีความรักหรือความผูกพันทางอารมณ์กับเพศใด

5. สังคมที่พึงประสงค์ (social preference) บุคคลมีความพึงพอใจที่จะมีส่วนร่วมในทางสังคม หรือใช้เวลาอยู่กับเพศใด และบุคคลเพศใดที่ทำให้รู้สึกพอใจที่ได้อยู่ใกล้ชิด

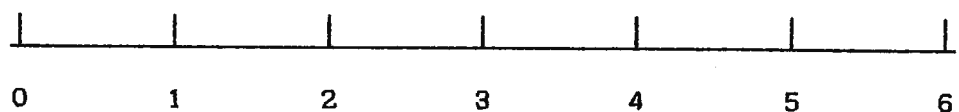
6. แบบแผนในการดำเนินชีวิต (life style) ในการดำเนินชีวิตจริงเลือกที่จะใช้เวลาอยู่กับใคร บางคนแม้จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้ามแต่ก็พอใจที่จะได้ดำเนินชีวิตทางสังคมในกลุ่มรักร่วมเพศ ในขณะที่รักร่วมเพศบางคนอาจจะใช้ชีวิตอยู่กับกลุ่มรักร่วมเพศด้วยกัน หรืออยู่กับกลุ่มรักต่างเพศ หรืออยู่ทั้งสองกลุ่ม เท่ากับเป็นการตัดสินแบบแผนการดำเนินชีวิตในเชิงรักร่วมเพศหรือรักต่างเพศ

7. การมองตนเองทางเพศ (sexual identification) บุคคลมองตนเองว่ามีความพึงพอใจทางเพศในลักษณะอย่างไร ภาพพจน์ที่บุคคลมีต่อตนเองจะมีความสำคัญมากต่อความคิดและอารมณ์ ในข้อนี้จะเป็นการให้บุคคลประเมินตนเองตามมาตรวัดของคินซี (Kinsey Scale) ซึ่งจะกล่าวถึงต่อไป

องค์ประกอบของความพึงพอใจทางเพศนี้มีผู้พิจารณาแตกต่างกันไป โมเสส และฮอว์กินส์ (Moses & Hawkins 1982: 43-44) พิจารณาเพียง 4 องค์ประกอบแรกคือ ความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ กิจกรรมทางเพศ จินตนาการทางเพศ และอารมณ์ที่ประสงค์เท่านั้น โดยเน้นให้ความสนใจกับแต่ละองค์ประกอบในลักษณะที่เคยเป็นมาในอดีต และลักษณะที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เนื่องจากความพึงพอใจทางเพศมีลักษณะที่แปรเปลี่ยนไปได้ตามเวลาและช่วงอายุของแต่ละบุคคล องค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้อาจเป็นไปทางเดียวกันหรืออาจมีบางองค์ประกอบที่ขัดกันก็ได้ บุคคลรักร่วมเพศบางรายอาจมีความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ มีอารมณ์ที่ประสงค์ และมีจินตนาการทางเพศเชิงรักร่วมเพศ แต่ไม่เคยมีกิจกรรมทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน ซึ่งอาจเนื่องมาจากความกลัวกฎเกณฑ์ทางสังคม หรือบุคคลที่เป็นรักต่างเพศแต่เพียงอย่างเดียวอาจเคยมีจินตนาการถึงเพศเดียวกันบ้างในขณะสำเร็จความใคร่ ซึ่งอาจทำให้บุคคลเกิดปัญหาความสงสัยถึงความพึงพอใจทางเพศของตน แต่พบว่าโดยส่วนใหญ่ของบุคคลรักร่วมเพศทั้งหญิงและชาย องค์ประกอบต่าง ๆ มักเป็นไปในทางเดียวกัน นอกจากองค์ประกอบทั้ง 4 แล้ว

โมเสส และฮอว์กินส์ ก็ยังให้ความสำคัญกับอัตมโนทัศน์ (self-concept) ของบุคคลอีกด้วย โดยพิจารณาประกอบไปกับความพึงพอใจทางเพศของบุคคล โดยที่แม้ว่าในองค์ประกอบของความพึงพอใจเชิงรักร่วมเพศ บุคคลอาจรับว่ามีเพียง 1 หรือ 2 องค์ประกอบที่สอดคล้องกับการมีความพึงพอใจเชิงรักร่วมเพศ ในกรณีนี้ก็จะมีความปัญหาในการตัดสินว่า บุคคลนั้นมีความพึงพอใจทางเพศเป็นแบบใด ฉะนั้นก็ต้องพิจารณาถึงอัตมโนทัศน์ของบุคคลนั้นว่ามีอัตมโนทัศน์เป็นแบบใด ถ้าบุคคลนั้นมีอัตมโนทัศน์เป็นแบบรักร่วมเพศ ก็จะตัดสินว่าบุคคลนั้นมีความพึงพอใจทางเพศเป็นแบบรักร่วมเพศ คือจะตัดสินโดยเอาอัตมโนทัศน์มาพิจารณาร่วมด้วย และถ้าพิจารณาอัตมโนทัศน์ในทัศนะของโมเสสและฮอว์กินส์ กับการมองตนเองของโคลน จะพบว่ามีลักษณะสอดคล้องกัน คือจะเป็นภาพพจน์ที่บุคคลมีต่อตนเองในเรื่องของความพึงพอใจทางเพศ

ในการศึกษาเกี่ยวกับการเป็นรักร่วมเพศ ความพึงพอใจทางเพศมักถูกนำมาศึกษาเพื่อแยกบุคคลออกเป็นกลุ่มตามความพึงพอใจของแต่ละคน มาตรฐานวัดความพึงพอใจทางเพศที่ได้รับการกล่าวถึงเสมอในการศึกษาต่าง ๆ คือ Kinsey's 7-Point Scale of sexual orientation จากการศึกษาของคินซี และคณะ (Kinsey, et al.) ในปี ค.ศ. 1948-1953 (อ้างถึงใน Francoeur 1982: 513) ที่ทำการสำรวจพฤติกรรมทางเพศของหญิง-ชายชาวอเมริกันจำนวนกว่า 10,000 ราย โดยการสัมภาษณ์พบว่าพฤติกรรมทางเพศของคนโดยปกตินั้นไม่อาจแบ่งแยกเฉพาะว่าเป็นรักร่วมเพศ หรือรักต่างเพศอย่างใดอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว แต่มีคนจำนวนมากที่ตกอยู่ระหว่างกลาง คือมีประสบการณ์ทั้งที่เป็นแบบรักร่วมเพศและรักต่างเพศในระดับต่าง ๆ กันไป ผลการศึกษานี้ทำให้เกิดมาตรวัดดังกล่าว ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นมาตรวัดที่เชื่อถือได้มากที่สุดในปัจจุบันโดยบอกถึงความพึงพอใจทางเพศของบุคคลว่าเป็นอย่างไร มาตรวัดเดิมของคินซีนีมีพื้นฐานที่จะให้ความสนใจกับประสบการณ์หรือพฤติกรรมทางเพศของบุคคลร่วมกับความรู้สึกสนใจทางเพศ (Ellis, Burke & Ames 1987: 524) แต่แนวคิดของมาตรวัดนี้สามารถนำไปใช้ในการจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของความพึงพอใจทางเพศ มาตรวัดของคินซีนีมีลักษณะดังนี้

- โดยที่ คะแนน 0 หมายถึง เป็นรักต่างเพศแต่เพียงอย่างเดียว
 คะแนน 1 หมายถึง ส่วนใหญ่แล้วเป็นรักต่างเพศ แต่มีประสบการณ์รักร่วมเพศมาบ้าง
 คะแนน 2 หมายถึง เป็นรักต่างเพศแต่มีประสบการณ์รักร่วมเพศบ่อยครั้ง
 คะแนน 3 หมายถึง มีประสบการณ์รักต่างเพศและรักร่วมเพศจำนวนพอ ๆ กัน
 คะแนน 4 หมายถึง เป็นรักร่วมเพศแต่มีประสบการณ์รักต่างเพศบ่อยครั้ง
 คะแนน 5 หมายถึง ส่วนใหญ่เป็นรักร่วมเพศแต่มีประสบการณ์รักต่างเพศบ้าง
 คะแนน 6 หมายถึง เป็นรักร่วมเพศแต่เพียงอย่างเดียว

เนื้อหาของมาตรวัดสามารถแปลงไปได้ตามองค์ประกอบที่ต้องการวัด โดยยึดหลักข้างต้น มาตรวัดนี้จะใช้การประเมินตนเองของผู้ทำคะแนนที่ได้จากการวัดจะถูกนำมาแปลงเป็นความพึงพอใจทางเพศ

- โดยผู้ที่ได้คะแนนในช่วง 0-1 ถือว่าเป็นรักต่างเพศ
 2-4 ถือว่าเป็นรักทั้งสองเพศ
 5-6 ถือว่าเป็นรักร่วมเพศ

ในการศึกษาที่ใช้การประเมินความพึงพอใจทางเพศนั้น กิจกรรมทางเพศ (sexual activity) มักได้รับความสนใจนำมาใช้ (Paul & Weinrich 1982: 24) ซึ่งเป็นไปได้ว่าการศึกษานี้มักศึกษากับบุคคลที่ยอมรับแล้วว่าเป็นรักร่วมเพศ และโดยมากก็อยู่ในวัยผู้ใหญ่ซึ่งสามารถประเมินการประพฤติปฏิบัติของตนได้ แต่ในบางกรณีไม่สามารถประเมินเช่นนั้นได้ เนื่องด้วยข้อจำกัดทางด้านอายุรวมทั้งเหตุผลอื่นๆ ที่ทำให้บุคคลอาจไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อนก็ได้ และถึงแม้ว่าจะสามารถประเมินถึงกิจกรรมทางเพศได้ก็มักจะต้องประเมินลักษณะอื่นร่วมด้วย เพื่อบ่งชี้ถึงความพึงพอใจภายในของตัวบุคคล การประเมินถึงความคิดเห็นทางเพศจึงมักถูกนำมาใช้ร่วมด้วย (Green 1985: 340; Shiveley & Dececco 1977 อ้างถึงใน Moses & Hawkins 1982: 38) การศึกษาที่สนับสนุนว่าจินตนาการทางเพศเป็นองค์ประกอบที่สามารถบ่งชี้ถึงความพึงพอใจทาง-

เพศนั้นได้แก่ การศึกษาของสตอร์ม (Storms 1980: 783-792) ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบระหว่างลักษณะบทบาททางเพศ (sex-role orientation) กับลักษณะจินตนาการทางเพศ (erotic fantasy orientation) ว่าลักษณะใดที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจทางเพศของบุคคล สตอร์ม พบว่าในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่เป็นรักร่วมเพศ รักสองเพศและรักต่างเพศไม่มีความแตกต่างกันในลักษณะบทบาทความเป็นชายหญิง แต่พบว่าจินตนาการทางเพศของบุคคลนั้นจะสอดคล้องกับความพึงพอใจทางเพศของบุคคล โดยบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศจะมีจินตนาการทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันมากกว่า การศึกษาของสตอร์มนี้นี้อาจจะคล้อยกับการศึกษาของซาเกียร์และโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 44-45, 207-208, 211-214) ซึ่งกล่าวถึงจินตนาการและความคิดเชิงรักร่วมเพศว่าการที่บุคคลมีจินตนาการทางเพศส่วนใหญ่มักกับคนเพศเดียวกันเสมอเป็นเวลานานสามารถบ่งชี้ถึงความพึงพอใจเชิงรักร่วมเพศได้

เห็นได้ว่าการพิจารณาองค์ประกอบทางด้านกิจกรรม หรือประสบการณ์ทางเพศและจินตนาการทางเพศจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความพึงพอใจทางเพศที่ถูกนำมาใช้มากที่สุด (Ellis, Burke & Ames 1987: 524) แต่องค์ประกอบอื่น ๆ ของความพึงพอใจทางเพศจะไม่ค่อยได้รับการกล่าวถึง แต่การศึกษาในองค์ประกอบอื่น ๆ ก็มีความจำเป็นในการเข้าใจถึงภาพรวมของบุคคลนั้น เพราะภาพรวมที่แสดงออกจะช่วยให้เข้าใจ และสามารถประเมินถึงแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงออก หรือประพฤติปฏิบัติต่อไป

2.2 การมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก (early cross-gender)

ในเรื่องนี้มีผลงานการศึกษาของหลายท่าน ที่สนับสนุนถึงความสัมพันธ์ของพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก (early cross-gender behaviors) กับการมีความพึงพอใจเชิงรักร่วมเพศในระยะต่อมาและพฤติกรรมดังกล่าวก็เป็นพฤติกรรมที่มักพบได้ในประวัติของบุคคลรักร่วมเพศทั้งชายและหญิง (Moses & Hawkins 1982: 49-50; Saghir & Robins 1973: 28, 192-197) ผลงานการศึกษาเท่าที่ผ่านมาทั้งที่เป็นการศึกษาแบบให้รำลึกย้อนหลัง หรือ การศึกษาแบบติดตามผล มักจะเป็นการศึกษาถึงพฤติกรรมของเพศตรงข้าม

ที่เกิดในผู้ชายมากกว่าในผู้หญิง ทั้งนี้เพราะแนวโน้มของความสนใจศึกษาในรัก-
ร่วมเพศชายพบได้มากกว่ารักร่วมเพศหญิง และสังคมมักจะมองว่าพฤติกรรมของ
เพศตรงข้ามในเด็กชายเป็นปัญหามากกว่าในเด็กหญิง (Moses & Hawkins
1982: 58; Saghir & Robins 1973: 191-192)

2.2.1 การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของเพศตรงข้ามใน วัยเด็กในชายรักร่วมเพศ

มีการศึกษาย้อนหลัง (retrospective study) หลายการศึกษาที่สนับสนุนถึงความเชื่อมโยงระหว่างพฤติกรรมของเพศตรงข้ามใน
เด็กชายกับการมีความพึงพอใจเชิงรักร่วมเพศในช่วงวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ และการ-
ศึกษาที่มีการกล่าวถึงเสมอ คือการศึกษาของซาเกียร์ และโรบินส์ (Saghir &
Robins 1973: 18, 28-30) ในชายรักร่วมเพศวัยผู้ใหญ่ พบว่าบุคคลเหล่านี้
ส่วนใหญ่จะรายงานถึงลักษณะในวัยเด็กที่แตกต่างไปจากเด็กชายทั่วไป โดยที่
2 ใน 3 (ร้อยละ 67) ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายรักร่วมเพศจำนวน 89 ราย
มีลักษณะพฤติกรรมคล้ายเด็กหญิง (girl-like syndrome) ในขณะที่พบลักษณะ
เดียวกันนี้ได้น้อยในกลุ่มที่เป็นรักต่างเพศ พฤติกรรมคล้ายเด็กหญิงที่ซาเกียร์ และ
โรบินส์พบได้แก่ การชอบอยู่รวมกลุ่มกับเด็กหญิง ชอบทำงานบ้าน และเล่นตุ๊กตา
อย่างเด็กหญิง ถูกล้อเลียนว่าเป็นกะเทย (sissey) โดยที่พฤติกรรมเหล่านี้มัก
เกิดร่วมกันหลายอย่างให้เห็นอย่างเด่นชัดต่อเนื่องมาตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยรุ่นตอน-
ต้น ยิ่งไปกว่านั้นพฤติกรรมดังกล่าวก็มักก่อให้เกิดผลเสียทางสังคมต่อเด็กตามม
นั่นคือเด็กมักถูกล้อเลียนทำให้แยกตัวออกจากกลุ่มเด็กชายมากขึ้น และส่วนใหญ่ผู้ที่
เป็นรักร่วมเพศในกลุ่มนี้จะรายงานถึงการไม่มีเพื่อนเป็นเด็กชาย แต่กลับชอบเล่น
กับเด็กหญิง และหลีกเลี่ยงที่จะเล่นเกมสโผดโผนรุนแรงเหมือนเด็กชายคนอื่น ๆ
นอกจากนี้แล้วยังพบแนวโน้มของการมีประวัติการแต่งกายอย่างเพศตรงข้าม เช่น
ใส่เสื้อผ้าของเด็กหญิงโดยมีแรงจูงใจที่อยากกระทำพฤติกรรมดังกล่าวด้วย
อย่างไรก็ตามการศึกษาของซาเกียร์ และโรบินส์มิได้พบว่า ชายรักร่วมเพศทั้ง
หมดมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก โดยที่อีกร้อยละ 33 ปฏิเสธถึงการมี
พฤติกรรมของเด็กหญิงในวัยเด็ก บุคคลกลุ่มนี้ยังคงรายงานถึงวัยเด็กที่เหมือนกับ
เด็กชายทั่ว ๆ ไป

กรีน (Green 1985: 339) ทบทวนการศึกษาต่าง ๆ ที่ศึกษาแบบ-

ย้อนหลัง โดยกล่าวถึง เบลล์ และคณะ (Bell, et al. 1981) ซึ่งทำการศึกษากลุ่มชายรักร่วมเพศที่มีจำนวนมากกว่าการศึกษาของซาเกียร์ และโรบินส์ คือจำนวนทั้งหมด 575 ราย และกลุ่มควบคุมเป็นชายรักต่างเพศจำนวน 284 ราย พบว่าลักษณะที่มีสลับพันธ้อย่างมีนัยสำคัญสูงสุดกับการเป็นรักร่วมเพศในวัยผู้ใหญ่ก็คือ "การมีพฤติกรรมที่ไม่เป็นไปตามเพศ" (gender nonconformity behavior) ซึ่งแสดงออกโดยลักษณะของการมีความชอบในกิจกรรมของเด็กหญิงมากกว่ากิจกรรมของเด็กชาย และแต่งกายอย่างเพศตรงข้าม (cross-dressing)

ในเรื่องพฤติกรรมที่ไม่เป็นไปตามเพศนี้ ฮอกเคนเบอร์รี่และบิลลิงแฮม (Hockenberry & Billingham 1987: 475-492) ได้ทำการศึกษาเพื่อพัฒนามาตรวัดพฤติกรรมตามเพศของเด็กชาย (Boyhood Gender Conformity Scale (BGCS)) และนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายรักร่วมเพศและชายรักต่างเพศ ผู้ศึกษาพบว่า การขาดหายไปของลักษณะความเป็นชาย (masculine traits) ในวัยเด็กเป็นตัวแปรสำคัญและมีอิทธิพลต่อความพึงพอใจเชิงรักร่วมเพศ ในเวลาต่อมา โดยกลุ่มรักร่วมเพศจะได้คะแนนแตกต่างจากกลุ่มรักต่างเพศในข้อคำถามที่แสดงถึงลักษณะของเพศชาย (masculine items) ได้แก่ การชอบเล่นเกมส์ของเด็กชาย ชอบอ่านเรื่องผจญภัยและกีฬา ชอบเล่นกับเด็กชายและจินตนาการถึงการเป็นดารา นักกีฬา นอกจากนี้ในวัยเด็กกลุ่มรักร่วมเพศมักถูกมองว่าเป็นกะเทยมากกว่ากลุ่มรักต่างเพศ ฮอกเคนเบอร์รี่และบิลลิงแฮม อภิปรายผล การศึกษานี้ว่าแสดงถึงบุคคลรักร่วมเพศมีความแตกต่างจากรักต่างเพศในเรื่องของการทำตามบรรทัดฐาน และกิจกรรมที่แสดงถึงความเป็นชาย ทั้งยังไม่สามารถคิด-ฝันหรือสร้างภาพตามแบบฉบับของผู้ชายในอุดมคติได้เช่นเด็กชายคนอื่น ๆ ทั้งมีการมองตนเองหรือถูกผู้อื่นมองว่าเป็นกะเทยอีกด้วย ในปี ค.ศ. 1982 แฮร์รี่ (Harry) (อ้างถึงใน Green 1985: 339) ทำการศึกษาชายรักร่วมเพศจำนวน 1,400 ราย เปรียบเทียบกับชายรักต่างเพศจำนวน 200 ราย พบว่ามีบุคคลรักร่วมเพศจำนวนมากจากรักต่างเพศที่ย้อนรำลึกถึงวัยเด็ก แล้วพบบรรพนาที่ถูกระบุว่าเป็นกะเทย (sissey) มีความรู้สึกโดดเดี่ยวทางสังคม เคยมีความต้องการเป็นเด็กหญิง ชอบเล่นกับเด็กหญิง และมีการแต่งตัวอย่างเพศตรงข้าม

นอกจากนี้แล้วยังมีการศึกษาข้ามวัฒนธรรมเรื่องการมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามของบุคคลรักร่วมเพศ วิทแทมและเซนท์ (Whitam & Zent 1984:

427-439) ศึกษาข้ามวัฒนธรรมในชายที่เป็นรักร่วมเพศและรักต่างเพศใน 4 ประเทศ คือ สหรัฐอเมริกา กัวเตมาลา บราซิล และฟิลิปปินส์ โดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิหลังทางสังคมใกล้เคียงกัน พบว่าพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็กนี้เกิดขึ้นกับบุคคลรักร่วมเพศในทุกวัฒนธรรม โดยชายรักร่วมเพศจะรำลึกถึงการมีความสนใจในของเล่นที่เป็นของเด็กหญิง การแต่งกายตรงข้ามเพศ การถูกมองว่าเป็นกะเทย ความพึงพอใจที่จะเล่นในหมู่เด็กหญิง และแวดล้อมอยู่กับผู้ใหญ่ที่เป็นเพศหญิงมากกว่าชายรักต่างเพศ ข้อมูลจากการศึกษาข้ามวัฒนธรรมนี้ นอกจากจะเป็นการยืนยันว่าการมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามนั้นจะเกี่ยวข้องกับ ความพึงพอใจเชิงรักร่วมเพศ ยังแสดงว่าพฤติกรรมดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลทางวัฒนธรรม และพบรูปแบบเฉพาะของพฤติกรรมได้คล้าย ๆ กันแม้ในสังคมที่แตกต่างกัน นั่นคือ พฤติกรรมของเพศตรงข้ามเมื่อเกิดขึ้นแล้วควรจะได้รับ การพิจารณาว่ามีความสำคัญ และหากพิจารณาถึงกลุ่มบุคคลรักร่วมเพศแล้วจะพบว่า บุคคลที่จะกลายเป็นรักร่วมเพศจะแสดงพฤติกรรมดังกล่าวนี้ อย่างมีนัยสำคัญ

การศึกษาที่ให้ตัวอย่างรำลึกถึงอดีตที่ผ่านมา มักจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องของความเชื่อถือได้ของข้อมูลที่ได้มา เนื่องจากปัจจัยของเวลาที่ส่งผลให้ความจำเลอะเลือนไป หรือผู้ตอบอาจเจตนาหรือไม่ก็ตามที่จะเลือกรำลึกถึงเหตุการณ์ให้สอดคล้องกับเรื่องราวของตนเอง จึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาแบบติดตามต่อเนื่อง (prospective) มาช่วยยืนยัน การศึกษาแบบติดตามต่อเนื่องในพฤติกรรมของเพศตรงข้ามที่มีผู้ทำไว้ได้แก่ การศึกษาของซูเกอร์ (Zuger) ในปี ค.ศ. 1984 (อ้างถึงใน Zuger 1987: 86) ศึกษาบุคคลที่มีพฤติกรรมของเด็กหญิงในวัยเด็กจำนวน 55 ราย โดยมี 11 รายที่พบพฤติกรรมของเด็กหญิงก่อนอายุ 6 ปี 17 รายพบก่อนอายุ 9 ปี 11 รายเมื่ออายุ 12 ปี และ 16 รายเมื่ออายุ 16 ปี บุคคลเหล่านี้ได้รับการติดตามศึกษาจนอายุ 30 ปี พบว่าความพึงพอใจทางเพศของกลุ่มตัวอย่างมีดังนี้ 35 รายเป็นรักร่วมเพศ 3 รายเป็นรักต่างเพศ 10 รายยังไม่ทราบผลที่แน่ชัด และ 7 รายไม่สามารถติดตามผลได้ หากไม่รวม 7 รายหลัง ผลการศึกษานี้จะพบว่ามีจำนวนผู้ที่เป็นรักร่วมเพศอยู่ระหว่างร้อยละ 73-93 ของคนทั้งหมด (ตัวเลขจากการนำจำนวน 10 รายที่ไม่ทราบผลแน่ชัดมาคำนวณร่วมกับ 35 รายที่เป็นรักร่วมเพศ) นอกจากนี้กรีน (Green 1985: 339-341) ได้ทำการศึกษาที่คล้ายคลึงกันในกลุ่มตัวอย่างเด็กชายจำนวน 44 ราย ซึ่งมีอายุเมื่อเริ่มต้นศึกษาอยู่ระหว่าง 3 ปีครึ่ง ถึง 11 ปี ด้วยปัญหาว่ามีพฤติกรรมของเพศ-

ตรงข้ามซึ่งได้แก่ความสนใจที่จะแต่งกายเหมือนเพศตรงข้าม ชอบแสดงท่าทางเหมือนเด็กหญิง ชอบเล่นตุ๊กตาอย่างเด็กหญิง อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่เป็นเด็กหญิง แสดงความปรารถนาที่จะเป็นเด็กหญิง และเลี้ยงการเล่นกีฬาและการเล่นที่รุนแรง พฤติกรรมเหล่านี้จะเกิดร่วมกันหลาย ๆ อย่างและแสดงพฤติกรรมเสมอ ๆ กรีนทำการเปรียบเทียบเด็กเหล่านี้กับกลุ่มควบคุมจำนวน 34 ราย ซึ่งมีข้อมูลพื้นฐานทางครอบครัวคล้ายคลึงกัน ผลการศึกษาถึงลักษณะความพึงพอใจทางเพศที่ติดตามประเมินจนกลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 14-23 ปี โดยการประเมินความพึงพอใจทางเพศจากความคิดฝัน และกิจกรรมทางเพศ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมทางเพศเชิงรักร่วมเพศถึงร้อยละ 68 (ในจำนวนนี้ร้อยละ 25 เป็นรักรทั้งสองเพศ ร้อยละ 43 เป็นรักร่วมเพศแต่เพียงอย่างเดียว) ในขณะที่กลุ่มควบคุมไม่พบพฤติกรรมรักร่วมเพศเลย อย่างไรก็ตามการมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็กที่จะนำไปใช้ในฐานะเป็นตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศก็ยังคงมีความคิดเห็นขัดแย้งกันอยู่ (Carrier 1986: 89-93; Moses & Hawkins 1982: 58-59) เพราะว่ามีบุคคลรักร่วมเพศบางรายที่ปฏิเสธถึงการมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก ซึ่งตามเหตุผลนี้ ซูเกอร์ (Zuger 1987: 85-87) ให้ความเห็นว่าถ้าจะพิจารณาว่าการศึกษาแบบย้อนหลังมีจุดอ่อนในเรื่องของการรำลึกถึงเหตุการณ์ ฉะนั้นเหตุผลเดียวกันนี้ก็อาจจะนำมาใช้อธิบายในเรื่องนี้ได้เช่นเดียวกัน โดยที่ในการศึกษาเช่นนี้เราอาจพบได้ว่ามีคนจำนวนมากที่หลงลืม หรือไม่ได้รายงานถึงพฤติกรรมที่ตนเคยมีมาก่อน ทั้งที่พฤติกรรมเช่นนั้นเคยเกิดขึ้นจริง และนอกจากนี้บุคคลที่เคยมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามก็มักจะหยุดพฤติกรรมนั้นไป เมื่ออายุราว 8-10 ปี (แต่ซาเกียร์และโรบินส์ศึกษาพบว่ามักหยุดไปในช่วงก่อนวัยรุ่นถึงวัยรุ่น) แม้ว่าพฤติกรรมบางอย่าง เช่นการแต่งกายแบบเพศตรงข้ามยังอาจพบได้เป็นครั้งคราวก็ตามในบางโอกาส ดังนั้นการศึกษาศุภบุคคลเหล่านี้ในวัยผู้ใหญ่จึงอาจเกิดการหลงลืมได้ทั้งโดยที่ตั้งใจและไม่ได้ตั้งใจ อีกทั้งพฤติกรรมที่เคยเกิดมาก่อนก็อาจได้รับการขัดขวาง หรือห้ามปรามจากครอบครัวตั้งแต่ในระยะแรก ๆ จึงทำให้บุคคลไม่ได้นึกถึงว่าตนเคยมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามมาก่อน สำหรับข้อโต้แย้งที่ว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามบางรายอาจเติบโตขึ้นมาเป็นพวกแปลงเพศก็ได้ นั้น เมเยอร์ (Meyer 1985: 1058) ศึกษาแล้วพบว่ากลุ่มนี้มีค่อนข้างน้อย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของดาเวนพอร์ท (Davenport 1986: 516) ที่กล่าวว่าพฤติกรรมของเพศตรงข้ามที่พบในบุคคลสองกลุ่มนี้มีความแตกต่างกัน โดยที่ผู้ที่ เป็นรักร่วมเพศส่วนใหญ่จะหยุดพฤติกรรมดังกล่าวในช่วงก่อนวัยรุ่นหรือระยะวัยรุ่น

แต่พวกแปลงเพศจะมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ โดยไม่สามารถหักห้ามพฤติกรรมได้ ทั้งยังไม่เคยมีความสนใจหรือมีพฤติกรรมเยี่ยงผู้ชายเลยไม่ว่าในช่วงใดของชีวิต ซึ่งเป็นเพราะคนกลุ่มนี้มีความรู้สึกว่าเป็นเพศโดยแท้จริงของตนเป็นผู้หญิง

จากการศึกษาเท่าที่ผ่านมาสามารถกล่าวได้ว่า การนำพฤติกรรมดังกล่าวไปใช้ในฐานะเป็นตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศในเวลาต่อมานั้น มีหลักฐานที่อ้างอิงได้ทั้งในการศึกษาที่ทำแบบย้อนหลัง และแบบติดตามต่อเนื่อง แต่อย่างไรก็ตามการนำไปใช้ก็ยังคงต้องระมัดระวังในบางจุดที่อาจถูกโต้แย้งด้วยเช่นกัน แม้แต่ซูเกอร์ซึ่งมีความเห็นว่าพฤติกรรมของเพศตรงข้ามที่พบในเด็กชายจะแสดงถึงระยะแรกของการเป็นรักร่วมเพศ ก็ยังให้ความเห็นว่า การไม่พบพฤติกรรมเช่นนี้ในรักร่วมเพศทุกคน ก็เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องหาเหตุผลมาอธิบายกันต่อไป

2.2.2 การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในรักร่วมเพศหญิง

ดังที่ได้กล่าวแล้วว่าการศึกษาในพวกรักร่วมเพศหญิงได้รับความสนใจน้อยกว่าพวกรักร่วมเพศชาย ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงจึงค่อนข้างจำกัด แต่อย่างไรก็ตามมีผู้ศึกษาถึงลักษณะของเพศตรงข้ามในวัยเด็กของพวกรักร่วมเพศหญิงไว้เช่นกัน การแสดงพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในเพศหญิงมักเรียกว่า "ทอมบอย" (tomboy) ซาเกียร์ และโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 192) ให้คำจำกัดความพฤติกรรมเช่นนี้ว่าเป็นปรากฏการณ์ที่เด็กหญิงแสดงออกในหลาย ๆ ลักษณะถึงความพึงพอใจและพฤติกรรมซึ่งมักพบในเด็กชาย ได้แก่การหลีกเลียงในกิจกรรมของเด็กหญิง เลี่ยงที่จะเลือกเด็กหญิงเป็นเพื่อนเล่นอยู่เสมอ มีความสนใจที่จะเป็นเพื่อนกับเด็กชาย และมีกิจกรรมของเด็กชาย เด็กหญิงที่มีลักษณะดังกล่าวจะไม่แสดงความสนใจในกิจกรรมของเพศหญิง เช่นงานเย็บปัก แต่พอใจที่จะเล่นแบบเด็กชายมากกว่า ความสนใจดังกล่าวจะเกิดขึ้นต่อเนื่องเป็นเวลานาน และมักพบว่าเกิดขึ้นในวัยเด็กต่อเนื่องไปจนถึงวัยรุ่น เป็นอย่างน้อย ซาเกียร์ และโรบินส์ ศึกษากลุ่มรักร่วมเพศหญิงจำนวน 57 ราย เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่เป็นรักต่างเพศจำนวน 43 ราย พบว่า ร้อยละ 70 ของผู้ที่เป็นรักร่วมเพศ ยอมรับถึงประวัติทอมบอย แต่ก็มีถึงร้อยละ 30 ที่ปฏิเสธ

ในกลุ่มที่ยอมรับว่าเคยเป็นทอมบอยกล่าวถึงการเลี้ยงที่จะมีเพื่อนเป็นผู้หญิง ไม่สนใจงานบ้านและกิจกรรมของผู้หญิง ชอบเล่นกับเด็กชายและชอบกิจกรรมที่แสดงถึงความเป็นชาย แต่อย่างไรก็ตามในกลุ่มควบคุมที่เป็นรักต่างเพศ พบว่าร้อยละ 16 ยอมรับว่ามีประวัติเป็นทอมบอยด้วย กุนด์แลคและไรสส์ (Gundlach & Riess 1968 อ้างถึงใน Moses & Hawkins 1982: 49) ทำการศึกษาคล้ายกันนี้พบว่า ร้อยละ 78 ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงรักร่วมเพศ และร้อยละ 48 ของหญิงที่เป็นรักต่างเพศยอมรับถึงการมีประวัติทอมบอยมาก่อน ข้อมูลเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมทอมบอยนั้นพบได้ชุกในหมู่เด็กหญิง ซึ่งก็มีผู้อธิบายว่า เนื่องจากสังคมไม่ค่อยกดดันต่อเด็กหญิงที่มีพฤติกรรมอย่างเพศตรงข้าม และพฤติกรรมเช่นนี้มักได้รับการมองอย่างชมเชย และให้รางวัลด้วย ถึงอย่างไรพฤติกรรมทอมบอยในรักร่วมเพศหญิงและรักต่างเพศก็มีความแตกต่างกัน หญิงรักร่วมเพศที่มีประวัติทอมบอยมักจะเลี้ยงการเล่นตุ๊กตา ในขณะที่หญิงรักต่างเพศที่เป็นทอมบอยยังคงชอบเล่นตุ๊กตา และไม่ได้หลีกเลี่ยงที่จะเล่นด้วย (Saghir & Robins 1973: 191-192) นอกจากนี้แม้ว่าพฤติกรรมทอมบอยที่เกิดขึ้นในทั้งสองกลุ่มเกิดขึ้นในช่วงอายุเดียวกัน คือ ในระยะก่อนวัยรุ่น แต่บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศนั้นพฤติกรรมนี้จะต่อเนื่องไปจนถึงวัยรุ่นหรือวัยผู้ใหญ่ ในขณะที่หญิงรักต่างเพศที่เป็นทอมบอยมักจะควบคุมไม่ให้พฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้นต่อไปจนถึงวัยรุ่นตอนต้น (Saghir & Robins 1973: 282).

อีกลักษณะหนึ่งที่มักพบในหญิงรักร่วมเพศคือ การมีความปรารถนาหรือมีความคิดฝันที่จะเป็นเพศตรงข้ามในวัยเด็ก โดยที่พบว่าร้อยละ 67 ของหญิงรักร่วมเพศกล่าวถึงการมีความปรารถนาที่จะเป็นเพศตรงข้าม ในขณะที่กลุ่มควบคุมพบลักษณะนี้เพียงร้อยละ 7 เท่านั้น ความปรารถนาดังกล่าวมิใช่เป็นความต้องการที่จะแปลงเพศแต่จะเป็นเพียงรู้สึกเสียดาย เสียใจที่ไม่ได้เกิดเป็นผู้ชาย และมักออกมาทางความคิดฝันจินตนาการมากกว่า โดยที่ความปรารถนาดังกล่าวมักเป็นผลมาจากการมีความสนใจในกิจกรรมอย่างผู้ชาย และพบว่าตนสามารถทำได้ (Saghir & Robins 1973: 195, 1980: 282)

ในเด็กวัยรุ่นการมีพฤติกรรมที่แสดงถึงบทบาททางเพศ (gender role behaviors) ที่แตกต่างออกไปจากเด็กอื่น ๆ ถ้าเกิดร่วมกับความรู้สึกว่าตนมีความแตกต่างไปจากคนอื่นในเรื่องของความสนใจ และอารมณ์ผูกพันทางเพศแล้ว

จะเป็นข้อยืนยันถึงการเป็นรักร่วมเพศ แต่อย่างไรก็ตามอาจพบได้ว่ายังมีผู้หญิงที่เป็นรักร่วมเพศอีกจำนวนหนึ่งที่ไม่เคยมีประวัติทอมบอยมาก่อน ซึ่งอาจจะอธิบายได้ว่าความพึงพอใจทางเพศของบุคคลนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยของความผูกพันทางอารมณ์และความสนใจทางเพศเท่านั้น (Moses & Hawkins 1982: 49)

โดยสรุปในเรื่องของลักษณะบางประการที่มีความสัมพันธ์กับการเป็นรักร่วมเพศซึ่งจะสามารถนำมาใช้เป็นตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศได้นั้น ในปัจจุบันผู้ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้หลายท่านให้ความสนใจกับลักษณะ 2 ประการคือ ความพึงพอใจทางเพศที่มีกับคนเพศเดียวกัน และการมีประวัติพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก (Meyer 1985: 1058) การวัดถึงความพึงพอใจทางเพศสามารถบอกได้ถึงภาวะปัจจุบันของบุคคลว่าจะมีความพึงพอใจทางเพศกับเพศเดียวกันหรือต่างเพศ ส่วนอีกลักษณะหนึ่งนั้นมีการศึกษาพบว่าประวัติพฤติกรรมของเพศตรงข้ามอาจใช้เป็นตัวทำนายถึงแนวโน้มที่จะทำให้บุคคลพัฒนาความพึงพอใจเชิงรักร่วมเพศขึ้นได้ในเวลาต่อมา

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 9 ในพื้นที่ขอนแก่นจนถึงขั้นตอน และวิธีการดำเนินการวิจัยที่สำคัญตามลำดับดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนทั้งชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และอาชีวศึกษาตอนต้น ทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ภาคการศึกษาที่ 2 ของปีการศึกษา 2531-2532 ในโรงเรียนต่าง ๆ ของเขตการศึกษาที่ 9 ซึ่งมีทั้งหมด 118 โรงเรียน เป็นนักเรียนทั้งสิ้น 71,312 คน แบ่งเป็นนักเรียนชาย 38,507 คน นักเรียนหญิง 32,805 คน

ตัวอย่างที่นำมาศึกษาได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้น (multi-stage random sampling) จากประชากรทั้งหมดตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 แบ่งนักเรียนทั้งหมดออกเป็น 3 กลุ่มคือ

- 1.1 กลุ่มโรงเรียนสหศึกษาจำนวน 112 โรงเรียน
- 1.2 กลุ่มโรงเรียนชายล้วนจำนวน 4 โรงเรียน
- 1.3 กลุ่มโรงเรียนหญิงล้วนจำนวน 2 โรงเรียน

ขั้นตอนที่ 2 สุ่มโรงเรียนที่ต้องการศึกษาจากกลุ่มโรงเรียนต่าง ๆ ที่แบ่งไว้ในขั้นตอนที่ 1 โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) ได้มาทั้งหมด 6 โรงเรียน เป็นโรงเรียนสหศึกษา 4 โรงเรียน โรงเรียนชายล้วน 1 โรงเรียน และโรงเรียนหญิงล้วน 1 โรงเรียน

ขั้นตอนที่ 3 สุ่มนักเรียนจากโรงเรียนต่าง ๆ ที่ได้จากขั้นตอนที่ 2
ดังนี้

3.1 แบ่งนักเรียนของโรงเรียนต่าง ๆ ที่ต้องการศึกษา
ออกเป็น 3 ระดับชั้นคือ มัธยมศึกษาปีที่ 4-5-6 หรือ ปวช.1-2-3

3.2 สุ่มนักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ ขึ้นละประมาณ 1-2
ห้องเรียน โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) ซึ่งได้
จำนวนตัวอย่าง ดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนนักเรียนตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา จำแนกตามเพศและ
ประเภทของโรงเรียน

ประเภทโรงเรียน	จำนวนนักเรียน (คน)		รวม
	เพศชาย	เพศหญิง	
สหศึกษา	220	246	466
ชายล้วน	206	-	206
หญิงล้วน	-	230	230
รวม	426	476	902

ตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้มีทั้งหมด 902 คน เป็นนักเรียนชายและ
นักเรียนหญิงจำนวนพอ ๆ กัน คือนักเรียนชาย 426 คน นักเรียนหญิง 476 คน
และอยู่ในโรงเรียนประเภทต่าง ๆ ดังนี้คือนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษา
220 คน โรงเรียนชายล้วน 206 คน มีนักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา 246
คน โรงเรียนหญิงล้วน 230 คน ตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 16-18 ปี นับถือ
ศาสนาพุทธร้อยละ 98.9 อาชีพบิดาส่วนใหญ่ทำงานกสิกรรม เช่น ทำนา ทำไร่
ทำสวน รองลงมาก็คือบิดาประกอบอาชีพการค้า เช่น ค้าขาย ประกอบธุรกิจส่วนตัว
ในด้านอาชีพของมารดาพบว่ามารดาของนักเรียนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ
เกี่ยวกับการค้าขาย รองลงมาก็คือ งานกสิกรรม และเป็นแม่บ้าน ตามลำดับ
ดังตาราง 2

ตาราง 2 ลักษณะทั่วไปของตัวอย่างที่ศึกษา

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
อายุ		
- 14 ปี	9	1.0
- 15 ปี	74	8.2
- 16 ปี	245	27.1
- 17 ปี	275	30.5
- 18 ปี	240	26.6
- 19 ปี	43	4.8
- 20 ปี	6	0.7
- > 20 ปี	10	1.1
การศึกษา		
- มัธยมศึกษาปีที่ 4	202	22.4
- มัธยมศึกษาปีที่ 5	244	27.1
- มัธยมศึกษาปีที่ 6	251	27.8
- ปวช. 1	63	7.0
- ปวช. 2	69	7.6
- ปวช. 3	73	8.1
ศาสนา		
- พุทธ	892	98.9
- คริสต์	9	1.0
- อิสลาม	1	0.1

ตาราง 2 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
อาชีพบิดา		
- งานที่ใช้วิชาการ	101	11.2
- งานบริหารและงานจัดการ	23	2.5
- งานเสมียนพนักงาน	25	2.8
- งานเกี่ยวกับการค้า	193	21.3
- งานด้านบริการ	111	12.3
- งานกลีกรรม	248	27.5
- งานการผลิตและการใช้อุปกรณ์ ขนส่ง	48	5.3
- งานทหาร	28	3.1
- พ่อบ้าน ข้าราชการบ้านาญ	7	0.8
- ไม่สามารถระบุได้	81	9.0
- ไม่ทราบ	37	4.1
อาชีพมารดา		
- งานที่ใช้วิชาการ	57	6.3
- งานบริหารและงานจัดการ	2	0.2
- งานเสมียนพนักงาน	10	1.1
- งานเกี่ยวกับการค้า	268	29.7
- งานด้านบริการ	19	2.1
- งานกลีกรรม	262	29.0
- งานการผลิตและการใช้อุปกรณ์ ขนส่ง	2	0.2
- งานทหาร	1	0.1
- แม่บ้าน ข้าราชการบ้านาญ	206	22.8
- ไม่สามารถระบุได้	27	3.0
- ไม่ทราบ	48	5.3

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามซึ่งมีทั้งหมด 2 ชุด แบ่งเป็นแบบสอบถามสำหรับนักเรียนชาย 1 ชุด และนักเรียนหญิง 1 ชุด แบบสอบถามแต่ละชุดแบ่งออกได้เป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป สอบถามเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับรักร่วมเพศ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (check list) และเติมคำในช่องว่าง โดยมีข้อคำถามที่เหมือนกันในแบบสอบถามทั้งสองชุด จำนวน 19 คำถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบประมาณค่า (rating scale) ซึ่งมี 2 ตอนย่อยคือ

ตอนที่ 2.1 แบบสอบถามที่วัดความพึงพอใจทางเพศ และพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก ลักษณะแบบสอบถามนี้เป็นข้อความที่ให้นักเรียนประเมินว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยเพียงใดกับข้อความนั้น ๆ ตามความคิดและความรู้สึกของตนเอง ให้เลือกตอบใน 5 ระดับคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ในแบบสอบถามตอนนี้จะแตกต่างกันบ้างในแบบสอบถามทั้งสองชุด นั่นคือแบบสอบถามสำหรับนักเรียนชายมีข้อคำถาม 32 ข้อ แบบสอบถามสำหรับนักเรียนหญิงมี 24 ข้อ

ตอนที่ 2.2 แบบสอบถามเรื่องพฤติกรรมทางเพศ ลักษณะแบบสอบถามเป็นข้อความแสดงความถี่ของพฤติกรรม ให้นักเรียนตอบว่ามีพฤติกรรมนั้น ๆ มากน้อยเพียงใด 5 ระดับคือ บ่อยมาก บ่อย ปานกลาง น้อย ไม่เคย ข้อคำถามในตอนที่ 2.2 นี้มีความแตกต่างกันในแบบสอบถามทั้งสองชุดเช่นกัน โดยที่แบบสอบถามสำหรับนักเรียนชายมี 20 ข้อ และแบบสอบถามสำหรับนักเรียนหญิงมี 10 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นแบบวัดในเรื่องเจตคติที่มีต่อบุคคลรักร่วมเพศ และผลกระทบทางสังคมจากพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกต่อข้อความนั้นๆ ใน 5 ระดับคือเห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งประกอบด้วยข้อความทั้งหมด 27 ข้อ ที่เหมือนกันในแบบสอบถามทั้งสองชุด

2. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือวิจัย การดำเนินการสร้างเครื่องมือเพื่อวัดพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้น ผู้วิจัยและคณะได้พัฒนาขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ โดยยึดทฤษฎีเป็นแนวทาง (rational approach) ร่วมกับการใช้ข้อเท็จจริงประจักษ์ (empirical approach) ซึ่งมีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสารและผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ เพื่อนำมาสร้างเป็นนิยามปฏิบัติการ และกำหนดลักษณะของพฤติกรรมรักร่วมเพศ อันเป็นแนวทางสำหรับการสร้างเป็นโครงร่างของแบบสอบถาม ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ โดยได้ตัวบ่งชี้ถึงการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ด้านคือ

2.1.1 ความพึงพอใจทางเพศ ประกอบด้วย

- ความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ
- กิจกรรมทางเพศ
- จินตนาการทางเพศ
- อารมณ์ที่พึงประสงค์
- สังคมที่พึงประสงค์
- แบบแผนในการดำเนินชีวิต
- การมองตนเองทางเพศ

2.1.2 การมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก มีองค์ประกอบดังนี้

- การมีพฤติกรรมเหมือนเด็กหญิงในเด็กชายหรือ
- การมีพฤติกรรมเหมือนเด็กชายในเด็กหญิง

- ความคิดอยากเป็นเพศตรงข้าม
- การแต่งตัวอย่างเพศตรงข้าม

2.2 สํารวจคุณลักษณะของพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จากนักเรียนโรงเรียนสหศึกษาระดับมัธยมปลาย จำนวน 180 คน โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนในด้านต่อไปนี้

2.2.1 เจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

2.2.2 เจตคติต่อผู้หญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

2.2.3 เจตคติต่อผู้ชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

เพื่อนำข้อมูลเหล่านี้ไปประกอบกับลักษณะที่ได้จากข้อ 2.1 และนำไปเป็นเกณฑ์ในการสร้างแบบสอบถามต่อไป

2.3 สร้างแบบสอบถามวัดพฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ เพื่อใช้สำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอนคือ

2.3.1 แบบสอบถามตอนที่ 1 ซึ่งถามรายละเอียดส่วนตัว และความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับรักร่วมเพศ มีคำถาม 19 ข้อ

2.3.2 แบบสอบถามตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศที่ใช้นิยามปฏิบัติการ ตัวบ่งชี้ และข้อมูลที่ได้จากการสำรวจในข้อ 2.2 เป็นกรอบการอ้างอิง (frame of reference) ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตรวัดที่มี 5 ระดับคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ บ่อยมาก บ่อย ปานกลาง น้อย ไม่เคย โดยมีข้อคำถามสำหรับผู้ชาย 110 ข้อ และผู้หญิง 109 ข้อ

2.3.3 แบบสอบถามตอนที่ 3 เป็นมาตรวัดเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ให้ผู้ตอบเลือกตอบได้ 5 ระดับคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีข้อคำถามทั้งหมด 27 ข้อ

แบบสอบถามทั้ง 3 ตอนี่สร้างขึ้นนี้ สร้างขึ้นตามแบบมาตรวัดเจตคติแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert scale) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

2.4 ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามที่สร้างขึ้นดังนี้

2.4.1 การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ด้วยการนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางจิตวิทยา และทางการวิจัย 7 ท่าน พิจารณาตรวจสอบว่ามีความถูกต้อง และเหมาะสมตรงตามเนื้อหาและโครงสร้างที่ต้องการวัดหรือไม่เพียงใด จากนั้นนำมาปรับปรุงเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่จะให้ทดลองตอบแบบสอบถามต่อไป และด้วยเหตุที่แบบสอบถามในตอน-ที่ 2 มีจำนวนข้อคำถามมาก อาจทำให้ไม่ได้รับความร่วมมือเท่าที่ควรในการตอบแบบสอบถาม ดังนั้นจึงปรับแบ่งเป็นข้อคำถามสำหรับผู้ชาย 2 ชุดและผู้หญิง 2 ชุด โดยให้มีจำนวนข้อคำถามเท่า ๆ กัน และลักษณะข้อคำถามในแต่ละชุดมีความใกล้เคียงกัน และครอบคลุมถึงตัวบ่งชี้ถึงการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเช่นเดียวกัน

2.4.2 นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแล้วจากข้อ

2.4.1 ทดลองศึกษา (try out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 151 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 74 คน แยกเป็นเพศชาย 40 คน เพศหญิง 34 คน และกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ 77 คน เป็นเพศชาย 43 คน เพศหญิง 34 คน กลุ่มตัวอย่างที่ทดลองศึกษานี้กระจายอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร รอบเขตกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด โดยที่บุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และรักต่างเพศในการทดลองศึกษานี้เป็นบุคคลที่มีการยอมรับว่าตนมีพฤติกรรมเช่นใด หรือได้รับการบอกเล่าจากเพื่อนที่ใกล้ชิดกับตัวอย่างเหล่านี้

2.4.3 ตรวจสอบแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศโดยใช้เกณฑ์ว่า ข้อความใดที่เป็นข้อความเชิงนิมิตให้คะแนนสำหรับข้อนั้นเป็น 5, 4, 3, 2, 1 ตามลำดับตัวเลือกคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ บ่อยมาก บ่อย ปานกลาง น้อย ไม่เคย สำหรับข้อความที่เป็นเชิงนิเสธกำหนดให้คะแนนเป็น 1, 2, 3, 4, 5 ตามลำดับตัวเลือกดังกล่าว จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSSX (Statistical Package for the Social Science X) ทำการวิเคราะห์คุณภาพรายข้อ (item analysis) โดยใช้ t-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และกลุ่มที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ แล้วเลือกเฉพาะข้อความที่มีความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ .05 ในชุดผู้หญิง และ .01 ในชุดผู้ชาย)

2.4.4 การหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) หลังจากวิเคราะห์คุณภาพรายข้อแล้ว จึงนำแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศนี้มาหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธี Cronbach alpha coefficient ในโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSSX (ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแต่ละชุดแสดงในตารางผนวก 1 ภาคผนวก ก.)

2.4.5 วิเคราะห์หาค่าน้ำหนักในการจำแนก (discriminant score) ของตัวบ่งชี้ในแบบสอบถามที่ได้คัดเลือกรายข้อแล้ว เพื่อหาสมการทำนายแยกบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ จากบุคคลที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศหรือมีพฤติกรรมรักต่างเพศ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSSX ทำการวิเคราะห์การจำแนก (discriminant analysis) พบว่าค่าร้อยละของการจำแนกของแบบสอบถามชุดที่ 1 ในแบบสอบถามสำหรับผู้หญิง = 94.12 และสำหรับผู้ชาย = 94.87 ซึ่งสูงกว่าชุดที่ 2 (ค่าร้อยละของการจำแนกในแต่ละชุดแสดงในตารางผนวก 2 ภาคผนวก ก.) ดังนั้นผู้วิจัยและคณะจึงเลือกแบบสอบถามชุดที่ 1 ทั้งสำหรับผู้หญิงและสำหรับผู้ชายเป็นแบบสอบถามที่จะใช้ในการเก็บข้อมูลจริง

2.4.6 จากข้อ 2.4.5 ทำให้ได้สมการทำนาย คือ

เพศหญิง : $index = (S1*0.473)+(S2*0.050)+(S3*(-0.266))+$
 $(S4*(-0.012))+(S5*-0.090)+(S6*0.374)+$
 $(S7*0.031)+(C1*(-0.153))+(C2*0.250)+$
 $(C3*0.109)-5.399$

เพศชาย : $index = (S1*0.131)+(S2*0.031)+(S3*0.038)+$
 $(S4*(-0.037))+(S5*0.377)+(S6*(-0.083))+$
 $(S7*0.046)+(C1*(-0.087))+(C2*0.065)+$
 $(C3*0.00005)-3.938$

โดยที่ค่า index คือ ค่าน้ำหนักในการจำแนกที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาถึงการมีหรือไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

- S1 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ
- S2 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดกิจกรรมทางเพศ
- S3 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดการจินตนาการทางเพศ
- S4 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดอารมณ์ที่ประหลาด

- S5 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดสังคมที่พึงประสงค์
- S6 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดแบบแผนในการดำรงชีวิต
- S7 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดการมองตนเอง
- C1 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดการมีพฤติกรรมเหมือนเด็กหญิงใน
เด็กชายหรือการมีพฤติกรรมเหมือนเด็กชายในเด็กหญิง
- C2 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดความคิดอยากเป็นเพศตรงข้าม
- C3 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดการแต่งตัวอย่างเพศตรงข้าม

จากการทดลองศึกษาครั้งนี้ได้ค่าเฉลี่ยของค่า index แต่ละกลุ่ม
(group mean) ดังนี้

เพศชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ = 1.995

เพศชายที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ = -1.895

เพศหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ = 1.403

เพศหญิงที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ = -1.403

จากค่าเฉลี่ยของค่า index ที่ได้ในการทดลองศึกษาครั้งนี้จึงนำมา
กำหนดเกณฑ์ในการจัดกลุ่มสำหรับการวิจัยครั้งนี้คือ

กลุ่ม 1 คือ นักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นนักเรียนชายที่ได้
คะแนน index มากกว่าหรือเท่ากับ 1.995 และนักเรียนหญิงที่ได้คะแนน
Index มากกว่าหรือเท่ากับ 1.403

กลุ่ม 2 คือ นักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ และมีแนวโน้มสูงที่จะ
เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ กล่าวคือ จะเป็นนักเรียนชายที่ได้คะแนน index
น้อยกว่า 1.995 และมากกว่าหรือเท่ากับ 0.00 หรือเป็นนักเรียนหญิงที่ได้
คะแนน index น้อยกว่า 1.403 และมากกว่าหรือเท่ากับ 0.00

กลุ่ม 3 คือ นักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ และมีแนวโน้มต่ำที่จะ
เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ นั่นคือ เป็นนักเรียนชายที่ได้คะแนน index น้อยกว่า
0.00 และมากกว่า -1.895 หรือเป็นนักเรียนหญิงที่ได้คะแนน index น้อยกว่า
0.00 และมากกว่า -1.403

กลุ่ม 4 คือ นักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ ซึ่งหมายถึงนักเรียน
ชายที่ได้คะแนน index น้อยกว่าหรือเท่ากับ -1.895 หรือนักเรียนหญิงที่ได้
คะแนน index น้อยกว่าหรือเท่ากับ -1.403

ในการศึกษาค้างนี้สำหรับกลุ่ม 2-4 อาจะจัดรวมเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ หรือเป็นนักเรียนที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

2.4.7 ตรวจสอบแบบสอบถามเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรัก-
ร่วมเพศ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนเป็น 5, 4, 3, 2, 1 สำหรับข้อความเชิง-
นิมาน ตามลำดับตัวเลือก เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่
เห็นด้วยอย่างยิ่ง และให้คะแนน 1, 2, 3, 4, 5 ตามลำดับตัวเลือกดังกล่าว
สำหรับข้อความที่เป็นเชิงนิเสธ จากนั้นนำคะแนนที่ได้ไปหาค่าความเชื่อมั่นของ
แบบสอบถามนี้ด้วยวิธี Cronbach alpha coefficient ในโปรแกรม
สำเร็จรูป SPSSX ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นเป็น 0.94

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาค้างนี้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ติดต่อไปยังหน่วยงานราชการที่เป็นหน่วยงานต้นสังกัดของ
โรงเรียนที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เพื่อขออนุญาตเข้าไปทำการเก็บข้อมูลในพื้นที่
เขตการศึกษา 9
2. ติดต่อขอความร่วมมือโดยตรงจากโรงเรียนที่เป็นตัวอย่างในการ-
ศึกษา
3. กำหนดวันและเวลาที่แน่นอนที่จะสามารถทำการเก็บข้อมูลได้ สอบ-
ถามและแจ้งให้ทางโรงเรียนทราบแน่ชัด
4. เดินทางไปดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยแจกแบบสอบถาม
ให้นักเรียนทำเป็นกลุ่มพร้อมกันทั้งชั้นเรียนหรือในห้องเรียนซึ่งแล้วแต่ความสะดวก
ของโรงเรียนที่จะจัดเตรียมนักเรียนไว้ให้ ทั้งนี้ผู้วิจัยและคณะได้กำหนดคำแนะนำ
ในการตอบแบบสอบถามที่ถือปฏิบัติเหมือนกัน
5. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลที่ได้รับทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

เริ่มต้นการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการตรวจให้คะแนนแบบสอบถาม
พฤติกรรมทางเพศ (ตอนที่ 2) และแบบสอบถามเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ
(ตอนที่ 3) ซึ่งใช้เกณฑ์การให้คะแนนเช่นเดียวกับการตรวจสอบแบบสอบถามในชั้น-

ตอนการทดลองศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง และลงรหัส (code) สำหรับแบบสอบถาม ตอนที่ 1 จากนั้นนำไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSSX)

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนด้วยค่าความถี่และค่าร้อยละที่นำเสนอในรูปแบบตารางไขว้ประกอบคำอธิบายใต้ตาราง

2. คำนวณค่าที่ได้จากแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศเพื่อแยกนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจากนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ โดยใช้สมการคำนวณ index แล้วนำค่าที่ได้ไปจำแนกกลุ่มตามค่าเฉลี่ย index ของกลุ่มผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศและผู้มีพฤติกรรมรักต่างเพศ

3. วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบสัดส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศกับตัวแปรต่าง ๆ ที่ศึกษา โดยใช้ไคสแควร์ (Chi-square test) กำหนดนัยสำคัญทางสถิติในการทดสอบเท่ากับ .05

3.2 เปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศกับตัวแปรต่าง ๆ ที่ใช้ในการศึกษาโดยใช้ t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (F-test) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติในการทดสอบเท่ากับ .05

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาพฤติกรรมและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : กรณีศึกษา
พฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 9 ครั้งนี้ ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์
ข้อมูลในบทนี้เป็น 3 ตอนดังนี้

1. วิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น
เขตการศึกษา 9
2. วิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ
ของนักเรียนวัยรุ่น รวมถึงความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นที่เกี่ยวข้องกับการเกิด
รักร่วมเพศ และความแพร่หลายของพฤติกรรมรักร่วมเพศ
3. วิเคราะห์เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

1. สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ

การวิเคราะห์ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์เพื่อหาจำนวนและอัตราส่วน
ร้อยละของนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยใช้ค่าชี้วัด (index) ที่ได้จาก
สมการทำนายมาจัดกลุ่มซึ่งขั้นแรกจัดเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1	เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
กลุ่มที่ 2	เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ และมีแนวโน้ม
สูงที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ
กลุ่มที่ 3	เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ และมีแนวโน้ม
ต่ำที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ
กลุ่มที่ 4	เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ

การวิเคราะห์ในส่วนนี้ใช้ข้อมูลระดับบุคคลเป็นหน่วยสำหรับการ-
วิเคราะห์ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 3

ตาราง 3 ร้อยละของนักเรียนวัยรุ่นในระดับต่าง ๆ ของพฤติกรรมทางเพศ
จำแนกตามอายุ เพศ ประเภทของโรงเรียนและศาสนา

กลุ่มพฤติกรรม										
ลักษณะ	กลุ่มที่ 1		กลุ่มที่ 2		กลุ่มที่ 3		กลุ่มที่ 4		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
		(%)		(%)		(%)		(%)		
อายุ										
14 ปี	0	0.0	2	0.2	5	0.6	2	0.2	9	1.0
15 ปี	3	0.3	19	2.1	29	3.2	23	2.5	74	8.2
16 ปี	7	0.8	39	4.3	130	14.4	69	7.6	245	27.2
17 ปี	8	1.0	50	5.5	133	14.7	84	9.3	275	30.4
18 ปี	3	0.3	24	2.7	124	13.7	89	9.8	240	26.6
19 ปี	1	0.1	5	0.6	26	2.9	11	1.2	43	4.8
20 ปี	0	0.0	1	0.1	3	0.3	2	0.2	6	0.7
>20 ปี	0	0.0	3	0.3	5	0.6	2	0.2	10	1.1
รวม	22	2.5	143	15.8	455	50.4	282	31.2	902	100.0
เพศ										
ชาย	5	0.6	77	8.5	249	27.6	95	10.5	426	47.2
หญิง	17	1.9	66	7.3	206	22.8	187	20.7	476	52.8
รวม	22	2.5	143	15.8	455	50.4	282	31.2	902	100.0
ประเภทโรงเรียน										
สหศึกษา	9	1.0	63	7.0	237	26.3	157	17.4	466	51.7
ชายล้วน	4	0.5	41	4.5	120	13.3	41	4.5	206	22.8
หญิงล้วน	9	1.0	39	4.3	98	10.8	84	9.3	230	25.5
รวม	22	2.5	143	15.8	455	50.4	282	31.2	902	100.0

ตาราง 3 (ต่อ)

ลักษณะ	กลุ่มพฤติกรรม									
	กลุ่มที่ 1		กลุ่มที่ 2		กลุ่มที่ 3		กลุ่มที่ 4		รวม	
	จำนวน ร้อยละ		จำนวน ร้อยละ		จำนวน ร้อยละ		จำนวน ร้อยละ		จำนวน ร้อยละ	
	(%)		(%)		(%)		(%)		(%)	
ศาสนา										
พุทธ	22	2.5	142	15.7	449	49.7	279	30.9	892	98.9
คริสต์	0	0.0	1	0.1	5	0.6	3	0.3	9	1.0
อิสลาม	0	0.0	0	0.0	1	0.1	0	0.0	1	0.1
รวม	22	2.5	143	15.8	455	50.4	282	31.2	902	100.0

จากตาราง 3 ซึ่งวิเคราะห์ค่าความถี่และอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่มีพฤติกรรมทางเพศในระดับต่าง ๆ โดยจำแนกตาม อายุ เพศ ประเภทของโรงเรียน และศาสนา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศและมีแนวโน้มต่ำที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 50.4 ของนักเรียนทั้งหมด รองลงมาคือ กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ ร้อยละ 31.2 กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศและมีแนวโน้มสูงที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 15.8 และกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 2.5 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาในแต่ละลักษณะ ผลปรากฏดังนี้

ในด้านอายุ พบว่าในกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นนักเรียนระดับอายุ 17 ปีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.0 ของนักเรียนทั้งหมด รองลงมาคือระดับอายุ 16 ปี ร้อยละ 0.8 ระดับอายุ 15 และ 18 ปี ร้อยละ 0.3 ตามลำดับ สำหรับกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศและมีแนวโน้มที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศสูงพบ นักเรียนระดับอายุ 17 ปีมากที่สุดเช่นกัน คิดเป็นร้อยละ 5.5 รองลงมาคือระดับอายุ 16 ปี ร้อยละ 4.3 ระดับอายุ 18 ปี ร้อยละ 2.7 ตามลำดับ

ในด้านเพศ ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เกิดความแตกต่างในด้านพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ จากตาราง 3 พบว่า กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้นมีนักเรียนหญิงในจำนวนที่มากกว่านักเรียนชาย คือมีนักเรียนหญิงคิดเป็นร้อยละ 1.9 ของนักเรียนทั้งหมด นักเรียนชาย ร้อยละ 0.6 สำหรับในกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศและมีแนวโน้มสูงที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้นพบว่านักเรียนชายในอัตราส่วนร้อยละที่มากกว่านักเรียนหญิง คือมีนักเรียนชาย ร้อยละ 8.5 นักเรียนหญิง ร้อยละ 7.3

ประเภทของโรงเรียน พบว่ามีนักเรียนส่วนใหญ่ในทุกประเภทของโรงเรียนจัดอยู่ในกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ และมีแนวโน้มต่ำที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ คิดเป็นร้อยละ 50.4 ของนักเรียนทั้งหมด โดยอยู่ในโรงเรียนสหศึกษา ร้อยละ 26.3 โรงเรียนชายล้วน ร้อยละ 13.3 โรงเรียนหญิงล้วน ร้อยละ 10.8 ส่วนในกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบว่ามีอยู่ในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนหญิงล้วนเป็นจำนวนที่เท่ากัน คือ ร้อยละ 1.0 โดยพบในโรงเรียนชายล้วน ร้อยละ 0.5

ในเรื่องศาสนา การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 98.9 ของนักเรียนทั้งหมด นับถือศาสนาคริสต์ และศาสนาอิสลามเพียง ร้อยละ 1.0 และ 0.1 ตามลำดับ

การวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ผ่านมาในตอนต้นเป็นจำนวนและอัตราส่วนร้อยละของกลุ่มพฤติกรรมทางเพศในระดับต่าง ๆ หากจะพิจารณาเพียงเฉพาะพฤติกรรมรักร่วมเพศก็น่าจะทำการวิเคราะห์ได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ ดังนั้นในช่วงหลังของการศึกษาถึงสถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ จะเป็นการวิเคราะห์ความแตกต่างในลักษณะต่าง ๆ ของกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ โดยใช้การทดสอบไคสแควร์ ดังจะกล่าวตามลำดับต่อไป

1.1 การวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นจำแนกตามเพศ

พบว่าเพศหญิงมีพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างจากเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่ค่าความแปรผันในด้านเพศสามารถอธิบายความแตกต่างของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ร้อยละ 0.5 พบนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากกว่านักเรียนชาย กล่าวคือ พบนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.9 และพบนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.6 ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 4

ตาราง 4 วิเคราะห์ความแตกต่างของสัดส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจำแนกตามเพศ

นักเรียน	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นักเรียนชาย	5	0.6	421	46.7
นักเรียนหญิง	17	1.9	459	50.9
รวม	22	2.5	880	97.6

$$P = 0.01$$

$$\chi^2 = 5.43$$

$$\text{Contingency Coefficient} = 0.0774$$

1.2 การวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามประเภทโรงเรียน

ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบสัดส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยจำแนกตามประเภทโรงเรียน พบว่า สัดส่วนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนชายล้วนและโรงเรียนหญิงล้วนไม่แตกต่างกัน ผลปรากฏดังตาราง 5

ตาราง 5 วิเคราะห์ความแตกต่างของสัดส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วม-เพศ จำแนกตามประเภทของโรงเรียน

ประเภทของโรงเรียน	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สหศึกษา	9	1.0	457	50.7
ชายล้วน	4	0.4	202	22.4
หญิงล้วน	9	1.0	221	24.5
รวม	22	2.4	880	97.6

$$P = 0.24$$

$$\chi^2 = 2.81$$

1.3 การวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามประเภทโรงเรียน

ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบสัดส่วนนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วน ไม่พบความแตกต่างของสัดส่วนระหว่างนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วน ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 6

ตาราง 6 วิเคราะห์ความแตกต่างของสัดส่วนนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามประเภทโรงเรียน

ประเภทของโรงเรียน	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สหศึกษา	1	0.2	219	51.4
ชายล้วน	4	0.9	202	47.4
รวม	5	1.1	421	98.8

$$P = 0.33$$

$$\chi^2 = 0.94$$

1.4 การวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของ- นักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามประเภทโรงเรียน

ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบสัดส่วนนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนหญิงล้วนนั้น ไม่พบความแตกต่างของสัดส่วนระหว่างนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนหญิงล้วน ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 7

ตาราง 7 วิเคราะห์ความแตกต่างของสัดส่วนนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรัก-
ร่วมเพศ จำแนกตามประเภทโรงเรียน

ประเภทของโรงเรียน	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สหศึกษา	8	1.7	238	50.0
หญิงล้วน	9	1.9	221	46.4
รวม	17	3.6	459	96.4

$$P = 0.69$$

$$\chi^2 = 0.15$$

2. วิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียน-วัยรุ่น

การศึกษาถึงปัจจัยบางประการในส่วนนี้เป็นการสำรวจถึงปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยสำรวจจากกลุ่มนักเรียน-วัยรุ่นทั้งชายและหญิง ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และพฤติกรรมรักต่างเพศที่พบจากการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งผู้วิจัยแยกการวิเคราะห์ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงโดยจำแนกตามพฤติกรรมทางเพศ การวิเคราะห์ใช้ข้อมูลระดับบุคคลเป็นหน่วยสำหรับการวิเคราะห์หาค่าความถี่ของนักเรียนแต่ละกลุ่มในแต่ละปัจจัย อันได้แก่ ลักษณะเด่นของบิดา-มารดา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความเป็นอยู่ของนักเรียนและใช้ค่าไคสแควร์เป็นค่าสถิติในการวิเคราะห์ นอกจากนี้ยังได้ศึกษาถึงความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อสาเหตุการเกิดรักร่วมเพศอีก ดังจะได้กล่าวถึงตามลำดับ

2.1 ลักษณะเด่นของบิดา-มารดา

ลักษณะเด่นของบิดา-มารดาที่ศึกษาในครั้งนี้ พิจารณาจากลักษณะต่าง ๆ 10 ลักษณะคือ เป็นผู้เฒ่า อบอุ่น เจ้าระเบียบ เย็นชาห่างเหิน อ่อนแอ สมยอม แข็งกระด้าง น่านับถือ มีเสน่ห์ ไม่น่านับถือ และไม่มีเหตุผล โดยให้นักเรียนเลือกตอบในลักษณะที่นักเรียนคิดว่าตรงกับลักษณะของบิดามารดา นักเรียนตามความคิดของนักเรียนเอง

2.2.1 ลักษณะเด่นของบิดา

กลุ่มนักเรียนชาย ผลการวิเคราะห์พบว่า ลักษณะเด่นของบิดาไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 8

กลุ่มนักเรียนหญิง ผลการวิเคราะห์พบว่า ลักษณะเด่นของบิดาไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ เช่นเดียวกับกลุ่มนักเรียนชาย ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 9

ตาราง 8 เปรียบเทียบลักษณะเด่นของบิดาตามการเลือกตอบของนักเรียน-ชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

ลักษณะของบิดา	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ		χ^2
	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	
เป็นผู้นำ	80.0	20.0	70.1	29.9	0.00
อบอุ่น	20.0	80.0	25.9	74.1	0.00
เจ้าระเบียบ	20.0	80.0	23.0	77.0	0.00
เย็นชา ห่างเหิน	20.0	80.0	5.9	94.1	0.13
อ่อนแอ สมยอม	0.0	100.0	0.7	99.3	0.00
แข็งกระด้าง	0.0	100.0	5.5	94.5	0.00
น่านับถือ	60.0	40.0	43.2	56.8	0.08
มีเสน่ห์	20.0	80.0	5.5	94.5	0.18
ไม่น่านับถือ	0.0	100.0	1.7	98.3	0.00
ไม่มีเหตุผล	0.0	100.0	10.2	89.8	0.00

P > .05

ตาราง 9 เปรียบเทียบลักษณะเด่นของบิดาตามการเลือกตอบของนักเรียน-หญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

ลักษณะของบิดา	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ		χ^2
	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	
เป็นผู้นำ	52.9	47.1	68.4	31.6	1.79
อบอุ่น	35.3	64.7	37.5	62.5	0.03
เจ้าระเบียบ	29.4	70.6	27.2	72.8	0.03
เย็นชา ห่างเหิน	11.8	88.2	9.2	90.8	0.13
อ่อนแอ สมยอม	0.0	100.0	3.3	96.7	0.57
แข็งกระด้าง	11.8	88.2	7.8	92.2	0.34
น่านับถือ	47.1	52.9	52.1	47.9	0.16
มีเสน่ห์	5.9	94.1	6.8	93.2	0.01
ไม่น่านับถือ	0.0	100.0	2.2	97.8	0.37
ไม่มีเหตุผล	17.6	82.4	11.8	88.2	0.53

P > .05

2.1.2 ลักษณะเด่นของมารดา

กลุ่มนักเรียนชาย ผลการวิเคราะห์พบว่าลักษณะเด่นของมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 10

กลุ่มนักเรียนหญิง ผลการวิเคราะห์พบว่าลักษณะเด่นของมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 11

ตาราง 10 เปรียบเทียบลักษณะเด่นของมารดาตามการเลือกตอบของนักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

ลักษณะของมารดา	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ		χ^2
	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	
เป็นผู้นำ	60.0	40.0	28.7	71.3	1.07
อบอุ่น	60.0	40.0	55.3	44.7	0.00
เจ้าระเบียบ	20.0	80.0	41.6	58.4	0.26
เย็นชา ห่างเหิน	0.0	100.0	2.1	97.9	0.00
อ่อนแอ สมยอม	0.0	100.0	4.0	96.0	0.00
แข็งกระด้าง	0.0	100.0	1.4	98.6	0.00
น่านับถือ	40.0	60.0	44.9	55.1	0.00
มีเสน่ห์	0.0	100.0	6.4	93.6	0.00
ไม่น่านับถือ	0.0	100.0	1.0	99.0	0.00
ไม่มีเหตุผล	0.0	100.0	6.9	93.1	1.19

P > .05

ตาราง 11 **เปรียบเทียบลักษณะเด่นของมารดาตามการเลือกตอบของ**
นักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

ลักษณะของมารดา	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ		χ^2
	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	
เป็นผู้นำ	29.4	70.6	28.8	71.2	0.00
อบอุ่น	58.8	41.2	64.5	35.5	0.22
เจ้าระเบียบ	29.4	70.6	39.4	60.6	0.69
เย็นชา ห่างเหิน	0.0	100.0	2.2	97.8	0.37
อ่อนแอ สมยอม	5.9	94.1	5.4	94.6	0.00
แข็งกระด้าง	0.0	100.0	2.6	97.4	0.45
น่านับถือ	41.2	58.8	50.5	49.5	0.57
มีเสน่ห์	11.8	88.2	12.2	87.8	0.00
ไม่น่านับถือ	5.9	94.1	1.3	98.7	2.36
ไม่มีเหตุผล	11.8	88.2	12.0	88.0	0.00

P > .05

2.2 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่นำมาพิจารณาในการศึกษาครั้งนี้เน้นความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา สถานภาพสมรสของบิดามารดา ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดา ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง การแสดงออกของบิดาต่อนักเรียนและการแสดงออกของมารดาต่อนักเรียน

2.2.1 ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา

ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดานี้มี 7 ลักษณะความสัมพันธ์ที่ให้นักเรียนเลือกตอบตามความคิดเห็นของนักเรียน ซึ่งได้แก่ ชีวิตสมรสราบรื่น ห่างเหินเย็นชาต่อกัน ขัดแย้งทะเลาะวิวาท บิดามีอำนาจในการตัดสินใจปัญหาในครอบครัว มารดามีอำนาจในการตัดสินใจปัญหาในครอบครัว ทั้งบิดาและมารดามีบทบาทใกล้เคียงกันในครอบครัว ทั้งบิดาและมารดาไม่มีบทบาทในครอบครัว ซึ่งผลการวิเคราะห์มีดังนี้

กลุ่มนักเรียนชาย พบว่าลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 12

กลุ่มนักเรียนหญิง พบว่าลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาแบบมารดามีอำนาจในการตัดสินใจปัญหาครอบครัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยที่ความแปรผันของความสัมพันธ์ในลักษณะมารดามีอำนาจในการตัดสินใจปัญหาครอบครัว สามารถอธิบายความแตกต่างของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ ร้อยละ 1.1 ส่วนในลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาแบบอื่น ๆ นั้นไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 13

ตาราง 12 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ของบิดามารดาตามการเลือกตอบของ
นักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

ความสัมพันธ์บิดา-มารดา	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ χ^2		
	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	
ชีวิตสมรสราบรื่น	60.0	40.0	62.7	37.3	0.00
ห่างเหินเย็นชาต่อกัน	20.0	80.0	4.0	96.0	0.41
ขัดแย้งทะเลาะวิวาทกัน	0.0	100.0	11.2	88.8	0.00
บิดามีอำนาจในการตัดสินใจ	0.0	100.0	28.7	71.3	0.84
ปัญหาในครอบครัว					
มารดามีอำนาจในการตัดสินใจ	20.0	80.0	8.8	91.2	0.00
ตัดสินใจปัญหาในครอบครัว					
บิดาและมารดามีบทบาท	40.0	60.0	49.9	50.1	0.00
เท่าเทียมกันในครอบครัว					
ทั้งบิดาและมารดาไม่มีบทบาทในครอบครัว	20.0	80.0	1.2	98.8	2.68

P > .05

ตาราง 13 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ของบิดามารดาตามการเลือกตอบของ
นักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

ความสัมพันธ์บิดา-มารดา	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ		χ^2
	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	
ชีวิตสมรสราบรื่น	47.1	52.9	58.8	41.2	0.93
ห่างเหินเย็นชาต่อกัน	5.9	94.1	4.6	95.4	0.06
ขัดแย้งทะเลาะวิวาทกัน	17.6	82.4	13.7	86.3	0.21
บิดามีอำนาจในการตัดสินใจ	35.3	64.7	22.2	77.8	1.59
ปัญหาในครอบครัว					
มารดามีอำนาจในการตัดสินใจ	29.4	70.6	11.1	88.9	5.28 [*]
ตัดสินใจปัญหาในครอบครัว					
บิดาและมารดามีบทบาท	52.9	47.1	63.6	36.4	0.80
เท่าเทียมกันในครอบครัว					
ทั้งบิดาและมารดาไม่มีบทบาทในครอบครัว	0.0	100.0	0.7	99.3	0.00

^{*}p < .05 Contingency Coefficient = 0.1054

2.2.2 สถานภาพสมรสของบิดามารดา

กลุ่มนักเรียนชาย ผลการวิเคราะห์พบว่าสถานภาพสมรสของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยนักเรียนส่วนใหญ่จะมีบิดามารดาที่อยู่ด้วยกัน นักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีเพียงร้อยละ 20 ที่มีบิดามารดาแยกกันอยู่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 14

กลุ่มนักเรียนหญิง ผลการวิเคราะห์พบว่าสถานภาพสมรสของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยนักเรียนส่วนใหญ่จะมีบิดามารดาที่อยู่ด้วยกัน นักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มีเพียงร้อยละ 11.8 ที่มีบิดามารดาแยกกันอยู่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 15

ตาราง 14 เปรียบเทียบสถานภาพสมรสของบิดามารดาตามการเลือกตอบ
ของนักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

สถานภาพสมรส บิดา-มารดา	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (%)	กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ (%)
อยู่ด้วยกัน	80.0	83.4
แยกกันอยู่	20.0	9.7
บิดาถึงแก่กรรม	0.0	4.8
มารดาถึงแก่กรรม	0.0	1.4
ทั้งบิดาและมารดาถึงแก่กรรม	0.0	0.7

$$P > .50$$

$$\chi^2 = 0.87$$

ตาราง 15 เปรียบเทียบสถานการณ์ภาพสมรสของบิดามารดาตามการเลือกตอบ
ของนักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

สถานการณ์ภาพสมรส บิดา-มารดา	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (%)	กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ (%)
อยู่ด้วยกัน	88.2	80.4
แยกกันอยู่	11.8	9.6
บิดาถึงแก่กรรม	0.0	7.0
มารดาถึงแก่กรรม	0.0	2.6
ทั้งบิดาและมารดาถึงแก่กรรม	0.0	0.4

$P > .50$

$\chi^2 = 1.90$

2.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดา

ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดาที่ศึกษาครั้งนี้
พิจารณาใน 10 ลักษณะให้นักเรียนเลือกตอบตามความคิดเห็นของนักเรียน ซึ่งผล
การวิเคราะห์มีดังต่อไปนี้

ในกลุ่มนักเรียนชาย พบว่าลักษณะความสัมพันธ์
ระหว่างนักเรียนกับบิดาไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผลการวิเคราะห์
ปรากฏดังตาราง 16

ในกลุ่มนักเรียนหญิง พบว่าลักษณะความสัมพันธ์
ระหว่างนักเรียนกับบิดาที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศคือ ลักษณะรักใคร่
สนิทสนมกันดีกับลักษณะปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกชาย โดยที่ลักษณะรักใคร่สนิทสนมกัน
ดีมีความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่า
ความแปรผันของความสัมพันธ์ในลักษณะรักใคร่สนิทสนมกันดีสามารถอธิบายความ
แตกต่างของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ ร้อยละ 0.9 ส่วนลักษณะปฏิบัติเหมือน
ฉันเป็นลูกชายมีความแตกต่างกันระหว่างสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05 เช่นกัน และค่าความแปรผันของความสัมพันธ์ในลักษณะปฏิบัติเหมือนฉันเป็น
ลูกชายสามารถอธิบายความแตกต่างของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ร้อยละ 1.5
ส่วนในลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดาแบบอื่น ๆ นั้นไม่พบว่ามี
ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 17

ตาราง 16 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดาตามการเลือก
ตอบของนักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

ความสัมพันธ์ นักเรียน-บิดา	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ		χ^2
	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	
รักใคร่สนิทสนมกันดี	80.0	20.0	45.4	54.6	1.19
ให้โอกาสตัดสินใจ ในเรื่องต่าง ๆ	40.0	60.0	53.0	47.0	0.01
มีความขัดแย้งกัน	40.0	60.0	11.2	88.8	1.70
เสมอ					
ชอบบังคับเข้มงวด	0.0	100.0	19.0	81.0	0.25
มีเวลาให้ลูก	20.0	80.0	27.6	72.4	0.00
ไม่ให้โอกาสในการ คบหาบุคคลอื่น	20.0	80.0	5.7	94.3	0.15
ห่างเหินไม่เอาใจใส่	0.0	100.0	6.4	93.6	0.00
ปฏิบัติเหมือนฉันเป็น	0.0	100.0	12.8	87.2	0.03
ลูกชาย					
ปฏิบัติเหมือนฉันเป็น	0.0	100.0	0.5	99.5	0.00
ลูกสาว					
เอาใจใส่ปกป้อง มากเกินไป	20.0	80.0	6.9	93.1	0.06

P > .05

ตาราง 17 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดาตามการเลือก
ตอบของนักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

ความสัมพันธ์ นักเรียน-บิดา	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ		χ^2
	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	
รักใคร่สนิทสนมกันดี	23.5	76.5	48.6	51.4	4.12 [*]
ให้โอกาสตัดสินใจ ในเรื่องต่าง ๆ	58.8	41.2	57.5	42.5	0.01
มีความขัดแย้งกัน เสมอ	23.5	76.5	12.9	87.1	1.62
ชอบบังคับเข้มงวด	35.3	64.7	18.7	81.3	2.88
มีเวลาให้ลูก	29.4	70.6	37.0	63.0	0.40
ไม่ให้โอกาสในการ คบหาบุคคลอื่น	11.8	88.2	10.7	89.3	0.02
ห่างเหินไม่เอาใจใส่	5.9	94.1	8.1	91.9	0.10
ปฏิบัติเหมือนฉันเป็น ลูกชาย	11.8	88.2	2.0	98.0	6.97 ^{**}
ปฏิบัติเหมือนฉันเป็น ลูกสาว	5.9	94.1	17.4	82.6	1.54
เอาใจใส่ปกป้อง มากเกินไป	5.9	94.1	11.8	88.2	0.55

^{*}P < .05 Contingency coefficient = 0.0930

^{**}P < .05 Contingency coefficient = 0.1210

2.2.4 ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับมารดา

ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับมารดาที่ศึกษา
ครั้งนี้พิจารณาใน 10 ลักษณะให้นักเรียนเลือกตอบตามความคิดเห็นของนักเรียน
ซึ่งผลการวิเคราะห์มีดังต่อไปนี้

ในกลุ่มนักเรียนชาย พบว่าลักษณะความสัมพันธ์
ระหว่างนักเรียนกับมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผลการ
วิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 18

ในกลุ่มนักเรียนหญิง พบว่าลักษณะความสัมพันธ์
ระหว่างนักเรียนกับมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผลการ
วิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 19

ตาราง 18 **เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับมารดาตามการ**
เลือกตอบของนักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

ความสัมพันธ์ นักเรียน-มารดา	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ		χ^2
	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	
รักใคร่สนิทสนมกันดี	60.0	40.0	57.0	43.0	0.00
ให้โอกาสตัดสินใจ ในเรื่องต่าง ๆ	80.0	20.0	47.5	52.5	0.99
มีความขัดแย้งกัน	20.0	80.0	9.5	90.5	0.00
เสมอ					
ชอบบังคับเข้มงวด	20.0	80.0	15.2	84.8	0.00
มีเวลาให้ลูก	20.0	80.0	37.8	62.2	0.12
ไม่ให้โอกาสในการ คบหาบุคคลอื่น	20.0	80.0	7.6	92.4	0.03
ห่างเหินไม่เอาใจใส่	0.0	100.0	2.6	97.4	0.00
ปฏิบัติเหมือนฉันเป็น	0.0	100.0	11.9	88.1	0.01
ลูกชาย					
ปฏิบัติเหมือนฉันเป็น	0.0	100.0	1.0	100.0	0.00
ลูกสาว					
เอาใจใส่ปกป้อง มากเกินไป	20.0	80.0	9.5	90.5	0.00

P > .05

ตาราง 19 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับมารดาตามการ
เลือกตอบของนักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

ความสัมพันธ์ นักเรียน-มารดา	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ		χ^2
	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	
รักใคร่สนิทสนมกันดี	47.1	52.9	64.1	35.9	2.04
ให้โอกาสตัดสินใจ ในเรื่องต่าง ๆ	47.1	52.9	53.4	46.6	0.26
มีความขัดแย้งกัน เสมอ	23.5	76.5	16.8	83.2	0.52
ชอบบังคับเข้มงวด	17.6	82.4	20.5	79.5	0.08
มีเวลาให้ลูก	35.3	64.7	47.9	52.1	1.04
ไม่ให้โอกาสในการ คบหาบุคคลอื่น	17.6	82.4	9.2	90.8	1.38
ห่างเหินไม่เอาใจใส่	5.9	94.1	3.9	96.1	0.16
ปฏิบัติเหมือนฉันเป็น ลูกชาย	5.9	94.1	0.4	99.6	1.50
ปฏิบัติเหมือนฉันเป็น ลูกสาว	23.5	76.5	15.9	84.1	0.70
เอาใจใส่ปกป้อง มากเกินไป	0.0	100.0	13.3	86.7	2.59

P > .05

2.2.5 ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง

การศึกษาถึงลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง

พิจารณาการเลือกตอบของนักเรียนในลักษณะความสัมพันธ์ต่าง ๆ 6 ประการ คือ ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้อง แข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้อง รู้สึกดีต่อกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ ทะเลาะวิวาทกันเสมอ สนทนากับพี่หรือน้องผู้ชาย สนทนากับพี่หรือน้องผู้หญิง ซึ่งผลการวิเคราะห์มีดังนี้

กลุ่มนักเรียนชาย พบว่าลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 20

กลุ่มนักเรียนหญิง พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องลักษณะช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้อง กับลักษณะแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้องมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยที่ลักษณะช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้องมีความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่าความแปรผันของลักษณะช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้องสามารถอธิบายความแตกต่างของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ ร้อยละ 1.6 ส่วนลักษณะแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้องมีความแตกต่างกันระหว่างสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน และค่าความแปรผันของลักษณะแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้องสามารถอธิบายความแตกต่างของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ ร้อยละ 0.8 ส่วนในลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องแบบอื่น ๆ นั้นไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 21

ตาราง 20 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องตามการเลือกตอบของ
นักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

ความสัมพันธ์ พี่ - น้อง	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ		χ^2
	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	
ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ในหมู่พี่น้อง	100.0	0.0	81.0	19.0	0.25
แข่งขันชิงดีชิงเด่นกัน ในหมู่พี่น้อง	0.0	100.0	3.6	96.4	0.00
รู้สึกดีต่อกว่าพี่น้องคน อื่น ๆ	20.0	80.0	9.7	90.3	0.00
ทะเลาะวิวาทกันเสมอ	0.0	100.0	14.7	85.3	0.08
สนิทกับพี่หรือน้องผู้ชาย	0.0	100.0	19.0	81.0	0.25
สนิทกับพี่หรือน้องผู้หญิง	0.0	100.0	15.0	85.0	0.09

P > .05

ตาราง 21 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องตามการเลือกตอบของ
นักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

ความสัมพันธ์ พี่ - น้อง	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ		χ^2
	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	เลือก(%)	ไม่เลือก(%)	
ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ในหมู่พี่น้อง	47.1	52.9	76.7	23.3	7.80 [*]
แข่งขันชิงดีชิงเด่นกัน ในหมู่พี่น้อง	11.8	88.2	3.1	96.9	3.83 ^{**}
รู้สึกดีต่อกว่าพี่น้องคน อื่น ๆ	23.5	76.5	9.6	90.4	3.51
ทะเลาะวิวาทกันเสมอ	35.5	64.7	19.6	80.4	2.50
สนิทกับพี่หรือน้องผู้ชาย	29.4	70.6	23.5	76.5	0.31
สนิทกับพี่หรือน้องผู้หญิง	35.3	64.7	24.2	75.8	1.09

^{*}P < .05 Contingency coefficient = 0.1280

^{**}P < .05 Contingency coefficient = 0.0897

2.2.6 การแสดงออกของบิดาต่อนักเรียนและการแสดงออกของมารดาต่อนักเรียน

กลุ่มนักเรียนชาย ผลการวิเคราะห์พบว่า การแสดงออกของบิดาต่อนักเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่ค่าความแปรผันของการแสดงออกของบิดาต่อนักเรียนสามารถอธิบายความแตกต่างของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ร้อยละ 7.7 ส่วนการแสดงออกของมารดาต่อนักเรียนพบว่า การแสดงออกของมารดาต่อนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 22

กลุ่มนักเรียนหญิง ผลการวิเคราะห์พบว่า การแสดงออกของบิดามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่ค่าความแปรผันของการแสดงออกของบิดาต่อนักเรียนสามารถอธิบายความแตกต่างของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ร้อยละ 5.5 ส่วนการแสดงออกของมารดาต่อนักเรียนก็พบว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน โดยที่ค่าความแปรผันของการแสดงออกของมารดาต่อนักเรียนสามารถอธิบายความแตกต่างของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ร้อยละ 7.1 ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 23

ตาราง 22 เปรียบเทียบการแสดงออกของบิดาต่อนักเรียนและ การแสดงออก
ของมารดาต่อนักเรียนตามการเลือกตอบของนักเรียนชาย จำแนก
ตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

การแสดงออก	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ	กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ	χ^2
	(%)	(%)	
บิดา			
รักลูกเท่ากัน	60.0	86.0	32.98 ^{**}
รักลูกไม่เท่ากัน	0.0	4.5	
รักลูกชายมากกว่าลูกสาว	0.0	3.3	
รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย	20.0	2.6	
ไม่รักลูกคนใดเลย	20.0	0.5	
อื่น ๆ	0.0	3.1	
มารดา			
รักลูกเท่ากัน	100.0	86.2	0.79
รักลูกไม่เท่ากัน	0.0	5.5	
รักลูกชายมากกว่าลูกสาว	0.0	3.8	
รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย	0.0	2.6	
ไม่รักลูกคนใดเลย	0.0	0.0	
อื่น ๆ	0.0	1.9	

*P < .05 Contingency coefficient = 0.2782

P > .05

ตาราง 23 เปรียบเทียบการแสดงออกของบิดา การแสดงออกของมารดาต่อนักเรียนตามการเลือกตอบของนักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

การแสดงออก	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (%)	กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ (%)	χ^2
บิดา			
รักลูกเท่ากัน	70.6	80.6	28.24 ^{**}
รักลูกไม่เท่ากัน	11.8	7.2	
รักลูกชายมากกว่าลูกสาว	5.9	4.1	
รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย	5.9	5.4	
ไม่รักลูกคนใดเลย	0.0	0.4	
อื่น ๆ	0.0	2.2	
ตอบมากกว่า 1 ข้อ	5.9	0.0	
มารดา			
รักลูกเท่ากัน	64.7	79.7	36.64 ^{**}
รักลูกไม่เท่ากัน	11.8	5.9	
รักลูกชายมากกว่าลูกสาว	11.8	10.9	
รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย	0.0	1.7	
ไม่รักลูกคนใดเลย	0.0	0.2	
อื่น ๆ	0.0	1.3	
ตอบมากกว่า 1 ข้อ	11.8	0.2	

^{*}P < .05 Contingency coefficient = 0.2366

^{**}P < .05 Contingency coefficient = 0.2673

2.3 ความเป็นอยู่ของนักเรียน

ในการศึกษาครั้งนี้สนใจในการพักอาศัยของนักเรียนทั้งที่เป็นอยู่ในปัจจุบันและที่ผ่านมา โดยเห็นว่าเป็นสิ่งแวดล้อมที่สำคัญประการหนึ่งต่อการเรียนรู้ในช่วงวัยรุ่น โดยจะพิจารณาในลักษณะการพักอาศัยในปัจจุบัน และการเคยแยกจากครอบครัว นอกจากนี้ยังได้เสนอถึงการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ ซึ่งอาจช่วยให้คาดการณ์ถึงความแพร่หลายของพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคม และสิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยทางสังคมอีกประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศที่อาจจะกำหนดแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศได้

2.3.1 การพักอาศัยในปัจจุบัน และการเคยแยกจากครอบครัว

กลุ่มนักเรียนชาย พบว่าลักษณะการพักอาศัยในปัจจุบันไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ส่วนการเคยแยกจากครอบครัว พบว่าลักษณะการเคยแยกจากครอบครัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่ความแปรผันของการเคยแยกจากครอบครัวสามารถอธิบายความแตกต่างของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ร้อยละ 6.72 ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 24

กลุ่มนักเรียนหญิง พบว่าลักษณะการพักอาศัยในปัจจุบันไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ และลักษณะการเคยแยกจากครอบครัวก็ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 25

ตาราง 24 เปรียบเทียบความเป็นอยู่ของนักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

ข้อมูลส่วนตัว	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (%)	กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ (%)	χ^2
การพักอาศัยในปัจจุบัน			9.50
บิดามารดา	40.0	63.7	
บิดา	0.0	2.6	
มารดา	0.0	10.0	
ญาติ	20.0	11.2	
เพื่อน	0.0	1.0	
หอพักนักเรียน	0.0	2.9	
หอพักเอกชน	40.0	6.7	
อื่น ๆ เช่น บ้านเช่า, วัด	0.0	2.1	
การแยกจากครอบครัว			28.73 [*]
ไม่เคยแยกจากครอบครัว	20.0	58.0	
เคยอยู่โรงเรียนประจำ	0.0	0.2	
เคยอยู่หอพัก	20.0	15.4	
เคยอยู่ทั้งโรงเรียน- ประจำและหอพัก	0.0	1.4	
อื่น ๆ เช่นบ้านเช่า, ญาติ	20.0	14.5	
เคยแยกจากครอบครัว แต่ไม่ระบุ	20.0	10.0	
ตอบมากกว่า 1 ข้อ	20.0	0.5	

P > .05

^{*}P < .05 Contingency coefficient = 0.2597

ตาราง 25 เปรียบเทียบความเป็นอยู่ของนักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่ม
พฤติกรรมทางเพศ

ข้อมูลส่วนตัว	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (%)	กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ (%)	χ^2
การพักอาศัยในปัจจุบัน			3.25
บิดามารดา	70.6	67.5	
บิดา	0.0	4.4	
มารดา	5.9	12.6	
ญาติ	17.6	10.0	
เพื่อน	0.0	0.4	
หอพักเอกชน	5.9	2.8	
อื่น ๆ เช่น บ้านส่วนตัว	0.0	2.2	
การแยกจากครอบครัว			5.31
ไม่เคยแยกจากครอบครัว	58.8	69.3	
เคยอยู่โรงเรียนประจำ	0.0	0.7	
เคยอยู่หอพัก	11.8	6.8	
เคยอยู่ทั้งโรงเรียน- ประจำและหอพัก	5.9	1.1	
อื่น ๆ เช่น ญาติ	23.5	16.8	
เคยแยกจากครอบครัว แต่ไม่ระบุ	0.0	5.4	

P > .05

2.3.2 การรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ

กลุ่มนักเรียนชาย ผลการวิเคราะห์พบว่าการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่ความแปรผันของการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศสามารถอธิบายความแตกต่างของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ร้อยละ 3.5 ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 26

กลุ่มนักเรียนหญิง ผลการวิเคราะห์พบว่าการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 27

ตาราง 26 เปรียบเทียบการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศตามการตอบของนักเรียนชาย จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

การรู้จักคุ้นเคยกับ บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (%)	กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ (%)
ไม่รู้จักบุคคลรักร่วมเพศ	20.0	41.6
รู้จักโดยเป็นญาติ	0.0	1.0
รู้จักโดยเป็นเพื่อนสนิท	20.0	8.6
รู้จักโดยเป็นเพื่อนร่วมหอพัก และ/หรือร่วมห้องเรียน	20.0	7.4
รู้จักโดยไม่สนิท	0.0	31.6
รู้จักแต่ไม่ระบุความใกล้ชิด	0.0	4.0
อื่น ๆ	20.0	4.0
ตอบมากกว่า 1 ข้อ	20.0	1.9

$$P < .05$$

$$\chi^2 = 14.82$$

$$\text{Contingency coefficient} = 0.1865$$

ตาราง 27 เปรียบเทียบการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศตามการตอบของนักเรียนหญิง จำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ

การรู้จักคุ้นเคยกับ บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ	กลุ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (%)	กลุ่มมีพฤติกรรมรักต่างเพศ (%)
ไม่รู้จักบุคคลรักร่วมเพศ	41.2	40.5
รู้จักโดยเป็นญาติ	0.0	1.7
รู้จักโดยเป็นเพื่อนสนิท	11.8	6.1
รู้จักโดยเป็นเพื่อนร่วมหอพัก และ/หรือร่วมห้องเรียน	29.4	12.6
รู้จักโดยไม่สนิท	11.8	34.2
รู้จักแต่ไม่ระบุความใกล้ชิด	0.0	1.1
อื่น ๆ	0.0	2.0
ตอบมากกว่า 1 ข้อ	5.9	1.7

P > .05

2.4 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อสาเหตุการเกิดรักร่วมเพศ

การศึกษาผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้ มุ่งความสนใจไปสู่ สังคมซึ่งต่างจากในตอนต้น ๆ ซึ่งเน้นที่ครอบครัวมากกว่า ในส่วนนี้ได้วิเคราะห์ โดยนำข้อมูลการสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นนเขตการศึกษา 9 มาหา อัตราส่วนร้อยละ และใช้ข้อมูลระดับบุคคลเป็นหน่วยของการวิเคราะห์ การสำรวจ ความคิดเห็นนี้สอบถามถึงอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีส่วนทำให้นักเรียนได้รับรู้ในเรื่อง รักร่วมเพศ และสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศตามความคิดเห็นของนักเรียน

2.4.1 การรับรู้เรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศจาก สื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ

ผลการวิเคราะห์พบว่า นักเรียนวัยรุ่นนรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศจากภาพยนตร์มากที่สุดมีร้อยละ 32.0 รองลงมารับรู้จาก วารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไปมีร้อยละ 25.9 และรองลงมารับรู้จาก โทรทัศน์มีร้อยละ 16.9

เมื่อจำแนกนักเรียนตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ พบว่า กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรับรู้จากโทรทัศน์มากที่สุด คือร้อยละ 27.3 ซึ่งเท่ากับวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไปพบร้อยละ 27.3 เช่น- กัน รองลงมารับรู้จากภาพยนตร์มีร้อยละ 22.7 จากวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศมีร้อยละ 13.6 ตามลำดับ

ส่วนกลุ่มนักเรียนที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศจากภาพยนตร์มากที่สุดมีร้อยละ 32.3 รองลงมารับรู้จากวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไปมีร้อยละ 25.8 และรองลงมารับรู้จากโทรทัศน์มีร้อยละ 16.7 ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 28

ตาราง 28 ร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วม-
เพศจากสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ และพฤติกรรมทางเพศ

ประเภทสื่อมวลชน	พฤติกรรมรักร่วมเพศ		รวม (%)
	มี (%)	ไม่มี (%)	
โทรทัศน์	27.3	16.7	16.9
วิทยุ	0.0	0.1	0.1
ภาพยนตร์	22.7	32.3	32.0
ละครเวที	0.0	1.1	1.1
วารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไป	27.3	25.8	25.9
วารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ	13.6	15.0	15.0
ตอบมากกว่า 1 ประเภท	9.1	9.0	9.0
รวม	100.0	100.0	100.0

2.4.2 ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์พบว่า นักเรียนวัยรุ่นให้ความเห็นว่าการเป็นรักร่วมเพศเนื่องมาจากการขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศมากที่สุดมีร้อยละ 26.6 รองลงมาให้ความเห็นว่าเนื่องมาจากการเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่นมีร้อยละ 21.4 และรองลงมาให้ความเห็นว่าเนื่องมาจากการมีประสบการณ์ทางเพศกับคนเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจมีร้อยละ 13.2 ตามลำดับ

เมื่อจำแนกนักเรียนตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศพบว่า กลุ่มที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศให้ความเห็นว่าการเป็นรักร่วมเพศเนื่องจากการเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่นมากที่สุดมีร้อยละ 27.3 รองลงมาให้ความเห็นว่าเนื่องมาจากการขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศมีร้อยละ 22.7 และจากการชักชวนของกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกันมี ร้อยละ 18.2 ตามลำดับ

ส่วนกลุ่มนักเรียนที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ให้ความเห็นว่าการเป็นรักร่วมเพศเนื่องมาจากการขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศมากที่สุดมีร้อยละ 26.7 รองลงมาให้ความเห็นว่าเนื่องมาจากการเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่นมีร้อยละ 21.3 และจากการมีประสบการณ์ทางเพศกับคนเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจมีร้อยละ 13.4 ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 29

ตาราง 29 ร้อยละของนักเรียนจำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศและพฤติกรรมทางเพศ

สาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ	พฤติกรรมรักร่วมเพศ		รวม (%)
	มี (%)	ไม่มี (%)	
การชักชวนของกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน	18.2	8.1	8.3
การชักชวนของกลุ่มเพื่อนที่เป็นรุ่นพี่	4.5	2.4	2.4
การถูกชักชวนจากคนที่มีอิทธิพลต่อตนเอง เช่น ญาติ อาจารย์	0.0	1.1	1.1
การมีประสบการณ์ทางเพศกับคนเพศเดียวกัน และได้รับความพึงพอใจ	4.5	13.4	13.2
การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ เช่น อยู่โรงเรียนประจำ โรงเรียนชายล้วน หรือหญิงล้วน	22.7	26.7	26.6
ต้องการหนีความคาดหวังของสังคมที่ผู้ชายต้อง รับผิดชอบและเป็นผู้นำครอบครัว	4.5	2.9	2.9
ต้องการแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงมีสิทธิเสรีภาพ เท่าเทียมกับผู้ชาย	4.5	5.7	5.7
การเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่น	27.3	21.3	21.4
การเลียนแบบดาราภาพยนตร์นักร้อง	9.1	8.6	8.7
อื่น ๆ	0.0	8.8	8.7
ตอบมากกว่า 1 สาเหตุ	4.5	2.0	1.1
รวม	100.0	100.0	100.0

3. การวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

การวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์โดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนตามตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

3.1 การเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามตัวแปรเพศ

ผู้วิจัยได้จำแนกข้อมูลตามเพศของนักเรียน แล้วนำค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบความแตกต่างโดยใช้ค่า t เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ผลการทดสอบพบว่า นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติสูงกว่าของนักเรียนชาย ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 30

ตาราง 30 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามเพศ

เพศ	M	SD	df	t
นักเรียนชาย	68.43	14.59	900	2.08 *
นักเรียนหญิง	70.47	14.74		

* $P < .05$

3.2 การเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วม-เพศจำแนกตามประเภทของโรงเรียน

ลำดับแรกเป็นการเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศระหว่างนักเรียนในโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนหญิงล้วน และโรงเรียนชายล้วน ผู้วิจัยจึงจำแนกข้อมูลตามประเภทของโรงเรียน แล้วนำค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนทั้งสามกลุ่มมาเปรียบเทียบความแตกต่างโดยใช้ค่า F เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ผลการทดสอบพบว่า นักเรียนในโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนหญิงล้วนและโรงเรียนชายล้วนมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่แตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 31

ตาราง 31 สรุปผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเจตคติของนักเรียน-วัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามประเภทโรงเรียน

แหล่งแห่งความแปรปรวน	df	S.S	M.S	F-ratio
ระหว่างกลุ่ม	2	29.1934	14.5967	.0674
ภายในกลุ่ม	899	194676.2168	216.5475	
รวม	901	194705.4102		

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนชายที่มีต่อพฤติกรรมรัก-
ร่วมเพศจำแนกตามประเภทโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วน ผู้วิจัยเลือก
ข้อมูลเฉพาะนักเรียนชายมาจำแนกตามประเภทของโรงเรียน แล้วนำค่าเฉลี่ยของ
คะแนนเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบ
ความแตกต่าง โดยใช้ค่า t เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ผลการทดสอบพบว่า
นักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษาและนักเรียนชายในโรงเรียนชายล้วน มีเจตคติ
ต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่แตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 32

ตาราง 32 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของ
นักเรียนชายที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามประเภท
โรงเรียน

โรงเรียน	M	SD	df	t
สหศึกษา	67.51	14.02	424	-1.34
ชายล้วน	69.41	15.16		

$p > .05$

ส่วนการเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนหญิงที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามประเภทโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนหญิงล้วน ผู้วิจัยเลือกข้อมูลเฉพาะนักเรียนหญิงมาจำแนกตามประเภทของโรงเรียน แล้วนำค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม มาเปรียบเทียบความแตกต่างโดยใช้ค่า t เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ผลการทดสอบพบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษา และนักเรียนหญิงในโรงเรียนหญิงล้วนมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่แตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 33

ตาราง 33 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของนักเรียนหญิงที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามประเภทโรงเรียน

โรงเรียน	M	SD	df	t
สหศึกษา	71.08	14.12	474	0.94
หญิงล้วน	69.81	15.37		

$P > .05$

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศ และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นนเขตการศึกษา 9 โดยมุ่งศึกษาเฉพาะพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นทั้งชายและหญิง และมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 4 ประการ คือ ประการที่หนึ่ง ศึกษาสถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่นนเขตการศึกษา 9 ประการที่สอง ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นนเขตการศึกษา 9 ประการที่สาม ศึกษาเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นนเขตการศึกษา 9 ประการสุดท้าย ศึกษาความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นนเขตการศึกษา 9 โดยกำหนดสมมติฐานในการวิจัยดังนี้

1. สัดส่วนนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน
2. สัดส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนชายล้วนและโรงเรียนหญิงล้วนแตกต่างกัน
3. สัดส่วนนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษา และโรงเรียนชายล้วนแตกต่างกัน
4. สัดส่วนนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษา และโรงเรียนหญิงล้วนแตกต่างกัน
5. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน
6. นักเรียนจากโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนชายล้วนและโรงเรียนหญิงล้วน มีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน
7. นักเรียนชายในโรงเรียนชายล้วนและโรงเรียนสหศึกษามีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน
8. นักเรียนหญิงในโรงเรียนหญิงล้วนและโรงเรียนสหศึกษามีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน

ประชากรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนวัยรุ่นทั้งชายและหญิงในเขตการศึกษา 9 ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรืออาชีวศึกษาตอนต้น

ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2531-2532 ในโรงเรียนต่าง ๆ ทั้งภาครัฐบาล และเอกชน ทั้งหมด 118 โรงเรียน ซึ่งมีนักเรียนทั้งสิ้น 71,312 คน แบ่งเป็น นักเรียนชาย 38,507 คน นักเรียนหญิง 32,805 คน

ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (multi-stage random sampling) จากประชากรทั้งหมด 118 โรงเรียน ได้ตัวอย่างทั้งสิ้น 902 คน เป็นนักเรียนจากโรงเรียนสหศึกษา 464 คน แยก เป็นนักเรียนชาย 217 คน นักเรียนหญิง 247 คน นักเรียนจากโรงเรียนชาย-ล้วน 208 คน นักเรียนจากโรงเรียนหญิงล้วน 230 คน คิดเป็นนักเรียนชาย ทั้งหมด 425 คน และนักเรียนหญิง 477 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามทั้งหมด 2 ชุด ใช้สำหรับนักเรียนชาย 1 ชุด นักเรียนหญิง 1 ชุด แต่ละชุดแบ่งข้อคำถามออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศ จำนวน 19 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามที่เป็นมาตรวัดความพึงพอใจทางเพศและ พฤติกรรมทางเพศ ซึ่งมี 34 ข้อ ในแบบสอบถามสำหรับนักเรียนหญิง และ 52 ข้อ สำหรับนักเรียนชาย

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ มีคำถาม 27 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และดำเนินการสอบถามด้วยตนเอง ซึ่งได้กำหนดและแจ้งวันเวลาที่แน่นอนแก่โรงเรียนต่าง ๆ เพื่อขอความร่วมมือในการศึกษาค้างนี้ จากนั้นจึงได้ทำการเก็บรวบรวมและตรวจสอบความ สมบูรณ์ของข้อมูลด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การแจกแจงความถี่และอัตราส่วนร้อยละ วิเคราะห์เปรียบเทียบสัดส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศตามตัวแปรต่าง ๆ โดยการทดสอบไคสแควร์ และวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเจตคติของนักเรียน

ที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศด้วย t -test และการวิเคราะห์ความแปรปรวน กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติในการทดสอบครั้งนี้เท่ากับ .05

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 9 ในครั้งนี้เป็นการสำรวจถึงสภาพการณ์ของพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 9 ในปัจจุบัน ทั้งยังเป็นแนวทางสำหรับการศึกษาถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศในวัยรุ่นต่อไปได้ การกล่าวถึงผลการศึกษานำสรุปในประเด็นต่าง ๆ ตามขั้นตอนการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ

การศึกษากับตัวอย่างจำนวน 902 ราย พบร้อยละ 2.5 มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 15.8 มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ นักเรียนส่วนใหญ่จัดอยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่ำและกลุ่มไม่มีแนวโน้ม คือ ร้อยละ 50.4 และ 31.2 ตามลำดับ

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบสัดส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ ที่ศึกษา พบว่า

1.1 สัดส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่ามีจำนวนนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากกว่านักเรียนชาย คือ ร้อยละ 1.9 และ 0.6 ตามลำดับ

1.2 สัดส่วนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนหญิงล้วน และโรงเรียนชายล้วนไม่แตกต่างกัน

1.3 สัดส่วนนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษา และโรงเรียนชายล้วนไม่แตกต่างกัน

1.4 สัดส่วนนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษา และโรงเรียนหญิงล้วนไม่แตกต่างกัน

2. การศึกษาปัจจัยบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเกิดพฤติกรรมรกร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่น แยกประเด็นตามที่สามารถได้ดังนี้

2.1 การเปรียบเทียบในลักษณะเด่นของบิดาและมารดา ความสัมพันธ์ในครอบครัว และความเป็นอยู่ของนักเรียนวัยรุ่น พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรกร่วมเพศ มีดังนี้

กลุ่มนักเรียนชาย การแสดงออกของบิดาต่อนักเรียน ; ลักษณะการเคยแยกจากครอบครัว ; การรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรกร่วมเพศ ทั้ง 3 ปัจจัยที่กล่าวมานี้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรกร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มนักเรียนหญิง ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาแบบมารดามีอำนาจในการตัดสินใจปัญหาครอบครัว ; ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดาลักษณะรักใคร่สนิทสนมกันดี ; ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดาลักษณะบิดาปฏิบัติกับเด็กหญิงเหมือนเป็นเด็กชาย ; การแสดงออกของบิดาต่อนักเรียน ; การแสดงออกของมารดาต่อนักเรียน ; ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องลักษณะช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้อง ; ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องลักษณะแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้อง ทุกปัจจัยที่กล่าวมานี้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรกร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 การศึกษาความคิดเห็นบางประการของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อสาเหตุการเกิดรกร่วมเพศในสังคม แยกประเด็นที่สามารถได้ดังนี้

2.2.1 การรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรกร่วมเพศจากสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ พบว่า

นักเรียนวัยรุ่นทั้งหมดรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรกร่วมเพศจากภาพยนตร์ ร้อยละ 32.0 ; จากวารสาร นิตยสารและหนังสือพิมพ์ทั่วไป ร้อยละ 25.9 ; จากโทรทัศน์ ร้อยละ 16.9 ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศพบว่า กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศจาก โทรทัศน์มากที่สุดเท่ากับวารสาร นิตยสารและหนังสือพิมพ์ทั่วไป คือร้อยละ 27.3; จากภาพยนตร์ ร้อยละ 22.7 ; จากวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์เฉพาะ กลุ่มรักร่วมเพศ ร้อยละ 13.6 ตามลำดับ

2.2.2 ความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นเกี่ยวกับสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ พบว่า

นักเรียนวัยรุ่นทั้งหมดให้ความคิดเห็นว่าการเป็นรักร่วมเพศเนื่องมาจากสาเหตุ การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ ร้อยละ 26.6; การเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่น ร้อยละ 21.4 ; การมีประสบการณ์ทางเพศกับคนเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจ ร้อยละ 13.2 ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามกลุ่มพฤติกรรมทางเพศพบว่า กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศให้ความคิดเห็นว่าการเป็นรักร่วมเพศเนื่องมาจากสาเหตุ การเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่น ร้อยละ 27.3 ; การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ ร้อยละ 22.7 ; การชักชวนของกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน ร้อยละ 18.2 ตามลำดับ

3. การวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

3.1 นักเรียนวัยรุ่นชายและนักเรียนวัยรุ่นหญิง มีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนหญิงมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศดีกว่านักเรียนชาย

3.2 นักเรียนในโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนหญิงล้วน และโรงเรียนชายล้วนมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่แตกต่างกัน

3.3 นักเรียนชายในโรงเรียนชายล้วน และโรงเรียนสหศึกษา มีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่แตกต่างกัน

3.4 นักเรียนหญิงในโรงเรียนหญิงล้วน และโรงเรียนสหศึกษา มีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

1. สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ

เมื่อจำแนกการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นตามเพศ พบความแตกต่างในระหว่างเพศ โดยพบจำนวนนักเรียนวัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาคั้งนี้ที่พบว่า นักเรียนหญิงมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศดีกว่านักเรียนชาย อันอาจอธิบายได้จากการที่คลอสเมอร์และริบเบิล (Klausmeier & Ripple) ได้กล่าวไว้ในปี ค.ศ. 1971 (อ้างถึงใน เชิดศักดิ์ โสวาสินธุ์ 2516:9) ว่าเจตคติเป็นสิ่งที่กำหนดให้บุคคลประพฤติปฏิบัติหรือตอบสนองในการที่จะชอบหรือไม่ชอบต่อบุคคล วัตถุ สถานการณ์หรือความคิดเห็นกันได้

นอกจากนี้การที่พบว่าจำนวนนักเรียนวัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย อาจมาจากเหตุผลที่ว่าสังคมไทยและการอบรมเลี้ยงดูแบบครอบครัวไทยมักให้ความสำคัญแก่ชายมากกว่าหญิง ผู้ชายมักเป็นผู้นำในครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติ ดังคำพังเพยที่ว่า "ชายเป็นช้างเท้าหน้า หญิงเป็นช้างเท้าหลัง" และเมื่อแต่งงานแล้วสังคมไทยก็ยึดมั่นว่า หญิงจะต้องดูแลบ้านปรนนิบัติสามี เลี้ยงดูลูก ส่วนชายเป็นผู้ที่หาเลี้ยงครอบครัว เป็นหลักปกป้องภรรยา (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2523: 176) ซึ่งสอดคล้องกับที่ จารุวรรณ ธรรมวัตร (2531:71) ได้กล่าวเกี่ยวกับภาคอีสาน ไว้ว่า ผู้หญิงที่ติดตามความคิดเห็นของขุนพรมประศาสน์คือ ผู้ที่เป็นแม่ศรีเรือน เป็นคู่คิดของสามีแบบช้างเท้าหลัง ไม่ควรเป็นผู้นำ รู้จักเก็บออม และสำรวมกายใจ อยู่ในกรอบของจารีตประเพณี และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเขตการศึกษา 9 ในการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่บิดามารดามีอาชีพกสิกรรมและงานเกี่ยวกับการค้า ดังนั้นผู้ชายจึงมักต้องเป็นผู้ใช้แรงงานเต็มที่เป็นผู้นำในครอบครัว ผู้หญิงจึงต้องรับหน้าที่อบรมเลี้ยงดูลูกเป็นส่วนใหญ่ จึงอาจเป็นการเอื้ออำนวยให้บุตรและธิดามีโอกาสใกล้ชิดสนิทสนมกับมารดามากกว่าบิดา เพราะมารดาจะเป็นผู้ตอบสนองความต้องการต่าง ๆ แก่ลูกโดยตรงไม่ว่าจะเป็นการให้อาหาร น้ำ ความรัก ความอบอุ่นจากการโอบกอดสัมผัสอย่างผูกพันใกล้ชิด รวมทั้งลักษณะธรรมชาติของความเป็นหญิงของมารดาตามหลักจิตวิทยาทั่วไปแล้ว วัลลภ ปิยะมโนธรรม (2533: 196) ได้กล่าวว่าเพศหญิงนั้นมีศักยภาพ สมรรถภาพ หรือประสิทธิภาพที่

เหนือกว่าเพศชาย ไม่ว่าจะเป็นด้านบุคลิกภาพทางอารมณ์ บุคลิกภาพทางด้านความคิดปัญญา ระบบสรีรกาย ความอดกลั้น อดทน ความเข้าใจความรู้สึกของคนอื่น ความอ่อนโยนสุภาพ ซึ่งอาจทำให้เด็กเกิดการรับรู้ และเรียนรู้ว่ามารดาซึ่งเป็นเพศหญิงนั้นน่าไว้วางใจ น่าใกล้ชิดมากกว่าบิดาซึ่งเป็นเพศชาย ตามแนวความเชื่อของทฤษฎีการเรียนรู้ที่ว่าสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์จะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อมีการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง (พรณี ช. เจนจิต 2528: 161) ความรู้สึกดังกล่าวนี้อาจเกิดขึ้นเป็นประสบการณ์ในระยะแรกเริ่ม (early conditioning) ที่จะทำให้ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายเกิดความประทับใจอยู่ในความรู้สึกตั้งแต่เด็กว่าเพศหญิงเป็นเพศที่มีความสุภาพอ่อนโยน สะอาดมีความน่ารักและน่าใกล้ชิดผูกพันมากกว่าผู้เป็นเพศชาย และเมื่อถึงช่วงวัยรุ่นซึ่งธรรมชาติของวัยรุ่นเป็นวัยที่มีบุคลิกภาพทางเพศ มีแรงขับทางเพศตามธรรมชาติเกิดขึ้น (สุจิต สวรรณชัย 2529: 5) บุคคลทุกคนจะมีทั้งความรู้สึกของรักร่วมเพศและรักต่างเพศอยู่ในแรงขับทางเพศด้วยกัน พฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างเปิดเผยนั้นจึงขึ้นอยู่กับระดับของความสามารถในการควบคุมอารมณ์ทางเพศและความสามารถที่จะหาสิ่งมาทดแทนหรือถ่ายทอด (sublimate) อารมณ์ทางเพศด้านใดด้านหนึ่ง ตัวอย่างเช่น ความรู้สึกรักร่วมเพศชายที่แฝงอยู่ในจิตใจ อาจถ่ายทอดไปเป็นการมองเพศชายด้วยกันอย่างต้องการใกล้ชิดผูกพัน หรือ การแสดงออกทางด้านศิลปะที่อ่อนโยนละมุนละไม อาทิ ด้านดนตรี และการขับร้อง ซึ่งเป็นลักษณะกิจกรรมของความเป็นหญิงโดยทั่วไปเลยทำให้ความรู้สึกรักร่วมเพศนี้แสดงออกอย่างเปิดเผยกันมากขึ้นได้ ในทำนองเดียวกับความรู้สึกรักร่วมเพศหญิงที่แฝงอยู่ในจิตใจของเพศหญิง ก็อาจถ่ายทอดไปเป็นการมองเพศหญิงด้วยกันอย่างต้องการใกล้ชิดผูกพัน หรือ ทางด้านการเล่นกีฬา การเมือง หรือ ลักษณะกิจกรรมของความเป็นชายโดยทั่วไป (Philip & Vernon 1974: 285) ซึ่งสอดคล้องกับ วัลลภ ปิยะมโนธรรม (2532: 69) ที่กล่าวว่า มนุษย์เรานั้นเกิดมาก็มีความรู้สึกนึกคิดตลอดจนเรื่องอารมณ์ทางเพศเป็นพื้นฐานของความต้องการทางร่างกาย และด้านจิตใจอยู่แล้วทุกคน ต่างกันก็ตรงที่ว่าใครจะมีมากกว่าน้อยกว่า หรือรู้เร็วรู้ช้ากว่า หรือถูกกระตุ้นได้ง่ายกว่ายากกว่ากันเท่านั้น ความเป็นรักร่วมเพศนั้นมีอยู่ในตัวเราทุกคนอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นเกิดมามีรูปกายเป็นเพศชายหรือเพศหญิงก็ตาม ดังนั้นเมื่อทุกคนมีแรงขับทางเพศทั้งรักร่วมเพศและรักต่างเพศในตัวอยู่แล้ว เมื่อเกิดมีสิ่งซึ่งมากระตุ้นอารมณ์ทางเพศของคนเราทางด้านใดด้านหนึ่งขึ้นมาในช่วงพัฒนาการทางเพศ โดยเปิดโอกาสให้บุคคลนั้นได้ถ่ายทอดอารมณ์

ความรู้สึกที่ถูกกระตุ้นขึ้นมานี้ก็อาจทำให้เกิดการพัฒนาขึ้นมาเป็นรักร่วมเพศกันได้คือ เมื่อบุคคลเติบโตขึ้นมาถึงช่วงวัยรุ่นก็ย่อมมีแรงขับทางเพศมีความรู้สึกต้องการทางเพศ แต่ในสังคมไทยนั้นผู้ชายหาทางออกทางเพศได้มากกว่าผู้หญิง ดังที่ ขนิษฐา โพชนกุล (2522 อ้างถึงใน จริยา พงศ์วิวัฒน์ 2526: 21-22) ได้กล่าวว่าสังคมและวัฒนธรรมไทยยังเคร่งครัดต่อเพศหญิงในเรื่องการแสดงออกทางเพศ ค่านิยมที่เห็นว่าฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายเสียหาย และอาจเกิดปัญหาอื่นตามมาเช่น การตั้งครรภ์ พฤติกรรมทางเพศของเพศหญิงจะอยู่ภายใต้เงื่อนไขของการแต่งงาน และจารีตประเพณี ในขณะที่เพศชายสามารถมีพฤติกรรมทางเพศได้โดยเสรี ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุภัตรา สุภาพ (2523: 93) ที่กล่าวถึงเรื่องนี้ว่าสังคมไทยไม่ตำหนิและให้การยอมรับในผู้ชายมากกว่าผู้หญิง

การที่วัยรุ่นชายมีความสัมพันธ์กับต่างเพศจึงไม่ถือเป็นเรื่องเสียหายเท่ากับวัยรุ่นหญิง และวัยรุ่นชายก็สามารถมีพฤติกรรมทางเพศได้โดยเสรี ฉะนั้นจึงทำให้วัยรุ่นชายมีโอกาสมิเพศสัมพันธ์กับต่างเพศได้ง่ายกว่าวัยรุ่นหญิง ประกอบกับเด็กชายมีความประทับใจว่าเพศหญิงมีความน่ารัก อ่อนโยนสุภาพ และน่าสัมผัสใกล้ชิดมากกว่าเพศชายมาตั้งแต่เด็กด้วยแล้วจึงน่าจะเป็นการเอื้ออำนวยให้พัฒนาการทางเพศเป็นไปในลักษณะที่ถูกต้องตามธรรมชาติได้มากกว่าเพศหญิง ส่วนเพศหญิงนั้นนอกจากจะไม่สามารถหาทางออกกับเพื่อนต่างเพศได้ ยังมีความประทับใจต่อการได้อยู่ใกล้ชิดผูกพันกับเพศหญิงด้วยกันมากกว่าเพศชายเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว ดังที่ได้กล่าวไว้ในเรื่องของทฤษฎีการเรียนรู้ข้างต้น ประกอบกับในช่วงของวัยรุ่นนี้ ความมีเพื่อนเป็นสิ่งที่สำคัญและเป็นความต้องการที่มากที่สุดในช่วงจิตวิทยาพัฒนาการของนักเรียนที่เป็นวัยรุ่น ความใกล้ชิดผูกพันต้องการคลุกคลีอยู่กับเพื่อนเพศเดียวกันจึงอาจนำไปสู่การอยากทดลองมีความสัมพันธ์ทางเพศต่อกันได้ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จึงน่าจะเป็นการเอื้ออำนวยให้พัฒนาการทางเพศเป็นไปเป็นไปในลักษณะที่ไม่ถูกต้องตามธรรมชาติได้มากกว่าเพศชาย กล่าวคือเป็นการเปิดโอกาสให้บุคคลได้ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกรักร่วมเพศที่มีแฝงอยู่ในจิตใจอยู่แล้วให้มีโอกาสได้ถูกกระตุ้นออกมาได้มากยิ่งขึ้นนั่นเอง

นอกจากนี้ สุวัฒนา อาริพรรค (2525: 93) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางเพศในวัยรุ่นตอนปลายว่า ปัญหาทางเพศมีความสำคัญสำหรับเด็กสาวมากกว่าเด็กหนุ่ม เพราะพ่อแม่จะเคร่งครัดในเรื่องนี้มากกว่า วัยรุ่นหญิงก็จะสับสนว่าควร

วางตัวอย่างไรเพราะในขณะที่ร่างกายกำลังอยู่ในวัยสวयงามและดึงดูดใจเพศตรงข้าม เขากลับจะต้องพยายามไม่แสดงลักษณะเด่นของตนออกมา จึงสอดคล้องกับจอยเนอร์ (Joiner) ในปี ค.ศ.1977 (อ้างถึงใน Wright & Joiner 1977: 1127-1128) ที่กล่าวว่าความกดดันทางด้านสังคม บิดามารดารวมทั้งสภาพสังคมเศรษฐกิจที่ทำให้ผู้หญิงไม่สามารถแสดงความรู้สึกทางเพศอย่างเปิดเผยต่อเพศตรงข้ามได้ ก็อาจหันเหกลับมาทดแทนความรู้สึกผูกพันกับเพื่อนเพศเดียวกัน ซึ่งความผูกพันทางอารมณ์นี้ก็อาจทำให้อยากลองประกอบกิจทางเพศร่วมกัน อันเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดเป็นรักร่วมเพศในหญิงกันขึ้นได้ ซึ่งวันเพ็ญ บุญประกอบ (2526: 60-63) ก็ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า เด็กสาวบางรายที่ครอบครัวยึดเคร่งครัดในเรื่องการคบเพื่อน ให้คบเฉพาะเด็กผู้หญิงด้วยกัน จากความใกล้ชิด การดูหนังสือช่วยทำให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นหรือถูกชักจูงโดยเพื่อน ทำให้เกิดการเรียนรู้พฤติกรรมรักร่วมเพศขึ้น และสิทธิโชค วรานุสันติกุล (2529: 10-11) ยังได้กล่าวไว้ว่าหากประสบการณ์นั้นก่อให้เกิดความพึงพอใจก็จะเป็นแรงเสริมให้เกิดการเรียนรู้ และทำให้แสดงพฤติกรรมนั้น ๆ มากยิ่งขึ้น

ในปี ค.ศ.1977 จอยเนอร์ (Joiner) (อ้างถึงใน Wright & Joiner 1977: 1127-1128) ยังได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่าความกังวลกลัวว่าตนเองอาจเกิดตั้งครรภ์แล้วอาจต้องทำแท้งเมื่อประกอบกิจทางเพศกับเพศตรงข้าม จึงอาจทำให้ผู้หญิงรู้สึกสบายใจและปล่อยตัวได้มากกว่าในการรักร่วมเพศเดียวกัน และผู้หญิงส่วนใหญ่มักเคยเกิดอารมณ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน โดยเฉพาะในวัยรุ่นที่มักเกิดความรู้สึกประทับใจต่อผู้เป็นครูและเพื่อนรุ่นพี่ที่เป็นเพศเดียวกัน และอยากลองมีประสบการณ์รักร่วมเพศ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของแทวริสกับแซดด์ (Tavris & Sadd 1977: 48) ที่พบว่าผู้หญิงอเมริกันที่ต้องการมีประสบการณ์รักร่วมเพศจริงสัก 1 ครั้งในชีวิต ถึงร้อยละ 8 และก็ได้รายงานว่าพึงพอใจกับประสบการณ์นี้ด้วย รวมถึงการศึกษาของแมกกี (Magee) ในปี ค.ศ.1966 (อ้างถึงใน Wright & Joiner 1977: 1125) ที่ได้คาดคะเนว่าในสังคมตะวันตกจะมีผู้หญิงเป็นรักร่วมเพศจริงประมาณร้อยละ 5 และยังสามารถสรุปว่าผู้หญิงอีกกว่าร้อยละ 10 มีความรู้สึกรักร่วมเพศแต่ไม่กล้าลอง นอกจากนั้นจอยเนอร์ (Joiner) ในปี ค.ศ.1977 (อ้างถึงใน Wright & Joiner 1977: 26) ยังได้กล่าวว่าพวกรักร่วมเพศหญิงนั้นมักจะสามารถแอบซ่อนพฤติกรรมรักร่วมเพศของตนเองไว้ได้มากกว่าพวกรักร่วมเพศชายที่มักถูกเพ่งเล็งและถูกสังเกตได้ง่าย-

กว่า ส่วนใหญ่คนที่ เป็นรักร่วมเพศหญิงจึงมีพฤติกรรม หรือการแสดงออกทางกิริยาท่าทางเวลาอยู่ในสังคม หรือตามสถานที่ต่าง ๆ ไม่แตกต่างอะไรจากผู้หญิงที่เป็นรักต่างเพศ และนอกจากนี้ในการศึกษาของแบนดูรา (Bandura 1986: 92-96) ได้กล่าวว่าพฤติกรรมที่ไม่ตรงตามเพศ ถ้าเกิดในเพศชายจะสะกดตาและเกิดการต่อต้านสูง ในขณะที่ถ้าเพศหญิงมีลักษณะของผู้ชาย เช่น เก่งกล้า ทะมัดทะแมง คล่องแคล่วกว่าผู้หญิงส่วนใหญ่ มักได้รับการนิยมชมชื่นจากสังคมและให้การยอมรับ ซึ่งเท่ากับเป็นแรงเสริมต่อการมีลักษณะของเพศตรงข้ามมากยิ่งขึ้นในเพศหญิง แต่ไม่ส่งเสริมในเพศชาย โดยเฉพาะเมื่อค่านิยมทางสังคมและวัฒนธรรมไทยที่มีความคาดหวังในบทบาทของความเป็นชายที่จะทำให้เป็นชายแท้สูง (วัลลภ ปิยะมโนธรรม 2531: 67) ก็ยิ่งจะเป็นการควบคุมการมีพฤติกรรมที่ไม่ตรงตามเพศมากขึ้นในเพศชาย

ดังนั้นการที่สังคมจำกัดขอบเขตการแสดงออกในเรื่องเพศของผู้หญิง และบิดามารดาจะเคร่งครัดต่อเรื่องเพศนี้มากกว่าในผู้ชาย รวมทั้งความกังวลในการที่จะต้องตั้งครครห์เมื่อประกอบกิจทางเพศกับเพศตรงข้าม อาจทำให้ผู้หญิงอยากลองประกอบกิจทางเพศร่วมกับเพศเดียวกันอันเป็นสาเหตุที่อาจทำให้เกิดเป็นพฤติกรรมรักร่วมเพศได้มากกว่าเพศชาย โดยเฉพาะส่วนใหญ่นักที่เป็นรักร่วมเพศหญิงจะมีพฤติกรรม หรือการแสดงออกทางกิริยาท่าทางเวลาอยู่ในสังคมหรือสถานที่ต่าง ๆ ก็ไม่แตกต่างอะไรจากผู้หญิงที่เป็นรักต่างเพศ ยิ่งในสังคมไทยเชื่อว่าผู้หญิงควรจะมีเพื่อนร่วมเดินทางหรือร่วมพักในที่พักอาศัย ไม่ควรอยู่ตามลำพัง ดังนั้นการสนิทสนม โอบกอด เดินจูงมือกัน หรืออยู่ร่วมห้องพักเดียวกันจึงไม่ถูกสังคมติเตียน พฤติกรรมรักร่วมเพศในผู้หญิงจึงอาจไม่เป็นที่เพ่งเล็งดังผู้ชาย และอีกประการหนึ่งผู้หญิงอาจไม่กล้าแสดงออกถึงการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศของตนเองอย่างเปิดเผยเด่นชัดด้วยเนื่องจากสังคมจำกัดขอบเขตการแสดงออกในเรื่องเพศของผู้หญิงดังที่ได้กล่าวแล้ว การพบเห็นรักร่วมเพศหญิงโดยทั่วไปจึงอาจดูเหมือนว่ามีผู้หญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศน้อยกว่าผู้ชายในสังคมก็ได้

การที่ผลการศึกษาคครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของต่างประเทศ โดยต่างประเทศพบรักร่วมเพศชายมากกว่ารักร่วมเพศหญิงอาจอธิบายได้ว่า เป็นผลของความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของการมีคู่บัดดี้ (dating) ซึ่งมักถือปฏิบัติกันในกลุ่มวัยรุ่นตะวันตก วัยรุ่นจะได้เรียนรู้บทบาททางเพศซึ่งกันและกัน การสังสรรค์กับเพศตรงข้ามทำให้วัยรุ่นได้ตระหนักว่าตนเป็นหญิงหรือชาย ซึ่งเพศตรง-

ข้ามจะช่วยเน้นบทบาทของตนยิ่งขึ้น ขณะที่สังคมไทยซึ่งมีวัฒนธรรมที่ให้หญิงสาวรักนวลสงวนตัว ยึดถือค่านิยมของพรหมจรรย์ และการเคารพอาวุโส ดังนั้นผู้ใหญ่ในครอบครัวจึงมีอำนาจในการกำหนดว่า เมื่อใดที่หญิงชายควรจะได้เรียนรู้เรื่องเพศ แม้ในปัจจุบันผู้ใหญ่จะยอมรับว่าควรให้มีการนัดหมายระหว่างหญิงชายได้บ้างแต่ก็ไม่ควรกระทำก่อนวัยอันควรหรือวัยหนุ่มสาว (สุพัตรา สุภาพ 2523: 55-57) ดังนั้นการมีโอกาสดังกล่าวจะปะทะสังสรรค์กับเพื่อนต่างเพศจึงเกิดขึ้นได้ไม่เสรีเท่ากับสังคมตะวันตก การพัฒนาพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยจึงอาจแตกต่างจากสังคมตะวันตกได้

การศึกษาเฉพาะกลุ่มนักเรียนที่มีความเสี่ยงสูงที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศพบว่านักเรียนชายมีจำนวนมากกว่านักเรียนหญิง ซึ่งความแตกต่างของจำนวนดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า นักเรียนชายกลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมแบบรักร่วมเพศสูงกว่านักเรียนหญิง จึงอาจอธิบายได้ว่า ผู้ชายมักมีความกลัวในพฤติกรรมรักร่วมเพศนี้มากกว่าผู้หญิง เพราะสังคมไม่ยอมรับและมักลงโทษฝ่ายชายมากกว่าฝ่ายหญิง แม้จะเป็นสังคมยุคปัจจุบันก็ตาม เช่นเดียวกับประเทศเยอรมันตะวันตก ออสเตรเลีย ฟินแลนด์ คิวบา และรัสเซีย เป็นต้น จึงถือว่าการเป็นรักร่วมเพศนั้นยังเป็นพฤติกรรมที่ผิดปกติ ผิดธรรมชาติและเป็นสิ่งน่ารังเกียจ (Wright & Joiner 1977: 1148) ดังที่ศูนย์วิจัยสำหรับความคิดเห็นแห่งชาติ ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ทำการสำรวจการยอมรับพฤติกรรมเบี่ยงเบนของคนทั่วไปในระหว่างปี ค.ศ. 1972-1977 โดยเสนอพฤติกรรมเบี่ยงเบน 4 ชนิด ให้กลุ่มประชากรตัวอย่างแสดงความคิดเห็นคือ การเป็นคอมมิวนิสต์ การลบล้างศาสนา นักสังคมนิยม และการเป็นรักร่วมเพศ โดยวัดการยอมรับ 3 ประการคือ การทำการสอนในมหาวิทยาลัย ยอมให้มีการเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น ๆ ในห้องสมุด และยอมให้มีเสรีภาพในชุมชนคือ เป็นนักพูดในชุมชนได้ ผลการศึกษาพบว่า การยอมรับการเป็นรักร่วมเพศ และการเป็นคอมมิวนิสต์นั้นต่ำที่สุดใกล้เคียงกัน การที่คนในประเทศเสรีที่มีความเชื่อว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์นั้นเป็นภัยร้ายต่อความสงบสุขของประเทศมาเปรียบเทียบกับ การเป็นคนรักร่วมเพศนั้น จึงแสดงว่าคนที่มีความคิดแบบเสรีนิยมจึงยอมรับคนรักร่วมเพศไม่ได้พอ ๆ กับลัทธิการเมืองของคอมมิวนิสต์ที่เผด็จการรุนแรง และการศึกษายังพบว่าการยอมรับให้มีเสรีภาพในอาชีพของพวกรักร่วมเพศนั้น มีแนวโน้มร้อยละลดลงจากร้อยละ 61 ในปี ค.ศ. 1973 ลดลงเป็นร้อยละ 49 ในปี ค.ศ. 1977 แสดงว่าความคิดของประชาชนทั่วไปจะจำกัดขอบเขตของอาชีพ

ของพวกกรักร่วมเพศมากขึ้น อาจเป็นเครื่องชี้ว่ามีคนตระหนักถึงผลกระทบจากการประกอบอาชีพของคนที่เป็นกรักร่วมเพศและเป็นผลเสียต่อสังคมกันมากขึ้น (อ้างถึงใน รุ่งกานดา พงศ์ธรกุลพานิช 2531: 16) ผลการศึกษานี้สนับสนุนผลการวิจัยของเลวิตท์กับแคลส์เซน (Levitt & Klassen) ในปี ค.ศ. 1970 (อ้างถึงใน Wright & Joiner 1977: 1148) ที่ได้พบว่าเจตคติของสาธารณชนส่วนใหญ่ที่มีต่อพวกกรักร่วมเพศ ไม่เห็นด้วยกับการที่จะอนุญาตให้พวกกรักร่วมเพศประกอบอาชีพเป็นผู้พิพากษา ถึงร้อยละ 77.2 ไม่เห็นด้วยที่จะเป็นครูอาจารย์สอนหนังสือถึงร้อยละ 76.9 เป็นรัฐมนตรี ถึงร้อยละ 76.6 และเป็นแพทย์ ถึงร้อยละ 67.7 นอกจากนั้นเขายังได้วิจัยสำรวจความคิดเห็นของคนทั่วไปที่มีต่อพวกกรักร่วมเพศในนามของสถาบันวิจัยทางเพศของประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการศึกษพบว่าคนส่วนใหญ่ ร้อยละ 70.2-77.7 เห็นว่าการเป็นกรักร่วมเพศเป็นสิ่งที่ผิด

สำหรับงานวิจัยภายในประเทศไทยก็มีผู้ทำการศึกษาในเรื่องเจตคติของคนไทยทั่วไปที่มีต่อพวกกรักร่วมเพศ อาทิเช่น เขาวนุช อินทรเดโชกุล (2526: 148) ศึกษาเกี่ยวกับความรู้สึก เจตคติและการปฏิบัติตนในเรื่องเพศของสมาชิกสหภาพแรงงานไทยคูราโบ โดยส่วนที่กล่าวถึงพวกกรักร่วมเพศ พบว่าคนส่วนใหญ่ ร้อยละ 61.51 เห็นว่ากรักร่วมเพศเป็นบุคคลผิดปกติ น่าหัวเราะ และบางทีก็น่ารังเกียจ โดยที่คนงานชายร้อยละ 81.48 เห็นด้วยกับทัศนะนี้มากกว่าคนงานหญิงซึ่งเห็นด้วยร้อยละ 55.56 และเพ็ญมาศ กำเนิดโทน (2528: 63) ได้ศึกษาการยอมรับของครูต่อนักเรียนกรักร่วมเพศ ศึกษากรณีข้าราชการครูโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร 6 โรงเรียนพบว่า ครูส่วนใหญ่เห็นว่าพวกกรักร่วมเพศมีปัญหาด้านการปรับตัว ด้านจิตใจ และด้านสังคม

การศึกษาสำรวจความคิดเห็นเหล่านี้ จึงล้วนแต่เป็นเครื่องบ่งชี้ว่าคนทั่วไปในสังคมต่าง ๆ ยังมีความเห็นว่าการกระทำกรักร่วมเพศนั้นเป็นพฤติกรรมที่ผิดปกติ น่ารังเกียจ และยังยอมรับกันไม่ได้ ดังนั้นบุคคลที่มีความรู้สึกกรักร่วมเพศอยู่ในใจจึงตระหนักถึงความคิดเห็นของคนทั่วไปในสังคมกัน ผู้ที่มีความกังวลต่อสังคมที่จะไม่ยอมรับพฤติกรรมนี้ก็จึงจำเป็นต้องพยายามอดกลั้น หักห้ามความรู้สึกภายในใจของตัวเองไว้ โดยไม่ยอมเปิดเผยความในใจของตัวเองออกไปให้ใครรู้ รวมทั้งการพยายามควบคุมตัวเองโดยไม่ยอมกระทำการกรักร่วมเพศกับใครใด ๆ อันจะปรากฏเป็นพฤติกรรมที่ออกมาให้ใครเห็น จึงอาจเป็นผลออกมาในการศึกษานี้

คือในนักเรียนชายจึงเป็นเพียงแนวโน้มสูงในการที่จะเกิดเป็นพฤติกรรมรักร่วมเพศมากกว่าที่จะกระทำเป็นพฤติกรรมรักร่วมเพศกันไปเลย ดังที่สุวทนา อารีพรรค (2525: 110) กล่าวไว้ว่าวัยรุ่นบางคนก็ควบคุมความต้องการทางเพศของตน โดยการหลีกเลี่ยงหรือไม่ติดต่อกับเพศที่ตนชอบ เขาจะพยายามกดความต้องการทางเพศของตนโดยสนใจงานอดิเรก กีฬาที่ใช้เวลาอย่างมาก ดนตรีหรือศิลปะ เป็นต้น

ความมีแนวโน้มสูงที่จะเป็นรักร่วมเพศของวัยรุ่นชายนี้ยังเกี่ยวข้องกับ การชอบงานที่เป็นศิลปะต่าง ๆ มีความคิดลึกซึ้ง และความมั่นคง-อ่อนโยน คนที่มีนิสัยลักษณะดังกล่าวนี้จึงมักมีความโน้มเอียงเชื่อว่าคนที่จะเข้าใจถึงความรู้สึกเหล่านี้ได้ และสามารถมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้งได้จะต้องเป็น-เพศชายเท่านั้น เพราะเพศหญิงมักจะมีความคิดที่คับแคบเป็นได้เพียงการมีบุตร และดูแลบ้านเท่านั้น (Wright & Joiner 1977: 1152; สุวทนา อารีพรรค 2525: 4) จึงเกิดเป็นแนวโน้มสูงที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศขึ้นได้

นอกจากนี้สภาพแวดล้อมของสังคมหลายด้านยังกระตุ้นให้เพศชายเกิด-ความขัดแย้งในเรื่องความรู้สึกทางเพศไปในด้านลบ เช่น อาทิเช่น ในขณะที่สังคมไม่ยอมรับต่อพฤติกรรมที่เป็นลักษณะคนชอบเพศเดียวกันของผู้ชาย แต่ตามห้องน้ำสาธารณะของเพศชายกลับเป็นห้องใจแจ้งที่สามารถมองเห็นอวัยวะเพศซึ่งกัน-และกันได้ อันอาจเป็นการกระตุ้นให้เกิดความโน้มเอียงที่จะสนใจกิจกรรมทาง-เพศกันได้ (Wright & Joiner 1977: 1148) รวมทั้งเรื่องของการสำเร็จความใคร่ในวัยรุ่นชาย สังคมกลับถือว่าเป็นเรื่องปกติ (สุวทนา อารีพรรค 2525: 111) ดังนั้นการมองดูเพื่อนชายด้วยกันสำเร็จความใคร่กันอย่างเปิดเผย หรือการช่วยกระตุ้นสำเร็จความใคร่ให้กันและกันจึงไม่คิดว่าเป็นสิ่งน่ารังเกียจหรือผิดปกติแต่อย่างใด เหล่านี้จึงล้วนเป็นเหตุที่อาจจะทำให้วัยรุ่นชายมีแนวโน้มสูงต่อการที่จะมีพฤติกรรมเป็นรักร่วมเพศกันขึ้นได้ทั้งนั้น

สำหรับการพิจารณาถึงสัดส่วนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามประเภทของโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่าสัดส่วนของนักเรียนที่มีพฤติ-กรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนหญิงล้วน โรงเรียนชายล้วนไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเฉพาะกลุ่มนักเรียนหญิงพบว่า นักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรม

รักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษา และโรงเรียนหญิงล้วนมีสัดส่วนไม่แตกต่างกัน และในกลุ่มนักเรียนชายก็พบว่า นักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วนมีสัดส่วนไม่แตกต่างกัน จากผลการวิจัยแสดงว่า ประเภทของโรงเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศซึ่งอาจอธิบายเหตุผลได้ว่า ถ้าพิจารณาถึงช่วงระยะเวลาที่นักเรียนใช้ในการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และอาชีวศึกษาตอนต้น จะพบว่าใช้เวลา 3 ปี ซึ่งช่วงเวลา 3 ปีที่นักเรียนศึกษาในประเภทของโรงเรียนที่ต่างกันนี้ อาจจะเป็นช่วงระยะเวลาที่ไม่มากพอที่จะมีอิทธิพลกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ แต่ถ้านักเรียนศึกษาในประเภทของโรงเรียนที่ต่างกันมาตลอดหรือเป็นเวลานานมาก เช่น อยู่ในโรงเรียนสหศึกษา และอยู่ตั้งแต่ในระดับประถมศึกษา หรืออยู่โรงเรียนที่มีเพศเดียวล้วน ๆ และอยู่ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นช่วงสำคัญที่สุดที่บุคคลจะถูกกระตุ้นในด้านอารมณ์หรือพฤติกรรมต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นได้ง่าย (early stimuli) จึงอาจที่จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศกันได้ ทั้งนี้เนื่องจากในประเทศไทยเรานั้นยังไม่เคยมีพระราชบัญญัติออกเป็นกฎหมายบังคับให้โรงเรียนทุกโรงเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาสูงขึ้นมาถึงระดับมัธยมศึกษาว่าต้องเป็นโรงเรียนแบบสหศึกษาทั้งหมดดังเช่นเดียวกับประเทศสหรัฐอเมริกา หรือประเทศแคนาดาที่มีกฎหมายบัญญัติไว้เลยว่าทุกโรงเรียนนั้นห้ามมีการแยกเพศ แยกผิว หรือแยกเชื้อชาติ รวมทั้งการแยกสถานภาพของชนชั้นกัน โดยเฉพาะในปี ค.ศ. 1954 และ 1965 มีการระบุไว้ว่า โรงเรียนใดที่มีการแยกเพศ แยกเชื้อชาติ และแยกสถานภาพของชนชั้นถือว่าการกระทำผิดกฎหมาย (Nault et al. 1974: 72 b) นอกจากนั้นยังได้มีการอธิบายในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงของวัยรุ่นอเมริกันไว้ว่าวัยรุ่นตอนต้น (early teens) จะเริ่มสนใจซึ่งกันและกันอย่างจริงจัง รวมทั้งการมีโอกาสนัดพบกันก็มีที่ในโรงเรียนที่เรียนอยู่ด้วยกันกับโบสถ์ที่ไปกันในวันอาทิตย์ เขาเหล่านี้จึงมีโอกาที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน ทำให้เกิดการเรียนรู้ซึ่งกันและกันในด้านความต่างกันระหว่างเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านสัมพันธ์ภาพของเพื่อนต่างเพศ ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนเป็นวัยรุ่นตั้งแต่อยู่ในโรงเรียนร่วมกันเหล่านี้ จึงมีส่วนช่วยทำให้วัยรุ่นเกิดความเชื่อมั่นและเรียนรู้จักบทบาททางเพศของตัวเองมากยิ่งขึ้น รู้จักการนัดพบเป็นคู่กัน (dating) จึงเกิดเป็นความสนใจและความรู้สึกที่อยากสร้างความประทับใจ ดึงดูดใจซึ่งกันและกัน จึงอาจทำให้พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศลดน้อยลงได้ ต่างกับผู้ที่ไม่ค่อยมีโอกาสจะคุ้นเคยกับสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนต่างเพศตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็กกันมา ซึ่งมักเกิด

เป็นความเลื่องลือในด้านความเบี่ยงเบนของพฤติกรรมทางเพศ (Nault et al. 1974: 264)

ดังนั้นความคลาดเคลื่อนของผลการศึกษาที่พบว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนไม่แตกต่างกันในแต่ละประเภทของโรงเรียนนั้นจึงน่าจะเป็นไปได้ว่าการจำแนกโรงเรียนสหศึกษาของประเทศไทยกับของต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกาหรือแคนาดามีความแตกต่างกัน คือในประเทศไทยยังไม่ได้หมายรวมถึงโรงเรียนทั้งหมดตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาขึ้นต้องเป็นโรงเรียนสหศึกษาด้วย

2. การศึกษาปัจจัยบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศชาย

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า การแสดงออกของบิดาต่อนักเรียนชาย ; ลักษณะการเคยแยกจากครอบครัว ; การรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศทั้ง 3 ปัจจัยนี้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งอาจอธิบายเหตุผลได้ดังนี้

การแสดงออกของบิดา: ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ในปี ค.ศ. 1966 แมกกี้ (McGee) (อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 8) ได้กล่าวว่าความสัมพันธ์ที่เด็กได้รับจากบิดานั้นมีความสำคัญมากกว่าจากมารดาเสียอีก นั่นคือบิดาเป็นสาเหตุที่ทำให้ลูกเป็นรักร่วมเพศได้มาก เพราะผู้เป็นบิดาเป็นบุคคลแรกในครอบครัวที่จะเป็นตัวอย่างในด้านเอกลักษณ์ของความเป็นชายที่จะให้นักเรียนชายได้เรียนรู้และยึดถือเป็นแบบอย่างเพื่อพัฒนาลักษณะเอกลักษณ์ของความเป็นชายเมื่ออย่างเข้าวัยเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นการแสดงออกของบิดาที่มีต่อนักเรียนชายจึงมีผลต่อความสัมพันธ์ทางด้านความรู้สึกของนักเรียนชายที่มีต่อบิดา อันจะส่งผลกระทบไปถึงการเลียนแบบบทบาทความเป็นชายจากบิดา ซึ่งจากผลการวิจัยในครั้งนี้ กลุ่มนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรายงานว่า บิดารักบุตรเท่ากันร้อยละ 86.0 ขณะที่กลุ่มนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรายงานว่า บิดารักบุตรเท่ากันเพียง ร้อยละ 60.0 ยังพบการรายงานว่ บิดาไม่รักลูกคนใดเลย ร้อยละ 20.0 รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย ร้อยละ 20.0 ขณะที่กลุ่มนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้รายงานว่า บิดาไม่รักลูกคนใดเลย ร้อยละ 0.5 และรักลูกสาวมากกว่าลูกชายเพียง ร้อยละ 2.6 ซึ่งเป็นเครื่องชี้บ่งถึงการแสดงออก

ของบิดาที่มีต่อบุตรคงเป็นไปในทางที่ไม่ค่อยดีในกลุ่มนักเรียนชายรักร่วมเพศ อาจทำให้เกิดการขาดความรักและความอบอุ่นจากบิดา ซึ่งอาจทำให้ความใกล้ชิดสนิทสนมกับบิดาไม่พอเพียงจึงส่งผลทำให้กลุ่มนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีความรู้สึกไม่พึงพอใจต่อบิดา มีความสัมพันธ์ทางด้านความรู้สึกต่อกันน้อยมาก กลุ่มรักร่วมเพศชายส่วนใหญ่จึงไม่เห็นความสำคัญในการที่จะต้องเลียนแบบความเป็นชายจากผู้เป็นบิดา หรือการปฏิบัติตนตามอย่างในด้านต่าง ๆ ของลักษณะความเป็นชายตามบิดา และจากข้อมูลที่มีบิดารักบุตรสาวมากกว่าบุตรชาย ก็อาจเป็นผลกระทบทางด้านอารมณ์ต่อนักเรียนชายกันได้ โดยนักเรียนชายต้องการปฏิบัติตนให้เป็นที่รักของบิดามากกว่าพี่น้องที่เป็นเพศหญิง จึงอาจทำตนให้สนองต่อความต้องการของบิดา โดยการหันไปเลียนแบบจากผู้เป็นมารดา หรือปฏิบัติตัวแบบพี่น้องที่เป็นเพศหญิง เพื่อเรียกร้องความรักความสนใจโดยไม่รู้ตัว จึงอาจทำให้เด็กชายเติบโตขึ้นมาามีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้

การเคยแยกจากครอบครัว: จากผลการศึกษาการเคยแยกจากครอบครัวในกลุ่มนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบเคยอยู่หอพัก ร้อยละ 20.0 อื่น ๆ อาทิ อยู่บ้านเช่า หรือ พักอยู่กับญาติ ร้อยละ 20.0 เคยแยกจากครอบครัวแต่ไม่ระบุสถานที่ ร้อยละ 20.0 และตอบมากกว่า 1 ร้อยละ 20.0 เห็นได้ว่ากลุ่มนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศส่วนใหญ่เคยแยกจากครอบครัว ซึ่งการแยกจากครอบครัวนี้ทำให้เด็กห่างเหินจากบิดามารดา บิดามารดาไม่สามารถดูแลพฤติกรรมของบุตรได้อย่างทั่วถึง และอาจทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ห่างเหินจากครอบครัวทำให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าเหงา โดดเดี่ยวขาดความอบอุ่นได้ อันอาจทำให้เด็กเกิดโอกาสที่จะคบกับบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าเด็กรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลรักร่วมเพศที่เป็นเพื่อนสนิท ในขณะที่ไม่รู้จักรู้จักหรือไม่สนิทกันน้อย ความใกล้ชิดสนิทสนมอาจทำให้นักเรียนชายมีการเรียนรู้การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้จากเพื่อน ดังที่วัฒเพ็ญ บุญประกอบ (2526: 60-63) กล่าวว่าความใกล้ชิดสนิทสนมระหว่างเพศเดียวกันที่เกิดระหว่างอยู่ร่วมกัน อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศขึ้น นอกจากนี้ยังยืนยันได้ถึงความคิดเห็นต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศในสังคมไทยปัจจุบันของนักเรียนชายกลุ่มนี้ที่พบว่าเกิดจากการเลียนแบบตามกัน และการชักชวนกันของเพื่อนวัยเดียวกัน ซึ่งกิติกร มีทรัพย์ (2529: 14) ได้กล่าวไว้ว่าวัยรุ่นมีกลุ่มเพื่อนเป็นสังคมที่สำคัญ และมีความต้องการที่จะคล้อยตามกลุ่มเพื่อนอย่างมากที่สุด

ธรรมชาติของเด็กวัยรุ่นมักจะติดกลุ่มเพื่อนเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ช่วยลดความวิตกกังวลในการปรับตัว สร้างความเชื่อมั่น และก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ (2529: 58-96) ก็ได้กล่าวอีกว่ากลุ่มเพื่อนจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการสร้างค่านิยม และกำหนดแบบแผนพฤติกรรมในวัยรุ่นได้มาก วัยรุ่นจึงมีการเอาอย่างตามกันในหลาย ๆ เรื่อง เป็นต้นว่า รสนิยมในการแต่งกาย การฟังดนตรี ภาษาพูดและความคิด ประกอบกับธรรมชาติของวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่มีวุฒิภาวะทางเพศ มีแรงขับทางเพศตามธรรมชาติเกิดขึ้น (สุจิต สวรรณชัย 2529: 5) มีความอยากรู้อยากเห็นมากมาย กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้และหาประสบการณ์ใหม่ ๆ แม้แต่ในเรื่องเพศด้วย (Hurlock 1980: 244-245) ดังนั้นวัยรุ่นอาจอยากทดลองในเรื่องที่เกี่ยวกับเพศได้เมื่อมีโอกาส การแยกจากครอบครัวจึงเป็นการที่ปล่อยให้วัยรุ่นไปอยู่ตามลำพังซึ่งห่างไกลจากสายตาและการควบคุมดูแลของผู้ใหญ่ จึงอาจจะเสริมให้วัยรุ่นเกิดการอยากทดลองทางเพศนี้ได้ง่ายขึ้น และหากประสบการณ์นั้นก่อให้เกิดความพึงพอใจก็จะเป็นแรงเสริมให้เกิดการเรียนรู้ และทำให้แสดงพฤติกรรมนั้นๆ มากยิ่งขึ้น (สิทธิโชค วรานุสันติกุล 2529: 10-11) การทดลองในเรื่องเพศกับเพื่อนเพศเดียวกันที่อาจมีความพอใจนี้อาจพัฒนาเป็นพฤติกรรมรักร่วมเพศต่อไป

การรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ : โดยทั่วไปแล้วบุคคลมักจะเลือกคบเพื่อนที่มีลักษณะคล้าย ๆ กัน ในเรื่องของพฤติกรรมทางเพศก็เช่นเดียวกัน บุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศก็อาจมีแนวโน้มที่จะเลือกคบกับบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศด้วยกัน ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยครั้งนี้ว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจะรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยเป็นเพื่อนสนิทมากกว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ ทั้งนี้เพราะว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศด้วยกันอาจจะเข้าใจถึงความรู้สึกและความต้องการของกันและกันได้ดีกว่า และยิ่งในสภาพที่สังคมยังไม่ยอมรับพฤติกรรมรักร่วมเพศก็อาจทำให้บุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเลือกที่จะคบกับบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศด้วยกันมากขึ้น เพราะว่าถ้าไปคบกับบุคคลที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศก็มักถูกรังเกียจ ไม่ยอมรับเข้ากลุ่มหรืออาจถูกมองว่าเป็นตัวตลกหรือถูกล้อเลียนกันได้

3. การศึกษาปัจจัยบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิง

ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาแบบมารดามีอำนาจในการตัดสินปัญหาครอบครัว ; ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนหญิงกับบิดา (ลักษณะรักใคร่สนิทสนมกันดี กับลักษณะบิดาปฏิบัติกับเด็กหญิงเหมือนเป็นเด็กชาย) ; การแสดงออกของบิดาต่อนักเรียน ; การแสดงออกของมารดาต่อนักเรียน ; ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง (ลักษณะช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้อง กับ ลักษณะแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้อง) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งอาจอธิบายเหตุผลได้ดังนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาแบบมารดามีอำนาจในการตัดสินปัญหาครอบครัวและการแสดงออกของมารดา : ครอบครัวนั้นเป็นสถาบันแรกที่ทำให้ประสบการณ์แก่นักเรียนในวัยเด็กซึ่งจะมีผลต่อพฤติกรรมและเจตคติของเด็กกันได้ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวจะกำหนดแบบแผนพฤติกรรมต่อมาของเด็กได้ (สุชา จันทรเฒ 2521:137) ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาแบบมารดามีอำนาจในการตัดสินปัญหาในครอบครัวนั้นอาจแสดงว่ามารดามีอำนาจเหนือบิดา จึงอาจทำให้เด็กรู้สึกผิดหวังที่พบว่าบิดามีลักษณะอ่อนแอ สมยอม และไม่มีประสิทธิภาพ อาจทำให้มีปฏิกิริยาต่อความรู้สึกดังกล่าวโดยการไปเลียนแบบลักษณะความเป็นชาย (Bene 1968 อ้างถึงใน Rosen 1974: 11) เพื่อแสดงให้เห็นว่าตนไม่ยอมรับลักษณะดังกล่าวของบิดา หรืออาจต้องการแสดงให้ผู้อื่นเป็นบิดารับรู้ว่าเป็นบิดาที่เข้มแข็งเป็นชายนั้นควรเป็นลักษณะใด นอกจากนั้นลักษณะที่มารดาชอบวางอำนาจในครอบครัว อาจทำให้นักเรียนรู้สึกไม่เป็นมิตรต่อมารดา เกิดความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับมารดา และอาจเกิดความรู้สึกต่อต้านและไม่ยอมเลียนแบบมารดา (Saghir & Robins 1973: 301) ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ก็พบอีกว่ามารดาของนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรักลูกไม่เท่ากัน โดยรักลูกชายมากกว่าลูกสาว จึงเป็นการยืนยันได้ว่าการแสดงออกของมารดาที่มีต่อบุตรสาวคงจะเป็นไปในทางที่ไม่ดีนักเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ อาจทำให้นักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่รู้สึกผูกพันใกล้ชิดกับมารดา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งมารดาที่รักบุตรชายมากกว่าบุตรสาว ก็อาจยิ่งทำให้นักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่ต้องการที่จะเลียนแบบความเป็นหญิงจากมารดา ดังที่วอห์ล (Wahl) ในปี ค.ศ.1976 (อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 14-15) ได้กล่าวไว้ว่ามารดาในกลุ่มรักร่วมเพศหญิงนี้มักมีเจตคติในเรื่องเพศที่ผิด ส่งผลให้มีการปฏิบัติต่อบุตรสาวในทางที่ไม่เหมาะสม อยากได้บุตรชายมากกว่าบุตรสาว รักบุตรชายมากกว่าบุตรสาว

และปฏิบัติกับบุตรสาวราวกับบุตรชาย บุตรสาวจึงไม่ต้องการที่จะเลียนแบบความเป็นหญิงจากมารดา

ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดา (ลักษณะรักใคร่สนิทสนมกันดี กับลักษณะบิดาปฏิบัติกับเด็กหญิงเหมือนเป็นเด็กชาย) และการแสดงออกของบิดา : จากผลการศึกษาครั้งนี้พบว่าความรู้สึกรักใคร่สนิทสนมกับบิดาในกลุ่มรักร่วมเพศหญิงนั้นพบในสัดส่วนที่น้อยกว่ากลุ่มรักต่างเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาในเรื่องการแสดงออกของบิดาที่พบว่าบิดารักลูกไม่เท่ากัน และบิดารักลูกชายมากกว่าลูกสาว อาจเป็นเครื่องชี้บ่งว่าความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศกับบิดานั้นคงจะเป็นไปในทางที่ไม่ดีนัก เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ ซึ่งอาจอธิบายได้ว่าบิดาเป็นบุคคลแรกในครอบครัวที่จะเป็นตัวแบบของเพศชายให้นักเรียนหญิงได้เรียนรู้ถึงการสร้างความสัมพันธ์กับเพศชาย ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดาและการแสดงออกของบิดาจะมีผลต่อการสร้างความสัมพันธ์กับเพศชายของนักเรียนในอนาคต หากนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้นไม่ค่อยมีความรู้สึกสนิทสนมกับบิดาและมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีต่อกันนั้น อาจทำให้นักเรียนหญิงไม่สามารถแสวงหาผู้ชายอื่น ๆ มาทดแทนความรู้สึกรักใคร่ได้ เนื่องมาจากการกลัวปฏิกิริยาตอบสนองกลับมาในลักษณะที่ตนกลัวถูกปฏิเสธในด้านความต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าถูกเลี้ยงดูมาแบบรักลำเอียง เช่น บิดาหรือมารดามักให้ความรักความสนใจแก่ลูกชายมากกว่า ไม่ว่าพี่ชายหรือน้องชายของตนนั้นจะเป็นคนที่ไม่ค่อยได้เรื่องได้ราว หรือไม่มีความรับผิดชอบแต่อย่างใด แต่บิดา-มารดาก็ยังคอยปกป้องเอาใจใส่อย่างดี เด็กหญิงก็อาจเกิดความรู้สึกต่อต้านไม่พอใจต่อปรากฏการณ์แบบนี้จึงเริ่มมองโลกในแง่ที่ไม่ยุติธรรม อาจเกิดเป็นความรู้สึกต่อไปว่าการเป็นผู้หญิงนั้นมีแต่ความอ่อนแอพ่ายแพ้ มีแต่เสียเปรียบผู้ชาย แม้แต่บิดามารดาของตัวเองแท้ ๆ ยังมองข้ามความดีความสามารถและความเป็นคน-ของตนไป จึงทำตัวให้เป็นคนแข็งแกร่ง ไม่ให้เสียเปรียบเป็นรองใครเพื่อให้บิดา-มารดาพอใจ หรือไม่อีกด้านหนึ่งก็เป็นการต่อต้าน คือเจียนให้บิดามารดาเข้าใจเล่นที่แสดงปฏิบัติต่อตนในเชิงไม่ค่อยพอใจที่เกิดมาเป็นผู้หญิง (วัลลภ ปิยะมโนธรรม 2532: 81-82) ลักษณะดังกล่าวนี้จึงทำให้บุคคลกลุ่มนี้ไม่ต้องการมีความสัมพันธ์กับ-เพศชาย ถือว่าผู้ชายคือคู่แข่งของตน จึงอาจทำให้เกิดการพัฒนาขึ้นเป็นพฤติกรรม-รักร่วมเพศได้

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง (ลักษณะช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้องกับลักษณะแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้อง) : ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ลักษณะช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้องพบได้น้อยในนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และยังพบลักษณะแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้องในนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากกว่านักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศด้วย ซึ่งอาจเป็นเครื่องชี้บ่งถึงการไม่ค่อยสนิทสนมกันระหว่างพี่น้องของนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศและเกิดการแข่งขันชิงดีชิงเด่นกัน อันอาจส่งผลต่อการเรียนรู้บทบาททางเพศหญิงในครอบครัว โดยเฉพาะในการพัฒนาเอกลักษณ์ของเด็กด้านหนึ่งนั่นคือ การไม่ยอมเหมือนอีกคนหนึ่ง ตัวอย่างเช่น ถ้าพี่เป็นคนสนใจเอาแต่เรียนไม่ค่อยมีเพื่อน น้องก็จะปฏิบัติตนในทางตรงกันข้าม คือไม่สนใจเรียนแต่มีเพื่อนมาก (วัลลกปิยะมโนธรรม 2532: 72) ในทำนองเดียวกันถ้าพี่น้องมีนิสัยเหมือนผู้หญิงเป็นคนอ่อนแอ เรียบร้อยสุภาพ เด็กหญิงก็อาจทำตัวเองให้เป็นคนขี้แสบแสบ เป็นผู้ปกป้องทุกอย่างให้ เพราะไม่ต้องการเหมือนพี่หรือน้องที่มีลักษณะนิสัยที่ตนไม่ชอบ หรือเป็นอย่างเดียวกัน ก็อาจทำให้เด็กหญิงนั้นเป็นคนมีพฤติกรรมผิดเพี้ยนไปโดยไม่รู้ตัว

ข้อค้นพบจากการศึกษาข้างต้น แสดงถึงปัจจัยครอบครัวมีความสำคัญต่อการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศซึ่งควรจะทำให้ความสนใจและศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ครอบครัวเป็นสถาบันที่ใกล้ชิดกับมนุษย์ที่สุด ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวสามารถกำหนดพฤติกรรมของสมาชิกได้ แอทเทอร์ (Hatterer 1979 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 2) กล่าวถึงจิตแพทย์ส่วนใหญ่เชื่อว่ารากฐานของรักร่วมเพศเกิดจากความสัมพันธ์จากบิดามารดา การแก้ไขช่วยเหลือต้องแก้ที่ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตร ครอบครัวจึงเป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้เด็กหญิง เด็กชายได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจ และรวมไปถึงการเป็นรักร่วมเพศด้วย นอกจากนี้ เซียร์ (Sears อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์, สุรีย์ กาญจนวงศ์ และวารุณี นະวิโรจน์ 2524: 92-100) เน้นถึงอิทธิพลของบิดามารดาต่อพัฒนาการทางบุคลิกภาพของเด็ก บุคลิกภาพที่แตกต่างกันของบุคคลจึงขึ้นอยู่กับกรอบมโนทัศน์ของบิดามารดา สังคมในครอบครัวจึงกำหนดรูปแบบพฤติกรรมของเด็กได้ พ่อแม่จึงเป็นรูปแบบที่สำคัญที่เด็กจะเลียนแบบต่อไป

4. ความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นต่อสาเหตุการเกิดรักร่วมเพศ

สาเหตุการเกิดรักร่วมเพศที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชนที่พิจารณาในการศึกษาครั้งนี้พบว่า ภาพยนตร์เป็นแหล่งที่ทำให้นักเรียนวัยรุ่นมีการรับรู้ถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศมากที่สุด พบร้อยละ 30.2 รองลงมาคือ วารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไป และโทรทัศน์พบ ร้อยละ 25.9 และ 16.9 ตามลำดับ เมื่อแยกตามการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศพบว่า กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรับรู้ถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศได้จาก โทรทัศน์มากที่สุดคือ ร้อยละ 27.3 ซึ่งเท่ากับ วารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไป ซึ่งพบร้อยละ 27.3 เช่นกัน รองลงมาคือ ภาพยนตร์ และวารสาร นิตยสารและหนังสือพิมพ์เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ พบร้อยละ 22.7 และ 13.6 ตามลำดับ ซึ่งปริญญ์ ปราชญานุพร (2527: 63, 114, 185) ได้กล่าวว่าอิทธิพลของสื่อมวลชนอยู่ในฐานะเป็นผู้กล่อมเกลาและเป็นผู้นำในทางความคิด ความรู้สึก ที่สามารถจูงใจผู้อ่าน ผู้ดู ผู้ฟัง โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนได้ทั้งในทางที่ดีและไม่ดี ภาพยนตร์เป็นสื่อมวลชนที่สามารถเข้าถึงความรู้สึกได้ง่ายเพราะได้ยินทั้งเสียง ได้เห็นทั้งสีและภาพ จึงเป็นสื่อที่มีอิทธิพลที่สามารถย้อมอารมณ์ได้มากกว่าหนังสือพิมพ์ ส่วนโทรทัศน์ก็เป็นเสมือนทั้งภาพยนตร์วิทยุกระจายเสียง และหนังสือพิมพ์รวมกัน อีกทั้งยังมีอิทธิพลในการเข้าถึงผู้ชมในบ้านมากขึ้นทุกขณะ ซึ่งสอดคล้องกับเสรี วงษ์มณฑา (2533: 1) ที่กล่าวว่าโทรทัศน์เป็นสื่อที่เด็กและเยาวชนชอบมากที่สุด เพราะสามารถเห็นภาพเคลื่อนไหว มีเสียงแสง และในบรรดาสื่อมวลชนทั้งหมด เด็กและเยาวชนไทยส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมดได้รับชม หรือชมสื่อมวลชนทางหนึ่ง หรือหลายทางในชีวิตประจำวัน โดยอาจกล่าวได้ว่าสื่อมวลชนนั้นเป็นขบวนการที่มีประสิทธิภาพในการให้การศึกษาตามอัธยาศัยแก่เด็กและเยาวชน และสื่อมวลชนทั้งหมดที่เด็กและเยาวชนรับชมรับฟังนั้น โทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่เด็กและเยาวชนรับชมมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 86.6 ของเยาวชนทั้งหมดที่บริโภคสื่อมวลชน เด็กและเยาวชนอายุ 10-21 ปี ดูรายการโทรทัศน์เฉลี่ย 3 ชั่วโมงต่อวัน ประมาณปีละ 1,095 ชั่วโมง โทรทัศน์จึงเป็นสื่อมวลชนที่นับว่าได้รับความนิยมสูงมาก เพราะโทรทัศน์นับเป็นเทคโนโลยีที่ไม่แพงมาก บุคคลทุกชนชั้นในสังคมสามารถมีกำลังซื้อได้ สื่อโทรทัศน์จึงกลายเป็นสื่อใกล้ตัวมากที่สุด ดังนั้นการเสนอข่าวสารทางโทรทัศน์ไม่ว่าเป็นรูปแบบทางวิชาการหรือบันเทิง ล้วนแต่มีอิทธิพลต่อผู้รับทั้งสิ้น และเกษม ศิริสัมพันธ์ (อ้างถึง-ใน ปริญญ์ ปราชญานุพร 2527: 63) ยังได้กล่าวไว้ว่าสื่อมวลชนจึงเปรียบเสมือน

หนึ่งมิต 2 คม อาจใช้ให้เป็นประโยชน์ เป็นหน้าต่างโลก เป็นครูของประชาชน เป็นผู้นำของมติมหาชนก็ได้ แต่ขณะเดียวกันก็อาจเป็นตัวทำลายหรือก่อให้เกิดความระส่ำระสายในสังคมก็ได้เช่นกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่สื่อมวลชนได้มีการเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศอาจมีส่วนกระตุ้นนักเรียนที่มีความสับสนในบทบาททางเพศอยู่แล้ว ให้แสดงพฤติกรรมรักร่วมเพศออกมามากขึ้น ดังที่วัลลภ ปิยะมโนธรรม (2532: 75) ได้กล่าวไว้ว่าการแสดงลักษณะพฤติกรรมเหล่านี้ทางโทรทัศน์ ภาพยนตร์ บนเวทีการแสดง หรือเป็นรูปภาพในนิตยสาร หนังสือต่าง ๆ ก็มักต้องการทำให้คนชมรู้สึกชอบใจสนุกสนานอยู่แล้ว จึงกลายเป็นการสร้างความสนใจ ความประทับใจให้แก่พวกรักร่วมเพศไปในลักษณะเด่นไปโดยไม่ตั้งใจ เด็กชายที่ขาดแบบจากผู้เป็นบิดาที่บ้าน และผู้เป็นครูผู้ชายที่โรงเรียนมาก่อน ก็อาจเลือกคนแสดงชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศขึ้นมาเป็นแบบอย่างของตนเองกัน เพราะความที่มีแนวโน้มอยู่ก่อนแล้ว โดยเฉพาะถ้าคนแสดงนั้นเป็นคนที่มีชื่อเสียง มีคนชื่นชมมากและประสบความสำเร็จในชีวิต ในด้านการทำงานที่ทำอยู่ เด็กก็จะยิ่งเกิดการจำแบบอย่างได้มากขึ้น โดยเฉพาะเด็กที่กำลังแสวงหาเอกลักษณ์ตัวเองทั้งทางด้านอาชีพ การงาน และการดำเนินชีวิตส่วนตัว เป็นลักษณะเดินรอยตามคนเด่นนั่นเอง ดังที่แบนดูรา (Bandura) ในปี ค.ศ. 1969 (อ้างถึงในพิสมัย วิบูลย์สวัสดิ์, ในคณาจารย์ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, บรรณาธิการ 2527: 417) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งเน้นถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่น (vicarious Learning) ว่าพฤติกรรมหลายอย่างเราเรียนรู้จากประสบการณ์โดยตรง บุคคลทำพฤติกรรมแบบนั้นแล้วเคยได้รับรางวัลหรือถูกลงโทษ แต่พฤติกรรมบางอย่างเราอาจจะเรียนรู้ได้โดยที่ไม่ได้รับการเสริมแรงโดยตรง แต่เรียนรู้ด้วยการสังเกตจากการกระทำของบุคคลบางคนว่า เขาทำพฤติกรรมนั้นแล้วได้รับรางวัลหรือถูกลงโทษ ดังนั้นทฤษฎีทางสังคมจึงเน้นถึงบทบาทของผู้เป็นแบบอย่าง (model) ในการถ่ายทอดพฤติกรรมและอารมณ์ หากสื่อมวลชนได้มีการหยิบยกบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศขึ้นมา มีบทบาทเด่นตามสื่อต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้อย่างไม่เหมาะสม บุคคลเหล่านี้ก็อาจกลายเป็นผู้เป็นแบบอย่างให้นักเรียนที่มีแนวโน้มที่จะเป็นรักร่วมเพศอยู่แล้วได้นำมาประพจน์เอาแบบอย่างกันได้ ดังนั้นสื่อมวลชนจึงควรกระทำหน้าที่ของตนอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม ดังที่เสรี วงษ์มณฑา และคณะ (2533: 1) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อมวลชนมีหน้าที่หลักคือ การเสนอข่าวสารที่เป็นข้อเท็จจริง การถ่ายทอดวัฒนธรรม

ความคิดเห็น ทศนคติ และการให้ความบันเทิงไปยังผู้รับสาร โดยผู้เสนอข่าวสาร จะต้องมีความรับผิดชอบต่อข่าวสารที่ถ่ายทอดไปยังผู้รับสารว่าจะไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคม

ฉะนั้นถ้ามีการเผยแพร่เรื่องราวที่ถูกต้องเกี่ยวกับรักร่วมเพศโดยมุ่งเป้าหมายไปที่สื่อมวลชนเหล่านี้ น่าจะเป็นประโยชน์โดยตรงในการป้องกันการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศต่อกลุ่มวัยรุ่นนี้มากที่สุด

นอกจากนี้การสำรวจยังพบว่า นักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับสาเหตุการเกิดรักร่วมเพศที่เกิดจากการขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ คือ ร้อยละ 26.6 รองลงมาเป็นการเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่น และการมีประสบการณ์ทางเพศกับคนเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจ ร้อยละ 21.4 และ ร้อยละ 13.2 ตามลำดับ ซึ่งเมื่อแยกตามการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศพบว่า กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศคิดว่าสาเหตุการเกิดรักร่วมเพศส่วนใหญ่เนื่องมาจาก การเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่นร้อยละ 27.3 รองลงมาเป็นการขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ และการชักชวนของกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน ร้อยละ 22.7 และร้อยละ 18.2 ตามลำดับ อธิบายได้ว่า โดยธรรมชาติของวัยรุ่นซึ่งเจริญเติบโตเต็มที่ มีวุฒิภาวะทางเพศทำให้เกิดแรงขับทางเพศตามธรรมชาติอันเนื่องจากฮอร์โมนและต่อมเพศ (สุจริต สุวรรณชีพ 2529: 5) วัยรุ่นยังเป็นวัยที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นในหลาย ๆ ด้าน เรื่องเพศก็เป็นเรื่องหนึ่งที่เป็นที่สนใจใคร่รู้ซึ่งอาจจะเป็นผลเนื่องมาจากแรงขับทางเพศตามธรรมชาติ (Hurlock 1980: 244) บางครั้งอาจนำไปสู่การอยากทดลองในเรื่องเพศได้เมื่อมีโอกาสดังนั้น การคลุกคลีในกลุ่มเพื่อนเพศเดียวกันหรือไม่สามารถสร้างสัมพันธภาพกับต่างเพศได้ หากเผชิญการทดลองนั้นได้เกิดกับเพื่อนเพศเดียวกันแล้วพอใจจะเสริมให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ตามทฤษฎีการเรียนรู้ของบุคคลนั้น พฤติกรรมใดที่กระทำแล้วได้รับความพึงพอใจจะเป็นแรงเสริมให้มีการแสดงพฤติกรรมนั้นได้ซ้ำอีกในอนาคต (สิทธิโชค วรานุสันติกุล 2529: 10-11) อีกทั้งในสังคมไทยเองมีค่านิยมที่ให้หญิงสาวเป็นกุลสตรีต้องรัก-นวลสงวนตัว และไม่ควรรู้เรื่องเพศก่อนเวลาที่ผู้ใหญ่เห็นว่าสมควร (สุพิศรา สุภาพ 2523: 55-57) ซึ่งวัฒนธรรม บุญประกอบ (2526: 60-63) ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า เด็กสาวบางรายที่ครอบครัวยเคร่งครัดในการคบเพื่อนให้คบเฉพาะ

เด็กผู้หญิงด้วยกัน จากความใกล้ชิด การดูหนังสื่อช่วย ทำให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น หรือถูกชักจูงโดยเพื่อน ทำให้เกิดการเรียนรู้พฤติกรรมรักร่วมเพศขึ้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศอาจเสริมให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ง่ายยิ่งขึ้น สำหรับสาเหตุจากการเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่น และการชักชวนของกลุ่มเพื่อนวัยเดียวกันนั้นเกิดได้มากเช่นกัน เพราะธรรมชาติของเด็กวัยรุ่นมักจะติดกลุ่มเพื่อนเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ช่วยลดความวิตกกังวลในการปรับตัว สร้างความเชื่อมั่น (กิติกร มีทรัพย์ 2529: 14) กลุ่มเพื่อนจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการสร้างค่านิยม และกำหนดแบบแผนพฤติกรรมในวัยรุ่นได้มาก วัยรุ่นจึงมีการเอาอย่างตามกันในหลาย ๆ เรื่อง เป็นต้นว่า รสนิยมในการแต่งกาย การฟังดนตรี ภาษาพูด ความคิด (ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ 2519: 58-96) ดังนั้นการเลียนแบบตามกันหรือการชักจูงกันระหว่างกลุ่มเพื่อนในเรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศในกลุ่มวัยรุ่นจึงอาจเกิดขึ้นได้ เช่น แฟชั่นการแต่งกายที่ไม่แยกชายหญิงชัดเจน (Unisex) ที่กำลังเป็นที่นิยมกันในวัยรุ่นปัจจุบันนี้ ซึ่งเชื่อว่าอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่น่าไปสู่การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ต่อไป (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม และสมศรี สุกุมลนันทน์ 2529: 2)

5. เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

การศึกษาพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนชายมีเจตคติในเชิงลบมากกว่านักเรียนหญิง อาจชี้ให้เห็นว่าเพศที่ต่างกันทำให้มีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศต่างกัน ดังที่ สิทธิโชค วรานุสันติกุล (2529: 28-29) ได้กล่าวว่า บุคลิกภาพของบุคคลนับเป็นองค์ประกอบระดับบุคคลประเภทหนึ่งและเป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดเจตคติของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เพศของบุคคลเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพที่สามารถกำหนดเจตคติของบุคคลต่อสิ่งเร้าต่างๆ ได้ด้วย ซึ่งเวอร์เนอร์และคณะ (Werner et al. 1985 อ้างถึงใน กนกรัตน์ สุขะตุงคะ, สุชีรา ภัทรายุทธวรรตน์ และ มงคล หล้าคำ 2530: 36) ได้สำรวจความเปลี่ยนแปลงด้านบทบาททางเพศของคนในปัจจุบันจากเมื่อ 30 ปีก่อน สรุปว่าบทบาททางเพศมีการเปลี่ยนแปลงบ้างในระยะ 20 ปีมานี้พบว่า ผู้ชายมีลักษณะก้าวร้าว เป็นตัวของตัวเอง และใจเร็วกว่าผู้หญิง ขณะที่ผู้หญิงมีลักษณะสุภาพ ใจอ่อน อารมณ์อ่อนไหวง่าย และสมยอมมากกว่าผู้ชาย นอกจากนี้ วัลลภ ปิยะมโนธรรม

(2533: 196) ยังได้กล่าวไว้ว่า ตามหลักจิตวิทยา เพศหญิงนั้นมีศักยภาพสมรรถภาพ หรือประสิทธิภาพเหนือกว่าเพศชาย เปรียบเทียบเมื่ออายุเท่ากัน ไม่ว่าจะเป็นด้านวุฒิภาวะทางอารมณ์ ทางด้านความคิดปัญญา ความอดกลั้น อดทน ความเข้าใจความรู้สึกของคนอื่น

ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าความแตกต่างในบทบาททางเพศและบุคลิกภาพของผู้ชายและผู้หญิงดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อเจตคติของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศให้นักเรียนหญิงมีความรู้สึกเข้าใจ เห็นอกเห็นใจผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ดีกว่านักเรียนชาย

นอกจากนี้ค่านิยมทางสังคมและวัฒนธรรมไทยที่มีความคาดหวังในบทบาทของความเป็นชายที่จะทำให้เป็นชายแท้สูง (วัลลภ ปิยะมโนธรรม 2531: 67) จะเห็นได้ว่าแม้กระทั่งพฤติกรรมที่ไม่ตรงตามเพศ ถ้าเกิดขึ้นในเพศชายจะละดูดาและเกิดการต่อต้านสูง ในขณะที่ถ้าเพศหญิงมีลักษณะของผู้ชาย เช่น เก่งกล้า ทะมัดทะแมง คล่องแคล่วกว่าผู้หญิงส่วนใหญ่ มักได้รับความนิยมชมชื่นจากสังคม และให้การยอมรับ (Bandura 1986: 92-96) ก็ยิ่งแสดงว่าสังคมมีการควบคุมพฤติกรรมรักร่วมเพศชายมากกว่าหญิง จึงอาจทำให้เจตคติของผู้ชายที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นไปได้ในเชิงลบมากกว่าผู้หญิง และหากมองอีกแง่หนึ่ง การที่หญิงมีพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้น จะมีลักษณะเป็นผู้นำ เข้มแข็ง มีบทบาททัดเทียมชาย ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะเป็นประโยชน์กับหญิง ทำให้เห็นภาพพจน์ของผู้หญิงที่ดูเก่งขึ้น แต่ถ้าผู้ชายมีพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้น จะมีลักษณะที่ดูสูญเสียความเป็นชาย มีความอ่อนแอ ไม่เข้มแข็ง ดูกระตุงกระต้าง ด้วยเหตุนี้อาจส่งผลให้ผู้หญิงมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ดีกว่าผู้ชายได้

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาถึงเจตคติของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามแต่ละประเภทของโรงเรียน ไม่พบความแตกต่างกันในเรื่องของเจตคติ ดังนั้นประเภทของโรงเรียนจึงไม่ใช่ปัจจัยหลักที่ส่งผลให้เกิดความแตกต่างในเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการศึกษาที่พบว่าประเภทของโรงเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ ทั้งนี้เพราะสภาพสังคมในปัจจุบันเอื้อต่อการรับรู้เรื่องรักร่วมเพศได้เช่นเดียวกับในโรงเรียน เช่น การรับรู้จากสื่อมวลชนต่าง ๆ ดังที่พบในการศึกษาครั้งนี้ซึ่งสำรวจพบว่า นักเรียนรับรู้เรื่อง-

ราวของรักร่วมเพศจากสื่อต่างๆ คือภาพยนตร์ หรือโทรทัศน์และวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไปด้วย หรือการได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนต่างสถาบัน เนื่องจากมีโอกาสทางสังคมมากขึ้น โดยอาจออกไปพบปะกับเพื่อนวัยเดียวกันตามสถานที่ท่องเที่ยวหรือตามสถาบันที่สอนพิเศษ เป็นต้น เจตคติของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในแต่ละประเภทของโรงเรียนจึงไม่พบว่ามีความแตกต่างกัน

ในการศึกษาวิจัยทั้งหมดนี้ พบว่านักเรียนวัยรุ่นหญิง มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย ทั้งนี้อาจเป็นได้ว่าสังคมไทยและการอบรมเลี้ยงดูแบบครอบครัวไทยที่ค่อนข้างเคร่งครัดกับเพศหญิงที่จะแสดงออกทางเพศต่อเพศตรงข้าม ทั้งที่ในวัยนี้ วัยรุ่นหญิงกำลังเกิดเปลี่ยนแปลงทางรูปร่างและระบบสรีระที่กำลังสวยงาม ดึงดูดใจทางเพศ และเกิดอารมณ์เพศใคร่อยากลองมีประสบการณ์ในกิจกรรมทางเพศ ประกอบกับพัฒนาการในวัยนี้ ผู้หญิงยังอยู่ระหว่างการหอบหาคู่สมาคู่กับเพื่อนเพศเดียวกันซึ่งก่อให้เกิดความสับสนใจสั่นทกกายมากกว่าเพื่อนต่างเพศที่อาจต้องคอยวิตกกังวลเกี่ยวกับเรื่องความเสียหายทางชื่อเสียงในวงสังคม หรือเรื่องการจัดจรรยาบรรณ รวมทั้งเรื่องการทำแท้งที่อาจเกิดขึ้นได้ จึงอาจเป็นเหตุผลผลักดันให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงหันเหความรู้สึกเหล่านี้ไปลองแสดงออกต่อเพศเดียวกันที่สังคมมักไม่ค่อยสังเกตเห็นหรือเพ่งเล็งในเรื่องนี้ ซึ่งตรงกันข้ามกับนักเรียนวัยรุ่นชายที่มักถูกสังคมแสดงความรังเกียจ ไม่ยอมรับ เพราะเชื่อว่าเป็นสิ่งผิดปกติ นักเรียนวัยรุ่นชายที่มีความมั่นใจยิ่งจะลองมีกิจกรรมทางเพศกับเพศเดียวกัน จึงอาจต้องพยายามกดกลั้นการแสดงออกโดยหันเหไปทดลองกับเพศตรงข้าม ซึ่งหาได้ง่ายกว่าและสังคมกลับให้การยอมรับและให้เสรีต่อพฤติกรรมนี้ จึงอาจทำให้กลายเป็นเพียงแค่มิโนมูสที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศกันเท่านั้น

สำหรับประเภทของโรงเรียนที่นักเรียนวัยรุ่นกำลังศึกษาอยู่นั้น ไม่ว่าจะแยกออกเป็นเพศเดียวกันหรือสหศึกษา ซึ่งไม่มีอิทธิพลส่งผลกระทบต่อความเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนนั้น ทั้งนี้เพราะการแยกประเภทของโรงเรียนระหว่างต่างประเทศกับประเทศไทยนั้นยังไม่สอดคล้องเป็นระบบเดียวกัน คือ ประเทศไทยยังมีเสรีภาพมากที่นักเรียนคนใดจะไปเรียนอยู่ในโรงเรียนประเภทเพศเดียวกันหรือสหศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกันได้ ต่างกับประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีกฎหมายระบุห้ามการแยกเพศ และแยกเชื้อชาติของเด็กนักเรียนทุกโรงเรียนอย่างชัดเจน ดังนั้นระยะเวลา

ของนักเรียนทั้งสองเพศที่จะคุ้นเคยกันจนถูกกระตุ้นให้สามารถเกิดรู้จักบทบาททาง-เพศของตัวเอง และการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนต่าง-เพศกัน จึงอาจไม่ต่อเนื่องพอเพียงและอาจไม่ส่งผลต่อความแตกต่างกันในพฤติกรรมทางเพศในแต่ละประเภทของโรงเรียนที่ศึกษาครั้งนี้ ต่างกับสัมพันธ์ภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวซึ่งมีระยะเวลาคุ้นเคยกันมากกว่าและยาวนานกว่า จึงมีอิทธิพลกระทบต่อเจตคติและพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนทั้งสองเพศกันได้ อันได้แก่ การแสดงออกของทั้งบิดาและมารดาที่มีต่อบุตร ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างกัน ทั้งบิดา-มารดาและพี่น้องร่วมกันในครอบครัว รวมทั้งความเป็นอยู่ของนักเรียนวัยรุ่นที่อาจเคยแยกออกจากครอบครัวไปช่วงระยะหนึ่ง และหรือการมีโอกาสรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ และหรือสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชนต่าง ๆ อันเป็นเหตุปัจจัยที่อาจกระตุ้นให้เกิดค่านิยมในทางสังคมที่เราอยู่กันขึ้นได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะวัยรุ่นที่อยู่ในระบบการศึกษา ซึ่งเป็นเพียงประชากรวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งเท่านั้น หากจะครอบคลุมถึงวัยรุ่นทั่วไปน่าจะมีการขยายตัวอย่างที่จะศึกษาออกไปสู่วัยรุ่นที่อยู่นอกระบบการศึกษาด้วย และนอกจากนี้ในการศึกษาครั้งต่อไปอาจจะนำแบบสอบถามนี้ไปประยุกต์ใช้กับประชากรที่กำลังพัฒนาการใกล้เคียงกับระยะของวัยรุ่น เช่น เด็กวัยรุ่นตอนต้น (นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น) หรือวัยรุ่นใหญ่ตอนต้น (ระดับอุดมศึกษา) เป็นต้น ทั้งนี้อาจทำให้แบบสอบถามนี้เป็นมาตรฐานสมบูรณ์ขึ้นในการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและเจตคติของกลุ่มรักร่วมเพศไทย

2. ในการศึกษาถึงเรื่องสาเหตุการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นสิ่งสำคัญและน่าสนใจไม่น้อย โดยที่การวิจัยครั้งนี้ได้สำรวจพบปัจจัยทางครอบครัวหลายประการที่มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ การศึกษาถึงสาเหตุนั้นควรจะมีการสัมภาษณ์เฉพาะราย หรือการสัมภาษณ์เป็นกลุ่มย่อย (focus group) ร่วมกับแบบสอบถามในตอนหนึ่งของแบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศ หรืออาจจะปรับในแบบสอบถามส่วนนี้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ซึ่งอาจจะช่วยให้เข้าใจถึงสาเหตุการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศได้มากยิ่งขึ้น

3. การศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรของประเภทโรงเรียนน่าจะมีการศึกษาในแง่ของระยะเวลาที่เคยศึกษาในประเภทของโรงเรียนที่แตกต่างกันด้วยว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศหรือไม่ เช่น เคยอยู่ในโรงเรียนหญิงล้วน โรงเรียนชายล้วน หรือโรงเรียนประจำตั้งแต่อยู่ในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นช่วงสำคัญที่สุดที่บุคคลจะถูกกระตุ้นในด้านอารมณ์หรือพฤติกรรมต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นได้ง่ายและน่าจะทำการศึกษานักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนที่เป็นประเภทสหศึกษาต่อเนื่องกันมาตลอด เช่น โรงเรียนสาธิต เป็นต้น

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ในการศึกษาครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศและนักเรียนที่มีแนวโน้มสูงที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศอยู่ในสัดส่วนที่สูง และนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากกว่านักเรียนชาย อันเป็นข้อบ่งชี้ถึงแนวโน้มที่จะมีการแพร่ขยายของพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคม โดยที่สังคมมีแนวโน้มที่จะยอมรับบุคคลรักร่วมเพศมากขึ้น และนักเรียนที่มีแนวโน้มสูงที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศเหล่านี้ อาจจะพัฒนาต่อไปเป็นบุคคลรักร่วมเพศได้ ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหาต่อสังคมเป็นอย่างมาก ดังนั้นสถาบันต่าง ๆ ที่มีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อการพัฒนานักเรียนวัยรุ่นเหล่านี้ ควรตระหนักถึงสถานการณ์ของพฤติกรรมรักร่วมเพศในวัยรุ่น และน่าจะหามาตรการป้องกันเพื่อมิให้พฤติกรรมรักร่วมเพศแพร่ขยายต่อไป

1. สถาบันครอบครัว นับเป็นสถาบันพื้นฐานที่สังคมมอบหมายให้ทำหน้าที่ปลูกฝังค่านิยมเบื้องต้น วัฒนธรรมทางสังคมแก่สมาชิก และเป็นสถาบันที่สร้างเจตคติต่อสิ่งต่าง ๆ แก่สมาชิก ครอบครัวจึงเป็นสถาบันแรกที่กำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ต่อไป ดังนั้นการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาบุคคลอย่างยิ่ง เพื่อให้สมาชิกเติบโตและสามารถปรับตัวทางสังคมได้อย่างมั่นใจ และบุคคลที่มีความสำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาของบุตรคือ บิดามารดาซึ่งเป็นบุคคลแรกที่มนุษย์ใกล้ชิดที่สุดและยึดเป็นตัวแทนต่อไป ดังนั้นบุคลิกภาพ และท่าทีของบิดามารดาจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาของเด็กอย่างมาก บิดาที่ปฏิบัติตัวได้เหมาะสมกับความเป็นชาย เป็นผู้นำ มีท่าทีเป็นมิตร ใกล้ชิดให้เวลากับลูกๆ และครอบครัวมารดาที่สุภาพอ่อนโยน ปฏิบัติหน้าที่ของมารดาอย่างสมบูรณ์ รวมไปถึงสัมพันธ์ภาพอันดีระหว่างบิดามารดาจะนำความสุขแก่ลูกและครอบครัวได้ และส่งผลให้เด็กสามารถยึดบิดามารดาเป็นตัวแทนที่เหมาะสมต่อไป เจตคติของบิดามารดาในการ

อบรมเลี้ยงดูบุตรก็มีความสำคัญต่อการพัฒนาของเด็ก ๆ ด้วย สังคมโดยมากมักให้ความสำคัญกับผู้ชายในฐานะที่เป็นผู้นำครอบครัว เป็นผู้เลี้ยงดูสมาชิกทุกคนในครอบครัว บิดามารดาก็อาจจะให้ความสนใจกับบุตรชายมากกว่าบุตรสาว ดังนั้นบิดามารดาจึงควรจะมีมิตระวังในเจตคติของตนที่มีต่อบุตรชายและบุตรสาวควรจะให้เหมาะสมกับเพศของบุตร เช่น ถ้ามีบุตรสาวก็ควรจะให้การยอมรับและเลี้ยงดูให้เหมาะสมตรงตามเพศของบุตร ไม่ควรผลักดันให้กลายเป็นเด็กชายตามที่บิดามารดาต้องการ หรือควรให้ความสนใจต่อบุตรสาวเท่า ๆ กับบุตรชาย ซึ่งการศึกษาครั้งนี้พบว่าเพศหญิงมีโอกาสมิ่พ่ดกักรรรมรกร่วมเพศมากกว่าเพศชาย ดังนั้นบิดามารดาควรจะช่วยกันปลูกฝังค่านิยมที่เหมาะสมแก่เด็กหญิงในการแสดงบทบาทอย่างผู้หญิงต่อไป เช่นการปฏิบัติตัวที่ดีของมารดาช่วยให้เกิดภาพพจน์ที่ดีเกี่ยวกับเพศหญิง ในขณะเดียวกันควรจะมีมิตระวังในการปลูกฝังค่านิยมของผู้ชายแก่เด็กชายด้วย ซึ่งบิดามารดาจะมีบทบาทอย่างมาก เช่นบิดาให้ความรักใคร่สนทนากับลูกให้เวลากับลูกเพื่อลูกจะได้มีโอกาสใกล้ชิดและเรียนรู้บทบาทความเป็นชายจากบิดาได้

2. สถาบันโรงเรียน โรงเรียนเป็นสถาบันที่ช่วยพัฒนาทางสติปัญญาและเตรียมสมาชิกในการก้าวไปในสังคม ในเรื่องบทบาททางเพศนี้โรงเรียนจึงควรจะได้รับผิตชอบร่วมกับครอบครัวด้วย นั่นคือโรงเรียนควรจัดสภาพแวดล้อมที่ช่วยให้เด็กเรียนได้เรียนรู้ถึงบทบาททางเพศที่เหมาะสม ไม่ควรส่งเสริมกิจกรรมที่นำไปสู่การบิดเบือนในการรับรู้ถึงบทบาททางเพศ เช่น นำนักเรียนชายมาแต่งตัวอย่างเด็กหญิงในงานแสดงต่าง ๆ หรือการส่งเสริมนักเรียนหญิงที่มีความเก่งกล้าคล้ายเด็กชาย ซึ่งทำให้เด็กนั้นพึงพอใจ และพัฒนาบุคลิกภาพตามอย่างผู้ชายได้ ซึ่งโดยทั่วไปเด็กวัยรุ่นย่อมต้องการให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่มและแสวงหาบุคคลที่ประทับใจ ถ้าการยอมรับพฤติกรรมอย่างเด็กชายในเด็กหญิงเกิดขึ้นอาจจะส่งผลถึงการเลียนแบบในเด็กหญิงคนอื่น ๆ ต่อมาด้วย

นอกจากนี้โรงเรียนควรเข้าใจถึงธรรมชาติของการแสวงหากลุ่มเพื่อนในวัยรุ่น และการเริ่มต้นสนใจเพื่อนต่างเพศ ดังนั้นโรงเรียนควรจะมีแนะและส่งเสริมให้นักเรียนมีการปฏิบัติที่เหมาะสมในการคบเพื่อนต่างเพศและเพื่อนเพศเดียวกัน ซึ่งเสริมทักษะให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นที่จะมีสัมพันธ์ภาพอย่างชายหญิงเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นสาวได้ โดยอาจจะสอดแทรกทักษะของการปะทะสังสรรค์กับบุคคลอื่น ๆ ไปในหลักสูตรการให้ความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาก็ได้

3. สถาบันสื่อมวลชน จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าสื่อมวลชนต่างๆ มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ข่าวสารของวัยรุ่นมาก โดยเฉพาะ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ทั่วไป และหนังสือพิมพ์เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ ดังนั้น การเผยแพร่เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศเพื่อความเข้าใจร่วมกันจึงควรเผยแพร่ในสื่อเหล่านี้ และควรเผยแพร่ข่าวสารในเนื้อหาลักษณะข้อมูลที่ถูกต้องอันจะเป็นประโยชน์แก่เด็กวัยรุ่นมาก เป็นต้นว่า การส่งเสริมให้มีการเสนอถึงการแสดงพฤติกรรมและบทบาททางเพศที่ตรงตามเพศของบุคคลนั้น ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับผลกระทบจากการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เน้นให้เห็นถึงความภูมิใจในการมีบทบาทตามเพศของบุคคล สื่อมวลชนไม่ควรที่จะเสนอถึงเรื่องราวทางเพศในเชิงลามกอนาจาร หรือส่งเสริมให้บุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีบทบาทเด่น เป็นที่น่าชื่นชมคลั่งไคล้จนเกินขอบเขต เพราะจะส่งผลให้วัยรุ่นซึ่งเป็นวัยแสวงหาเอกลักษณ์แสวงหาฮีโร่ที่จะนำมาเป็นแบบอย่างแห่งตน เกิดการลอกเลียนแบบตามได้ สื่อมวลชนจึงควรกระทำหน้าที่ของตนอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม ควรตระหนักในหน้าที่หลัก คือ การเสนอข่าวสารที่เป็นข้อเท็จจริง การถ่ายทอดวัฒนธรรม ความคิดเห็น ทศณคติ และการให้ความบันเทิงไปยังผู้รับสาร โดยผู้เสนอข่าวสารจะต้องมีความรับผิดชอบต่อข่าวสารที่ถ่ายทอดไปยังผู้รับสารว่าจะไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคม สื่อมวลชนจึงควรร่วมมือกับสถาบันอื่น ๆ ของสังคมในการช่วยกันสร้างเยาวชนให้เป็นผู้ใหญ่ที่ดีของชาติในอนาคตสืบต่อไป

บรรณานุกรม

- กนกรัตน์ สุขะตุงคะ, สุชีรา ภัทรายุตวรรัตน และมงคล หลีกคำ. "บุคลิกภาพ
ของนักศึกษาแพทย์ที่มีผลการเรียนสูงและนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ." วารสารจิตวิทยาคลินิก. 18 (มกราคม-มิถุนายน 2530): 24-38.
- กิตติกร มีทรัพย์. "รกร่วมเพศ : ทอม ตุ๊ด ดี และเกย์." ใน ครบรอบสถาปนา
สามทศวรรษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางเขน 2498-2528.
หน้า 165. กรุงเทพมหานคร : เนติกุลการพิมพ์, 2528.
- _____. "เพื่อนและเพื่อนต่างเพศ." ใน สุขภาพจิต 9. หน้า 14.
คณะทำงานเพื่อพิจารณาบทความเผยแพร่. กองสุขภาพจิต, บรรณาธิการ.
กรุงเทพมหานคร : บพิธการพิมพ์ จำกัด, 2529.
- _____. "วัยรุ่นกับการเป็นเกย์." ใน สุขภาพจิต 9. หน้า 118-119.
คณะทำงานเพื่อพิจารณาบทความเผยแพร่. กองสุขภาพจิต, บรรณาธิการ.
กรุงเทพมหานคร : บพิธการพิมพ์ จำกัด, 2529.
- กิตติศักดิ์ ปรกติ. "ตำนานรกร่วมเพศ." วารสารนิติศาสตร์. 13(2526): 85-95.
- _____. "การอภิปรายเรื่องเกย์ vs กฎหมาย." วารสารนิติศาสตร์. 13
(2526) : 106-149.
- ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์. วัยรุ่นและการปรับปรุงบุคลิกภาพ. กรุงเทพมหานคร :
วัฒนาพานิช, 2519.
- ควบคุมโรคติดต่อ, กรม. "สถานการณ์โรคเอดส์ทั่วโลก." ม.ป.ท.:
กองระบาดวิทยา, 2533 (อัดสำเนา).
- _____. "สถานการณ์โรคเอดส์ในประเทศไทย." ม.ป.ท.:
กองระบาดวิทยา, 2533 (อัดสำเนา).
- _____. "สถานการณ์โรคเอดส์ในประเทศไทย." ม.ป.ท.: ศูนย์ป้องกันและ
ควบคุมโรคเอดส์, 2532 (อัดสำเนา).
- จารุวรรณ ธรรมวัตร. "ภูมิปัญญาแห่งอีสาน : รวมบทความอีสานคดีศึกษา" ใน
สัปดาห์มนุษยศาสตร์และวิทยาการพื้นบ้าน 20 ปี มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม"วันวิชาการ." หน้า 71, 2531.
- จริยา พงศ์วิวัฒน์. การศึกษาความรู้ ทักษะ และความต้องการของนักศึกษานิติ 1
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ในเรื่องเพศศึกษา. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์-
ศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.

- จำลอง ดิษขณิช. จิตเวชศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. เชียงใหม่ : พระสิงห์การพิมพ์, 2522 : 257-260.
- ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์, สุรีย์ กาญจนวงศ์ และวารุณี นะวิโรจน์. เพศศึกษาแผนใหม่. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, 2524.
- เชิดศักดิ์ ไชวาสินธุ์. การศึกษาเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบบุคลิกภาพแบบอนุรักษ-นิยม. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2516.
- ซิกมันด์ فروยด์. พื้นฐานทฤษฎีจิตวิเคราะห์. แปลและเรียบเรียงโดย กิติกร มีทรัพย์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์หญิงสาว, 2529.
- ณรงค์ศักดิ์ ทะละกัญ และคณะ. "ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กกับปัญหาการร่วมเพศ." วารสารจิตวิทยาคลินิก. 8 (เมษายน 2520) : 24-35.
- ธานี ศิริยง. "เพศศึกษากับกามโรค." วารสารชมรมแพทย์ทางกามโรค. (2518) : 57.
- ประนอม สโรชมาน. "รักร่วมเพศ." วารสารธรรมศาสตร์. 10 (กันยายน 2524) : 164-179.
- ปริญญา ปราชญาณพร. สื่อมวลชนทำให้เด็กเสียคนหรือไม่. กรุงเทพมหานคร : บุคเอนส์, 2527.
- ผกา ลัตยธรรม. การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ให้การอบรมเลี้ยงดูของบุคคลรักร่วมเพศกับบุคคลปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.
- พรวณีย์ ช. เจนจิต. จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : อมรินทร์การพิมพ์, 2528.
- พัชรวิทย์ กำเนิดเพชร. "รักร่วมเพศ." ม.ป.ท., 2530.
- พิรุฬ นิละภมร. การรักษาและฟื้นฟูจิตใจผู้ติดสุรา ทอ. เอกสารวิจัยส่วนบุคคล (2528-2529) : 16-18.
- พิสมัย วิบูลย์สวัสดิ์. "แรงจูงใจของมนุษย์." ใน จิตวิทยาทั่วไป. หน้า 417. คณะอาจารย์ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, บรรณาธิการ พิมพ์ครั้งที่ 1. เชียงใหม่ : โรงพิมพ์ช้างเผือก 2527.

- เพ็ญมาส กำเนิดโพน. การยอมรับของครูต่อนักเรียนเกย์ : ศึกษากรณีข้าราชการครูโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร 6 โรงเรียน. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528.
- มลวิภา ทรงวุฒิสกุล. จิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร : แสงจันทร์การพิมพ์, 2526.
- เขาวนุช อินทรเดโชกุล. ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติตนในเรื่องเพศของสมาชิกสหภาพแรงงานไทยคูราโบ. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์มหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.
- รุ่งกานดา พงศ์ธรกุลพานิช. ความคิดเห็นของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่อพวกรักร่วมเพศชาย กรณีศึกษา : กลุ่มโรงเรียนที่ 1 ของกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.
- ลลิตา อีระศิริ. เลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เกย์. กรุงเทพมหานคร : สารมวลชน, 2530.
- ละเอียด ชูประยูร. "การศึกษาทางจิตวิทยาในคนไข้โฮโมเซ็กชวลส์." วารสารจิตวิทยาคลินิก. 6 (พฤษภาคม 2518) : 1-3.
- ละเอียด ชูประยูร และคณะ. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศของรูปวาดคนกับเพศของผู้วาดในคนปกติและคนไข้ที่เป็นรักร่วมเพศ." วารสารจิตวิทยาคลินิก. 13 (ธันวาคม 2525) : 37-46.
- วันทนี วาสิกะสิน. ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.
- วันเพ็ญ บุญประกอบ. "รักร่วมเพศในสังคมไทย." ชีวิตและสุขภาพ. 1 (มิถุนายน-กรกฎาคม 2524) : 148-149, 189-193.
- . "ก่อนจะมาเป็นเลสเบียน, เกย์." วารสารแนว. 17 (สิงหาคม-กันยายน 2526) : 59-64.
- วัลลภ ปิยะมโนธรรม. "ความเบี่ยงเบนทางเพศ." ใน รายงานการประชุมสัมมนาระดับชาติ ครั้งที่ 1 เรื่อง "พัฒนาสังคมและชีวิตด้วยจิตวิทยา." ของสมาคมจิตวิทยาแห่งประเทศไทย. หน้า 59-69. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท., 2531.
- . "ครอบครัว." นิตยสารผู้หญิง. 7 (มกราคม 2533) : 196.

_____ . "ทอม เกย์ ต๊อด ดี." คุยกับนักจิตวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 1.

กรุงเทพมหานคร : บริษัทการพิมพ์จำกัด, 2532.

วิทยา นาควัชร. "เกย์." นิตยสารไกล์หมอ. 9 (มิถุนายน 2528) : 79-81.

สมศรี เปี่ยมสมบูรณ์. รายงานการวิจัยปัญหาการร่วมเพศชาย : การศึกษาเฉพาะ
กรณีกลุ่มเกย์นักแสดงในเมืองพัทยา. คณะสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.

สิทธิโชค วรานุสันติกุล. การจัดการพฤติกรรมมนุษย์. นครปฐม : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสวนจิตรลดา, 2529.

สุจริต สุวรรณชีพ. "ความต้องการพื้นฐานทางด้านจิตใจของวัยรุ่น." ใน
สุขภาพจิต 9. หน้า 1-8. คณะทำงานเพื่อพิจารณาบทความเผยแพร่.
กองสุขภาพจิต, บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร : บริษัทการพิมพ์จำกัด.
2529.

สุชา จันทรเฒ. ปัญหาเด็กและวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์,
2521.

สุชาติ พหลภาคย์ และ ผกาพันธุ์ วุฒิลักษณ์. "วิจัยการฆ่าตัวตายในสังคมไทย."
วารสารสมาคมจิตแพทย์. 29 (กันยายน 2527) : 163-182.

สุชีพ บุญญาภาพ. พระไตรปิฎกฉบับประชาชน. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ :
มหาเมฆกุฎราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2525.

สุพัตรา สุภาพ. สังคมและวัฒนธรรมไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร :
ไทยวัฒนาพานิช, 2523.

สุวทนา อารีพรรค. เรียนรู้เรื่องเพศ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

เสรี วงษ์มณฑา. การสัมมนาผลงานวิจัย "อิทธิพลของความรุนแรงในโทรทัศน์
ต่อเยาวชนไทย". สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงาน
เยาวชนแห่งชาติ. หน้า 1. กรุงเทพมหานคร, 2533.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. "สตรีกับสังคม
วัฒนธรรม และสตรีกับการเมือง การปกครองการบริหาร."
สถานการณ์ปัจจุบันของสตรีไทย. หน้า 176 : องค์กรศิลปการพิมพ์,
2523.

สำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา 9. ข้อมูลการศึกษาศาสนา ศิลปวัฒนธรรม,
2531.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ, สำนักนายกรัฐมนตรี. สำมะโนประชากรและเคหะ
พ.ศ.2523 ทั่วราชอาณาจักร, 2523.

อติรัตน์ วัฒนไพลิน. การศึกษาเจตคติและพฤติกรรมทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2527.

อริน พินิจวรารักษ์. การใช้เรื่องรักร่วมเพศในนวนิยายไทย พ.ศ.2516-
พ.ศ.2525. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวรรณคดี
เปรียบเทียบ. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.

อัมพร รัตนวิทย์. "ความมหัสจรรย์ของรอมาร์คาฟ 3 ในโฮโมเชิร์กซ์วอล."
วารสารจิตวิทยาคลินิก. 1 (มิถุนายน 2525) 37-44.

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม. "รักร่วมเพศระบาด." ดาวสยาม. (21 สิงหาคม
2523).

———. "รักร่วมเพศในสังคมไทย." ชีวิตและสุขภาพ. 1 (มีนาคม-กรกฎาคม
2524) : 43-44, 82-87, 114-119, 147-149, 189-193.

———. เพศ. กรุงเทพมหานคร : ป.สัมพันธ์พาณิชย์, 2525.

———. "Sexual Deviation." ใน คู่มือเวชศาสตร์. หน้า 266-267.
สมภพ เรืองตระกูล, บรรณาธิการ พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร :
หจก. ภาพพิมพ์ 2528.

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม และ สมศรี สุกุมลนันทน์. "ทำอย่างไรชีวิตคู่จึงจะยืนยาว
และมีความสุข." นิตยสารรักลูก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร :
เจริญวิทย์การพิมพ์, 2529.

โอกาส ชรรมนิช. "รักร่วมเพศ...ประเทศเจริญ." วิวัฒน์. 1 (3 พฤศจิกายน
2527) : 39-42.

เอนก อาริพรรค และ สุวัทนา อาริพรรค. เรียนรู้เรื่องเพศ. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525 : 214-218.

Al-Issa, I. "Woman and Homosexuality." In The Psychopathology
of Woman. pp. 207-223. U.S.A. : Prentice-Hall, Inc.,
1980.

American Psychiatric Association. Diagnostic and Statistical
Manual of Mental Disorders. 3rd ed. American
Psychiatric Association, Washington, DC, 1984.

- Bandura, A. Social Foundation of Thought and Action A Social Cognitive Theory. New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1986.
- Bouton, R.A., et al. "Scales for Measuring Fear of AIDS and Homophobia." Journal of Personality Assessment. 51 (1987) : 606-614.
- Cappon, D. "The Definition of the Homosexual Problem." In Toward and Understanding of Homosexuality. pp.40-66. New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1965.
- Carlson, H.M., & Steuer, J. "Age, Sex-Role Categorization, and Psychological Health in American Homosexual and Heterosexual Men and Women." The Journal of Social Psychology. 125 (1985) : 203-211.
- Carrier, J.M. "Childhood Cross-Gender Behavior and Adult Homosexuality," Archives of Sexual Behavior. 15 (1986) : 89-93.
- Chesser, E. "Female Homosexuality." In Strange Loves. The Human Aspects of Sexual Deviation. pp. 160-176. New York : William Morrow and Company, Inc., 1971.
- . "Society and the Homosexual." In Strange Loves. The Human Aspects of Sexual Deviation. pp. 125-143. New York : William Morrow and Company, Inc., 1971.
- Davenport, C.W. "A Follow-up Study of Ten Feminine Boys." Archives of Sexual Behavior. 15 (1986): 511-517.
- Ellis, L., Burke, D., & Ames, M.A. "Sexual Orientation as a Continuous Variable : A Comparison Between the Sexes." Archives of Sexual Behavior. 16 (1987) : 523-528.

- Francoeur, R.T. "Sexual Orientations and Affectional Preferences." In Becoming A Sexual Person. pp. 92, 511-558. New York: John Wiley & Sons, Inc., 1982.
- Gelder, M., Gath, D., & Mayou, R. "Sexual Problems." In Oxford Textbook of Psychiatry. pp. 457-492. New York: Oxford University Press, Inc., 1984.
- Gonsiorek, J.C. "Results of Psychological Testing on Homosexual Populations." In W. Paul, J.D. Weinrich, J.C. Gonsiorek, & M.B. Hotvedt (Eds.), Homosexuality (Social, Psychological and Biological Issues.) (pp. 71-80). Beverly Hills: Sage Publication, 1982.
- Green, R. "Gender Identity in Childhood and Later Sexual Orientation: Follow-up of 78 Males." American Journal of Psychiatry. 142 (March 1985): 339-341.
- Hockenberry, S.L., & Billingham, R.E. "Sexual Orientation and Boyhood Gender Conformity: Development of the Boyhood Gender Conformity Scale (BGCS)." Archives of Sexual Behavior. 16 (1987): 475-492.
- Hurlock, E.B. Developmental Psychology. 5th ed. U.S.A. : McGraw-Hill, Inc., 1980.
- Hyde, J.S. "Homosexuality and Bisexuality." In Understanding Human Sexuality. pp. 360-394. 2nd ed. New York: McGraw-Hill, Inc., 1982.
- Kaplan, H.I., & Sadock, B.J. "Psychosexual Disorders." In Modern Synopsis of Comprehensive Textbook of Psychiatry. pp. 544-553. 3rd ed. Maryland: The Williams & Wilkins Company, 1981.

- Larson, P.C. "Gay Male Relationships." In W. Paul, J.D. Weinrich, J.C. Gonsiorek, & M.B. Hotvedt (Eds.), Homosexuality (Social Psychological and Biological Issues.) (pp. 219-231). Beverly Hills: Sage Publications, 1981-1982.
- Marmor, J. "Homosexuality and Sexual Orientation Disturbances." In B.J. Sadock, H.I. Kaplan, & A.M. Freedman (Eds.), The Sexual Experience (pp. 374-390). U.S.A.: The Williams & Wilkins Company, 1976.
- . Homosexual Behavior : a Modern Reappraisal. New York: Basic Books, Inc., 1980.
- Meredith, R.L., & Riester, R.W. "Psychotherapy, Responsibility and Homosexuality: Clinical Examination of Socially Deviant Behavior." Professional Psychology. 11 (April 1980): 174-191.
- Meyer, J.K. "Ego-dystonic Homosexuality." In H.I. Kaplan & B.J. Sadock (Eds.), Comprehensive Textbook of Psychiatry/IV: Vol 1. (pp. 1058-1065). U.S.A.: Williams & Wilkins, 1985.
- Moses, A.E., & Hawkins, R.O. Counseling Lesbian Women and Gay Men: A Life-Issues Approach. U.S.A. The C.V. Mosby Company. 1982.
- Nault, W.H., et al. "Education." The World Book Encyclopedia. E (1974) : 72b.
- . "Sex." The World Book Encyclopedia. S-SN (1974): 264a.
- Pattaya Yaisoon. Family Dynamic in Child of Male Homosexuals. Master's Thesis in Public Health. Faculty of Graduate studies, Mahidol University, 1984.

- Paul, W., & Weinrich, J.D. "Whom and What We Study
Definition and Scope of Sexual Orientations." In
W. Paul, J.D. Weinrich, J. C. Gonsiorek, & M.B.
Hotvedt (Eds.), Homosexuality (Social, Psychological
and Biological Issues.) (pp. 23-28). Beverly Hills:
Sage Publications, 1981-1982.
- Philip, S., & Vernon, D. "Homosexual." In Handbook of
Psychiatry. pp. 285-286. Lange Medical Publication,
1974.
- Pollak, M. "Male Homosexuality-or Happiness in the Ghetto."
In P. Aries & A. Bejin (Eds.), Western Sexuality
(pp. 40-75). Basil Blackwell Ltd., 1985.
- Pomeroy, W.B. "Parents and Homosexuality." In I. Rubin &
L. A. Kirkendall (Eds.), Sex in the Adolescent
Years: New Directions in Guiding and Teaching Youth
(pp. 173-185). New York: Association Press, 1968.
- Riess, B.F. "Psychological Tests in Homosexuality." In
J. Marmor (Ed.), Homosexual Behavior: A Modern
Reappraisal (pp. 296-308). U.S.A.: Basic Books,
Inc., 1980.
- Remafedi, G.J. "Adolescent Homosexuality (Issues for
Pediatricians)." Clinical Pediatrics. 24 (September
1985): 481-485.
- Rosen, D.H. Lesbianism.: A Study of Female Homosexuality.
USA: Charles C Thomas: Publisher, 1974.
- Saghir, M.T., & Robins, E. Male & Female Homosexuality
A Comprehensive Investigation. Baltimore: The
Williams & Wilkins Company, 1973.

- . "Clinical Aspects of Female Homosexuality." In J. Marmor (Ed.), Homosexual Behavior: A Modern Reappraisal (pp. 280-295). New York: Basic Books, Inc., 1980.
- Socarides, C.W. Homosexuality. 3rd ed. U.S.A., 1982.
- . "Homosexuality During Adolescence." In Homosexuality. pp. 177-191. 3rd ed. U.S.A., 1982.
- Sours, J.A. "Phallic-Oedipal Development: Deviation and Psychopathology of Sexual Behavior in Children," In B.J. Wolman (Ed.), Manual of Child Psychopathology (pp. 563-587). McGraw-Hill, Inc., 1972.
- Spitzer, R.L. "The Diagnostic Status of Homosexuality in D.S.M.-III: A Reformulation of the Issues." American Journal of Psychiatry. 138 (February 1981): 210-215.
- Storms, M.D. "Theories of Sexual Orientation." Journal of Personality and Social Psychology. 38 (1980): 783-792.
- Tavris, C., & Sadd, S. The Redbook Report on Female Sexuality. New York: Delacorte Press, 1977.
- Whitam, F.L., & Zent, M. "A Cross-Cultural Assessment of Early Cross-Gender Behavior and Familial Factors in Male Homosexuality." Archives of Sexual Behavior. 13 (1984): 427-439.
- Wright, N., & Joiner, S. Understanding Human Behavior. Milwaukee: Purnell Reference Books, 1977.
- World Health Organization. Mental Disorders: Glossary and Guide to their Classification in Accordance with the Ninth Revision of Diseases. Geneva: World Health Organization, 1978.

Zuger, B. "Childhood Cross-Gender Behavior and Adult Homosexuality." Archives of Sexual Behavior. 16 (1987): 85-87.

ตารางผนวก 1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติ
ที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ตัวบ่งชี้ การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ	ค่าความเชื่อมั่น			
	เพศหญิง		เพศชาย	
	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2
1. ความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ	0.6841	0.6308	0.9135	0.8816
2. กิจกรรมทางเพศ	0.7967	0.7781	0.8938	0.8971
3. จินตนาการทางเพศ	0.8169	*	0.9509	0.9098
4. ความผูกพันทางอารมณ์	0.9315	0.9158	0.9604	0.9554
5. สิ่งของที่พึงประสงค์	0.7436	0.8656	0.8693	0.8317
6. แบบแผนในการดำเนินชีวิต	0.6977	0.7381	0.6972	0.5991
7. การมองตนเอง	0.7808	0.7403	0.8643	0.8864
8. พฤติกรรมเหมือนเด็กหญิงใน เด็กชายหรือพฤติกรรมเหมือน เด็กชายในเด็กหญิง	0.8166	0.7837	0.8337	0.8834
9. ความคิดอยากเป็นเพศตรงข้าม	*	0.7718	0.8842	0.7739
10. การแต่งตัวแบบเพศตรงข้าม	*	*	0.8760	0.8634
ค่าความเชื่อมั่น 10 ตัวบ่งชี้	0.9363	0.9487	0.9800	0.9743

หมายเหตุ * แทนตัวบ่งชี้ที่ไม่สามารถหาค่าความเชื่อมั่นได้

ตารางผนวก 2 ร้อยละของการจำแนกของแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ

แบบสอบถาม	ร้อยละของการจำแนก (%)
หญิง	
ชุดที่ 1	94.12
ชุดที่ 2	91.18
ชาย	
ชุดที่ 1	94.87
ชุดที่ 2	93.18

ตารางผนวก 3 จำนวนตัวอย่างในการทดลองศึกษา จำแนกตามเพศและอายุ

อายุ	จำนวน (คน) เพศชาย		จำนวน (คน) เพศหญิง		รวม
	รักร่วมเพศ	รักต่างเพศ	รักร่วมเพศ	รักต่างเพศ	
15-20	12	18	21	22	73
21-25	12	11	17	17	57
> 25	10	5	2	4	21
รวม	34	34	40	43	151

ตารางผนวก 4 จำนวนตัวอย่างโดยเจนนับตามโรงเรียนที่ใช้ในการศึกษา

ลำดับที่	โรงเรียน	จำนวน (คน)
1	โรงเรียนสตรีราชินูทิศ	230
2	โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล	136
3	โรงเรียนช่างกลอุดร	208
4	โรงเรียนพานพร้าว	110
5	โรงเรียนนครขอนแก่น	104
6	โรงเรียนบ้านไผ่	114
รวม		902

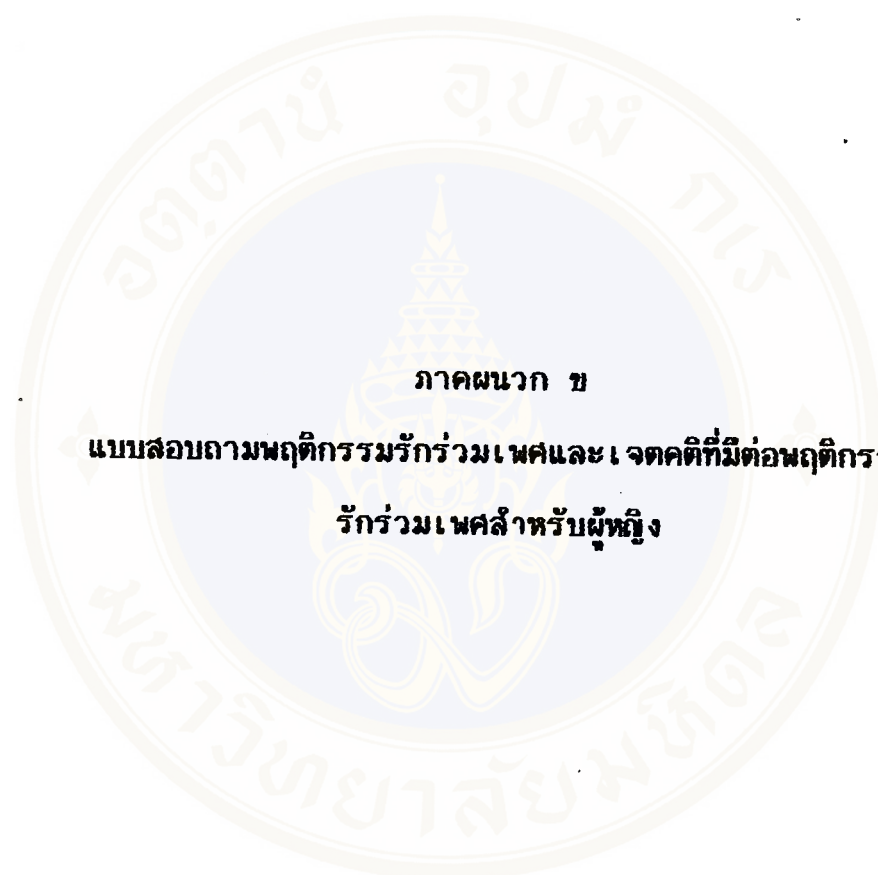
โครงการบัณฑิตศึกษา สาขาจิตวิทยาคลินิก
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์
ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

เรียน ท่านผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้าพเจ้านักศึกษาปริญญาโท สาขาจิตวิทยาคลินิก กำลังสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถาม จึงขอให้ท่านตอบแบบสอบถามชุดนี้ตามความเป็นจริง คำตอบของท่านจะไม่มีผลใดๆ ต่อตัวท่าน โดยผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลของท่านไว้เป็นความลับและนำไปใช้ประโยชน์เฉพาะในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัย

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติที่มีต่อพฤติกรรม

รักร่วมเพศสำหรับผู้หญิง

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ต้องการถามความคิดเห็นของท่านที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ
2. ลักษณะของแบบสอบถามจะแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 เป็นรายละเอียดส่วนตัวของท่าน
 - ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศของท่าน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ
 - 2.1 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นต่อพฤติกรรมทางเพศ
 - 2.2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ
 - ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามทัศนคติของท่านเกี่ยวกับพฤติกรรมแบบรัก-ร่วมเพศในทางสังคม
3. ความคิดเห็นของท่านที่ตอบแบบสอบถามนี้ เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของท่านเอง ไม่จำเป็นต้องเหมือน หรือตรงกับความคิดเห็นของคนอื่น ๆ ขอให้ท่านตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุด
4. การตอบแบบสอบถามนี้ จะต้องตอบให้ครบทุกข้อ เพราะถ้าท่านตอบไม่ครบขาดไปแม้เพียงข้อเดียวก็จะทำให้แบบสอบถามชุดนี้นำไปใช้วิเคราะห์ผลไม่ได้

คำอธิบาย คำว่า "รักร่วมเพศ" ในแบบสอบถามนี้หมายถึงบุคคลที่มีความพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน ซึ่งอาจมีความสัมพันธ์ทางเพศต่อกันหรือไม่ก็ได้ โดยที่สังคมมักเรียกบุคคลเหล่านี้ว่า กะเทย เกย์ ทอม ตุ๊ด ดี โอโม หรือเลสเบี้ยน เป็นต้น

ตอนที่ 1 ให้ท่านเลือกตอบโดยทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่อง [] และ/หรือเติมข้อความลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

เฉพาะผู้วิจัย

1. อายุ.....ปี
2. ประเภทของโรงเรียน

[] สหศึกษา	[] ชายล้วน	[] หญิงล้วน
-------------	-------------	--------------
3. กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น

[] มัธยมศึกษาปีที่ 4	[] มัธยมศึกษาปีที่ 5	[] มัธยมศึกษาปีที่ 6
-----------------------	-----------------------	-----------------------

ឯកសារជំនួយ

4. นับถือศาสนา
- ☐ พุทธ ☐ คริสต์ ☐ อิสลาม
- ☐ อื่น ๆ ระบุ.....
5. เป็นบุตรคนที่.....ในจำนวนพี่น้อง.....คน (นับรวมตัวท่านด้วย)
เป็นผู้ชาย.....คน เป็นผู้หญิง.....คน
6. อาชีพบิดา.....ตำแหน่ง.....
7. อาชีพมารดา.....ตำแหน่ง.....
8. สถานภาพสมรสของบิดา มารดา
- ☐ อยู่ด้วยกัน
- ☐ แยกกันอยู่
- ☐ บิดาถึงแก่กรรม
- ☐ มารดาถึงแก่กรรม
- ☐ ทั้งบิดาและมารดาถึงแก่กรรม
9. ปัจจุบันท่านอาศัยอยู่กับ
- ☐ บิดา มารดา ☐ เพื่อน
- ☐ บิดา ☐ หอพักโรงเรียน
- ☐ มารดา ☐ หอพักเอกชน
- ☐ ญาติ ระบุ..... ☐ อื่น ๆ ระบุ.....
10. ท่านเคยแยกจากครอบครัวหรือไม่
- ☐ ไม่เคย
- ☐ เคย ได้แก่
- ☐ อยู่โรงเรียนประจำ
- ☐ อยู่หอพัก
- ☐ อยู่ทั้งโรงเรียนประจำและหอพัก
- ☐ อื่น ๆ ระบุ.....

เฉพาะผู้วิจัย

11. ท่านรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศหรือไม่

☐ ไม่รู้จัก

☐ รู้จัก ได้แก่

☐ ญาติ ระบุ.....

☐ เพื่อนสนิท

☐ เพื่อนร่วมหอพัก และ/หรือเพื่อนร่วม
ห้องเรียน

☐ คนรู้จักแต่ไม่สนิทนัก

☐ อื่น ๆ ระบุ.....

12. ก. การแสดงออกของบิดาของท่าน ข. การแสดงออกของมารดาของท่าน

ตอบตร

(เลือกตอบได้เพียง 1 ข้อ)

☐ รักลูกเท่ากัน

☐ รักลูกไม่เท่ากัน

☐ รักลูกชายมากกว่าลูกสาว

☐ รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย

☐ ไม่รักลูกคนใดเลย

☐ อื่น ๆ ระบุ.....

ตอบตร

(เลือกตอบได้เพียง 1 ข้อ)

☐ รักลูกเท่ากัน

☐ รักลูกไม่เท่ากัน

☐ รักลูกชายมากกว่าลูกสาว

☐ รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย

☐ ไม่รักลูกคนใดเลย

☐ อื่น ๆ ระบุ.....

13. ก. ลักษณะเด่นของบิดาของท่าน ข. ลักษณะเด่นของมารดาของท่าน

(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ เป็นผู้เฒ่า

☐ อ่อนแอ

☐ เจ้าระเบียบ

☐ เย็นชา ห่างเหิน

☐ อ่อนแอ สมยอม

☐ แข็งกระด้าง

☐ น่านับถือ

☐ มีเสน่ห์

☐ ไม่น่านับถือ

☐ ไม่มีเหตุผล

(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ เป็นผู้เฒ่า

☐ อ่อนแอ

☐ เจ้าระเบียบ

☐ เย็นชา ห่างเหิน

☐ อ่อนแอ สมยอม

☐ แข็งกระด้าง

☐ น่านับถือ

☐ มีเสน่ห์

☐ ไม่น่านับถือ

☐ ไม่มีเหตุผล

เฉพาะผู้วิจัย

14. ก. ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับท่าน ข. ความสัมพันธ์ระหว่างมารดาของท่าน
 (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
☐ รักใคร่สนิทสนมกันดี	☐ รักใคร่สนิทสนมกันดี
☐ ให้ออกาสตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ	☐ ให้ออกาสตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ
☐ มีความขัดแย้งกันเสมอ	☐ มีความขัดแย้งกันเสมอ
☐ ชอบบังคับเข้มงวด	☐ ชอบบังคับเข้มงวด
☐ มีเวลาให้ลูก ๆ	☐ มีเวลาให้ลูก ๆ
☐ ไม่ให้ออกาสในการคบหาบุคคลอื่น ๆ	☐ ไม่ให้ออกาสในการคบหาบุคคลอื่น ๆ
☐ ห่วงเหินไม่เอาใจใส่	☐ ห่วงเหินไม่เอาใจใส่
☐ ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกชาย	☐ ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกชาย
☐ ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกสาว	☐ ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกสาว
☐ เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป	☐ เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป
15. ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาของท่าน (กรณีหย่าร้าง/แยกกันอยู่หรือถึงแก่กรรมโปรดระบุความสัมพันธ์ระหว่างอยู่ด้วยกัน) (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
☐ ชีวิตสมรสราบรื่น	☐ มารดามีอำนาจในการตัดสินใจปัญหา
☐ ห่วงเหิน เย็นชาต่อกัน	☐ ในครอบครัว
☐ ขัดแย้งทะเลาะวิวาทกัน	☐ บิดาและมารดามีบทบาทเท่าเทียมกัน
☐ บิดามีอำนาจในการตัดสินใจปัญหาในครอบครัว	☐ ทั้งบิดามารดาไม่มีบทบาทในครอบครัว
16. ความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับพี่น้อง (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
☐ ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้อง	☐ ทะเลาะวิวาทกันเสมอ
☐ แข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้อง	☐ สนิทกับพี่หรือน้องผู้ชาย
☐ รู้สึกว่าด้อยกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ	☐ สนิทกับพี่หรือน้องผู้หญิง
17. ท่านรับรู้เรื่องเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนใดมากที่สุด
☐ โทรทัศน์	☐ ละครเวที
☐ วิทยุ	☐ วารสาร นิตยสารและหนังสือพิมพ์ทั่วไป
☐ ภาพยนตร์	☐ วารสาร นิตยสารและหนังสือพิมพ์เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ

เฉพาะผู้วิจัย

18. ท่านรู้สึกว่าคุณเองถูกข่มขู่ในเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ

☐ ใช่

☐ ไม่ใช่

19. ท่านคิดว่าการเป็นทอม ดีในผู้หญิงหรือการเป็นเกย์ ดีในผู้ชายสำหรับสังคมไทยปัจจุบันส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจาก (เลือกตอบเพียงข้อเดียวที่คิดว่าสำคัญที่สุด)

☐ การชักชวนของกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน

☐ การชักชวนของกลุ่มเพื่อนที่เป็นรุ่นพี่

☐ การถูกชักชวนจากคนที่มีอิทธิพลต่อตนเอง เช่น ญาติ อาจารย์

☐ การมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจ

☐ การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ เช่น อยู่โรงเรียนประจำ โรงเรียนชายล้วน หรือโรงเรียนหญิงล้วน

☐ ต้องการหนีความคาดหวังของสังคมที่ผู้ชายต้องรับผิดชอบและเป็นผู้นำของครอบครัว

☐ ต้องการแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกับผู้ชาย

☐ การเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่น

☐ การเลียนแบบดาราภาพยนตร์ นักร้อง

☐ อื่น ๆ ระบุ.....

ตอนที่ 2

2.1 ให้ท่านพิจารณาแต่ละข้อความ แล้วตัดสินใจว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น ประเมินความคิดเห็นว่าเห็นด้วยหรือไม่ในระดับใดตั้งแต่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หากไม่สามารถประเมินได้จริง ๆ แล้วจึงตอบว่า ไม่แน่ใจ แล้วทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่อง [] ที่ต้องการ

	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่างยิ่ง	เฉพาะผู้ วิจัย
1. ฉันพอใจในรูปร่างที่เป็นหญิง ของตนเอง	[]	[]	[]	[]	[]	
2. ฉันรู้สึกเป็นเจ้าของในตัวผู้หญิง ที่ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษ	[]	[]	[]	[]	[]	
3. ฉันรักบุคคลิกนุ่มนวลสมเป็นกุลสตรี	[]	[]	[]	[]	[]	
4. การมีเสน่ห์สำหรับเพศตรงข้าม เป็นสิ่งที่น่าภูมิใจ	[]	[]	[]	[]	[]	
5. ฉันไม่ชอบการเป็นแม่	[]	[]	[]	[]	[]	
6. ในวัยเด็กฉันมองว่าผู้ชายและ กลุ่มเพื่อนที่เป็นผู้ชายเป็นแบบ อย่างทางทัศนคติและพฤติกรรม ที่ฉันจะทำตาม	[]	[]	[]	[]	[]	
7. ในวัยเด็กฉันพอใจและภูมิใจที่ ได้เกิดเป็นผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
8. ในวัยเด็กฉันมีท่าทางคล้าย เด็กชาย	[]	[]	[]	[]	[]	
9. ฉันชอบตัดผมสั้นแบบเด็กชายมา ตั้งแต่วัยเด็ก	[]	[]	[]	[]	[]	
10. ฉันมีเพื่อนสนิทที่เป็นรักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]	
11. ฉันชอบให้ผู้หญิงมาจีบ	[]	[]	[]	[]	[]	
12. ผู้หญิงที่มีลักษณะเป็นกุลสตรีดึงดูด ความรู้สึกทางเพศของฉัน	[]	[]	[]	[]	[]	

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เฉพาะผู้</u> <u>วิจัย</u>
13. ฉันรู้สึกเสียใจเมื่อไม่ได้รับความ สนใจจากผู้หญิงที่ฉันชอบและ สนใจเป็นพิเศษ	[]	[]	[]	[]	[]	
14. ฉันอยากปกป้องและคุ้มครอง ผู้หญิงที่ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษ	[]	[]	[]	[]	[]	
15. ขณะดูภาพยนตร์ที่มีฉากรักระหว่าง ผู้ชายกับผู้หญิง ฉันรู้สึกราวกับว่า ฉันเป็นผู้ชายในฉากนั้น	[]	[]	[]	[]	[]	
16. ฉันไม่อยากมีแฟนเป็นผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]	
17. การจินตนาการถึงการมีเพศ- สัมพันธ์กับผู้หญิงด้วยกันทำให้ฉัน รู้สึกตื่นเต้น	[]	[]	[]	[]	[]	
18. ฉันอยากลองมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
19. ผู้ชายกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ ของฉันได้ดีกว่าผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
20. ฉันพึงพอใจเมื่อมีผู้หญิงมาเล่าโลม	[]	[]	[]	[]	[]	
21. ฉันอยากเข้าร่วมกลุ่มกับคนที่ชอบ เพศเดียวกัน	[]	[]	[]	[]	[]	
22. ฉันอยากมีเพื่อนสนิทเป็นรักร่วม- เพศหญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
23. เพื่อนปฏิบัติราวกับว่าฉันเป็นผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]	
24. เมื่อต้องจากผู้หญิงที่ฉันชอบและ สนใจเป็นพิเศษ ฉันรู้สึกอาลย อวรณ์อย่างมาก	[]	[]	[]	[]	[]	

- 2.2 ให้ท่านพิจารณาแต่ละข้อความว่าท่านมีพฤติกรรมเช่นนั้นบ่อยมากน้อยเพียงใด แล้ว ประเมินว่าอยู่ในระดับใดตั้งแต่ บ่อยมาก บ่อย น้อย และไม่เคย หากไม่สามารถ ประเมินได้จริง ๆ จงตอบว่าปานกลาง แล้วทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่อง [] ที่ต้องการ

	บ่อยมาก	บ่อย	ปานกลาง	น้อย	ไม่เคย	เฉพาะผู้วิจัย
25. ฉันมีความสุขเมื่อได้อยู่ใกล้ชิด ผู้ชายที่เอาใจใส่และติดฉัน	[]	[]	[]	[]	[]	
26. ฉันเลือกใช้ของใช้ส่วนตัวและ เครื่องประดับแบบผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]	
27. ในวัยเด็กฉันใช้คำลงท้ายว่า "อะ" แทนคำว่า "ค่ะ" เหมือน เด็กหญิงทั่วไป	[]	[]	[]	[]	[]	
28. ฉันจินตนาการถึงการใช้ชีวิตคู่ กับผู้หญิงที่ฉันชอบ	[]	[]	[]	[]	[]	
29. ฉันพอใจที่ได้ดื่มเหล้า สุบบุรี	[]	[]	[]	[]	[]	
30. ในวัยเด็กฉันเคยถูกล้อเลียนว่า เป็นทอมบอย	[]	[]	[]	[]	[]	
31. ฉันไปงานเลี้ยงที่จัดเฉพาะกลุ่ม รักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]	
32. ฉันมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
33. ภาพเปลือยของผู้หญิงกระตุ้นให้ ฉันเกิดความรู้สึกทางเพศ	[]	[]	[]	[]	[]	
34. ฉันและเพื่อนผู้หญิงเคยช่วยกัน สำเร็จความใคร่	[]	[]	[]	[]	[]	

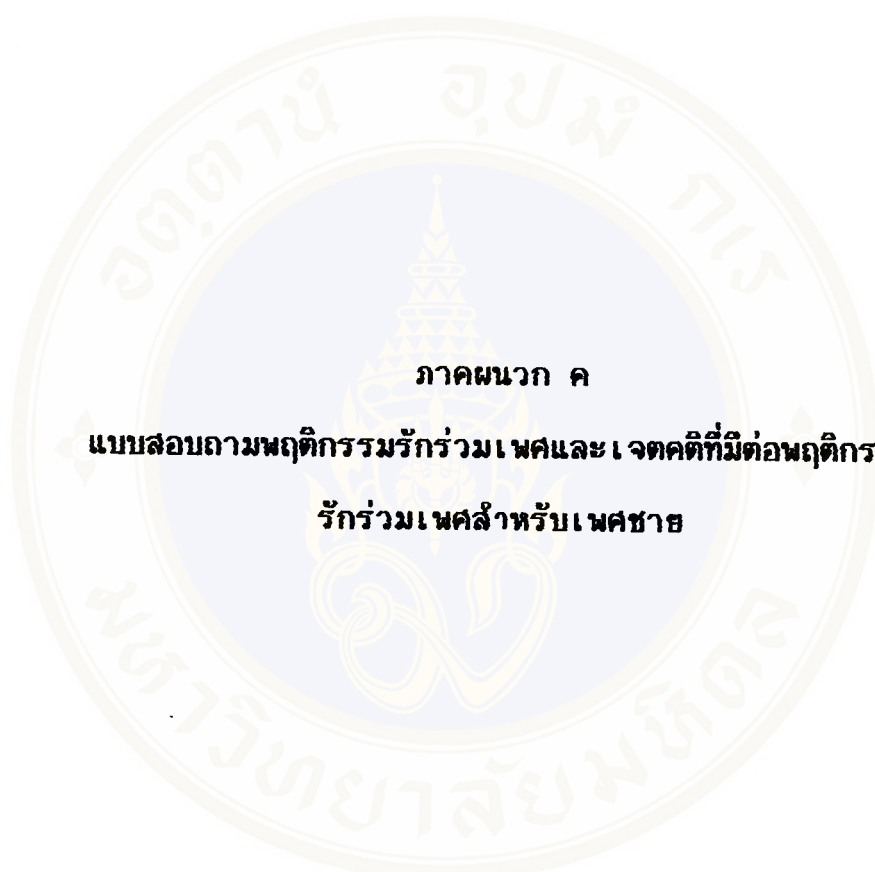
ตอนที่ 3

ให้ท่านพิจารณาแต่ละข้อความ แล้วตัดสินใจว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น ประเมินความคิดเห็นว่าเห็นด้วยหรือไม่ในระดับใดตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หากไม่สามารถประเมินได้จริง ๆ แล้วจึงตอบว่าไม่แน่ใจ แล้วทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่อง [] ที่ต้องการ

	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่างยิ่ง	เฉพาะผู้ วิจัย
1. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศก็มีศีลธรรม พอ ๆ กันกับผู้ที่เป็นรักต่างเพศ	[]	[]	[]	[]	[]	
2. สังคมควรเปิดโอกาสให้ผู้ที่เป็น รักร่วมเพศได้ก้าวหน้าในหน้าที่ การงาน	[]	[]	[]	[]	[]	
3. ถ้าฉันเป็นรักร่วมเพศฉันก็กล้า ยอมรับ	[]	[]	[]	[]	[]	
4. ฉันไม่ชอบผู้ที่แสดงท่าทางผิดเพศ เช่น ผู้ชายมีท่าทางกระตึงกระตึง หรือผู้หญิงมีท่าทางแบบผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]	
5. ฉันไม่อายที่จะถูกมองถ้าไปไหน ในที่สาธารณะกับพวกเรารักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]	
6. โรคเอดส์ไม่ได้เกิดจากพวกเรารัก- ร่วมเพศเท่านั้น	[]	[]	[]	[]	[]	
7. การเป็นรักร่วมเพศไม่ก่อให้เกิด การเสื่อมเสียแก่วงศ์ตระกูล	[]	[]	[]	[]	[]	
8. การมีพฤติกรรมแบบรักร่วมเพศ ก่อให้เกิดปัญหาในชีวิตแต่งงาน	[]	[]	[]	[]	[]	
9. สังคมควรควบคุมและจำกัดบทบาท การแสดงออกทางสีมวชนของ ของพวกเรารักร่วมเพศเช่นทางวิทยุ โทรทัศน์ การอภิปราย การจัดรายการ	[]	[]	[]	[]	[]	

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็น</u> <u>ด้วย</u>	<u>ไม่เห็น</u> <u>ด้วยอย่างยิ่ง</u>	<u>เฉพาะผู้</u> <u>วิจัย</u>
10. การเป็นรักร่วมเพศเป็นสิทธิส่วนบุคคล	☐	☐	☐	☐	☐	
11. การเป็นรักร่วมเพศเป็นที่ชื่นชอบในกลุ่มวัยรุ่น	☐	☐	☐	☐	☐	
12. ไม่ควรมีการตีพิมพ์หรือเผยแพร่ นิตยสารที่เกี่ยวกับพวกรักร่วมเพศ โดยเฉพาะ	☐	☐	☐	☐	☐	
13. ฉันไม่ต้องการทำงานกับพวก รักร่วมเพศ	☐	☐	☐	☐	☐	
14. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศเป็นผู้ที่ไม่มี ความละเอียดใจ	☐	☐	☐	☐	☐	
15. ฉันไม่ชอบผู้ชายที่ประพฤติแบบ "ผู้หญิง"	☐	☐	☐	☐	☐	
16. สังคมไม่ควรประณามบุคคลเพียง เพราะเขาเป็นรักร่วมเพศ	☐	☐	☐	☐	☐	
17. ครูที่เป็นรักร่วมเพศเป็นแบบ อย่างที่ไม่ดี	☐	☐	☐	☐	☐	
18. พฤติกรรมรักร่วมเพศก่อให้เกิด ความสับสนในการแสดงออกแบบ ชายจริงหญิงแท้ในสังคม	☐	☐	☐	☐	☐	
19. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศก็เหมือนบุคคล อื่นโดยทั่วไป เพียงแต่เขามี รสนิยมทางเพศต่างจากบุคคลทั่วไป	☐	☐	☐	☐	☐	
20. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศสามารถเป็น พ่อหรือแม่ที่ดีได้	☐	☐	☐	☐	☐	
21. ฉันรังเกียจที่จะมีเพื่อนเป็น รักร่วมเพศ	☐	☐	☐	☐	☐	
22. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศไม่ควร ประกอบอาชีพครู	☐	☐	☐	☐	☐	

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็น</u> <u>ด้วย</u>	<u>ไม่เห็น</u> <u>ด้วยอย่างยิ่ง</u>	<u>เฉพาะผู้</u> <u>วิจัย</u>
23. พฤติกรรมแบบรักร่วมเพศไม่ถึง ว่าเป็นสิ่งชั่วร้ายสำหรับเด็ก และวัยรุ่น	☐	☐	☐	☐	☐	
24. การแพร่ระบาดของโรคเอดส์ ทำให้ฉันรังเกียจพวกรักร่วมเพศ มากขึ้น	☐	☐	☐	☐	☐	
25. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศถือว่าเป็นผู้ ที่มีความผิดปกติทางจิต	☐	☐	☐	☐	☐	
26. การเป็นรักร่วมเพศควรได้รับ การพิจารณาว่าเป็นการกระทำ ที่ผิดกฎหมาย	☐	☐	☐	☐	☐	
27. ฉันไม่ชอบผู้หญิงที่ประพฤติแบบ "ทอมบอย"	☐	☐	☐	☐	☐	

ภาคผนวก ค
แบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติที่มีต่อพฤติกรรม
รักร่วมเพศสำหรับเพศชาย

โครงการบัณฑิตศึกษา สาขาจิตวิทยาคลินิก
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์
ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

เรียน ท่านผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้าพเจ้านักศึกษาปริญญาโท สาขาจิตวิทยาคลินิก กำลังสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมรกร่วมเพศ ซึ่งจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถาม จึงขอให้ท่านตอบแบบสอบถามชุดนี้ตามความเป็นจริง คำตอบของท่านจะไม่มีผลใดๆ ต่อตัวท่าน โดยผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลของท่านไว้เป็นความลับและนำไปใช้ประโยชน์เฉพาะในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัย

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ต้องการถามความคิดเห็นของท่านที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ
2. ลักษณะของแบบสอบถามจะแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 เป็นรายละเอียดส่วนตัวของท่าน
 - ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศของท่าน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ
 - 2.1 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นต่อพฤติกรรมทางเพศ
 - 2.2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ
 - ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามทัศนคติของท่านเกี่ยวกับพฤติกรรมแบบรัก-ร่วมเพศในทางสังคม
3. ความคิดเห็นของท่านที่ตอบแบบสอบถามนี้ เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของท่านเอง ไม่จำเป็นต้องเหมือน หรือตรงกับความคิดเห็นของคนอื่น ๆ ขอให้ท่านตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุด
4. การตอบแบบสอบถามนี้ จะต้องตอบให้ครบทุกข้อ เพราะถ้าท่านตอบไม่ครบขาดไปแม้เพียงข้อเดียวก็จะทำให้แบบสอบถามชุดนี้นำไปใช้วิเคราะห์ผลไม่ได้

คำอธิบาย คำว่า"รักร่วมเพศ" ในแบบสอบถามนี้หมายถึงบุคคลที่มีความพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน ซึ่งอาจมีความสัมพันธ์ทางเพศต่อกันหรือไม่ก็ได้ โดยที่สังคมมักเรียกบุคคลเหล่านี้ว่า กะเทย เกย์ ทอม ตุ๊ด ดี โอโม หรือเลสเบี้ยน เป็นต้น

ตอนที่ 1 ให้ท่านเลือกตอบโดยทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่อง [] และ/หรือเติมข้อความลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

เฉพาะผู้วิจัย

1. อายุ.....ปี
2. ประเภทของโรงเรียน

[] สหศึกษา	[] ชายล้วน	[] หญิงล้วน
-------------	-------------	--------------
3. กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น

[] มัธยมศึกษาปีที่ 4	[] มัธยมศึกษาปีที่ 5	[] มัธยมศึกษาปีที่ 6
-----------------------	-----------------------	-----------------------

เฉพาะผู้วิจัย

11. ท่านรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศหรือไม่

☐ ไม่รู้จัก

☐ รู้จัก ได้แก่

☐ ญาติ ระบุ.....

☐ เพื่อนสนิท

☐ เพื่อนร่วมหอพัก และ/หรือเพื่อนร่วมห้องเรียน

☐ คนรู้จักแต่ไม่สนิทนัก

☐ อื่น ๆ ระบุ.....

12. ก. การแสดงออกของบิดาของท่าน ข. การแสดงออกของมารดาของท่าน

ตอบตร

(เลือกตอบได้เพียง 1 ข้อ)

☐ รักลูกเท่ากัน

☐ รักลูกไม่เท่ากัน

☐ รักลูกชายมากกว่าลูกสาว

☐ รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย

☐ ไม่รักลูกคนใดเลย

☐ อื่น ๆ ระบุ.....

ตอบตร

(เลือกตอบได้เพียง 1 ข้อ)

☐ รักลูกเท่ากัน

☐ รักลูกไม่เท่ากัน

☐ รักลูกชายมากกว่าลูกสาว

☐ รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย

☐ ไม่รักลูกคนใดเลย

☐ อื่น ๆ ระบุ.....

13. ก. ลักษณะเด่นของบิดาของท่าน ข. ลักษณะเด่นของมารดาของท่าน

(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ เป็นผู้นำ

☐ อ่อนน้อม

☐ เจ้าระเบียบ

☐ เย็นชา ท่างเหิน

☐ อ่อนแอ สมยอม

☐ แข็งกระด้าง

☐ น่านับถือ

☐ มีเสน่ห์

☐ ไม่น่านับถือ

☐ ไม่มีเหตุผล

(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ เป็นผู้นำ

☐ อ่อนน้อม

☐ เจ้าระเบียบ

☐ เย็นชา ท่างเหิน

☐ อ่อนแอ สมยอม

☐ แข็งกระด้าง

☐ น่านับถือ

☐ มีเสน่ห์

☐ ไม่น่านับถือ

☐ ไม่มีเหตุผล

เฉพาะผู้วิจัย

14. ก. ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับท่าน ข. ความสัมพันธ์ระหว่างมารดาของท่าน
 (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
☐ รักใคร่สนิทสนมกันดี	☐ รักใคร่สนิทสนมกันดี
☐ ให้ออกาสตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ	☐ ให้ออกาสตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ
☐ มีความขัดแย้งกันเสมอ	☐ มีความขัดแย้งกันเสมอ
☐ ชอบบังคับเข้มงวด	☐ ชอบบังคับเข้มงวด
☐ มีเวลาให้ลูก ๆ	☐ มีเวลาให้ลูก ๆ
☐ ไม่ให้ออกาสในการคบหาบุคคลอื่น ๆ	☐ ไม่ให้ออกาสในการคบหาบุคคลอื่น ๆ
☐ ห่วงเหินไม่เอาใจใส่	☐ ห่วงเหินไม่เอาใจใส่
☐ ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกชาย	☐ ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกชาย
☐ ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกสาว	☐ ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกสาว
☐ เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป	☐ เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป
15. ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาของท่าน (กรณีหย่าร้าง/แยกกันอยู่หรือถึงแก่กรรมโปรดระบุความสัมพันธ์ระหว่างอยู่ด้วยกัน) (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
☐ ชีวิตสมรสราบรื่น	☐ มารดามีอำนาจในการตัดสินใจปัญหา
☐ ห่วงเหิน เย็นชาต่อกัน	☐ ในครอบครัว
☐ ขัดแย้งทะเลาะวิวาทกัน	☐ บิดาและมารดามีบทบาทเท่าเทียมกัน
☐ บิดามีอำนาจในการตัดสินใจปัญหาในครอบครัว	☐ ทั้งบิดามารดาไม่มีบทบาทในครอบครัว
16. ความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับพี่น้อง (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
☐ ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้อง	☐ ทะเลาะวิวาทกันเสมอ
☐ แข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้อง	☐ สนิทกับพี่หรือน้องผู้ชาย
☐ รู้สึกว่าด้อยกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ	☐ สนิทกับพี่หรือน้องผู้หญิง
17. ท่านรับรู้เรื่องเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนใดมากที่สุด
☐ โทรทัศน์	☐ ละครเวที
☐ วิทยุ	☐ วารสาร นิตยสารและหนังสือพิมพ์ทั่วไป
☐ ภาพยนตร์	☐ วารสาร นิตยสารและหนังสือพิมพ์เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ

ເຈພາະຜູ້ວິຈັຍ

18. ท่านรู้สึกว่าคุณเองถูกข้ามงวดในเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ
- ☐ ใช่ ☐ ไม่ใช่
19. ท่านคิดว่าการเป็นทอม ดีในผู้หญิงหรือการเป็นเกย์ ดีในผู้ชายสำหรับสังคมไทยปัจจุบันส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องมาจาก (เลือกตอบเพียงข้อเดียวที่คิดว่าสำคัญที่สุด)
- ☐ การชักชวนของกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน
- ☐ การชักชวนของกลุ่มเพื่อนที่เป็นรุ่นพี่
- ☐ การถูกชักชวนจากคนที่มีอิทธิพลต่อตนเอง เช่น ญาติ อาจารย์
- ☐ การมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจ
- ☐ การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ เช่น อยู่โรงเรียนประจำ โรงเรียนชายล้วน หรือโรงเรียนหญิงล้วน
- ☐ ต้องการหนีความคาดหวังของสังคมที่ผู้ชายต้องรับผิดชอบและเป็นผู้นำของครอบครัว
- ☐ ต้องการแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกับผู้ชาย
- ☐ การเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่น
- ☐ การเลียนแบบดาราภาพยนตร์ นักร้อง
- ☐ อื่น ๆ ระบุ.....

ตอนที่ 2

- 2.1 ให้ท่านพิจารณาแต่ละข้อความ แล้วตัดสินใจว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น ประเมินความคิดเห็นว่าเห็นด้วยหรือไม่ในระดับใดตั้งแต่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หากไม่สามารถประเมินได้จริง ๆ แล้วจึง ตอบว่า ไม่แน่ใจ แล้วทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่อง [] ที่ต้องการ

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็น</u> <u>ด้วย</u>	<u>ไม่เห็น</u> <u>ด้วยอย่างยิ่ง</u>	<u>เฉพาะผู้</u> <u>วิจัย</u>
1. การมีเล่นสำหรับเด็กตรงข้าม เป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ	[]	[]	[]	[]	[]	
2. ฉันอยากทำงานอาชีพทางด้าน ความสวยงาม เช่นช่างทำผม แต่งหน้า ช่างออกแบบเสื้อผ้าสตรี	[]	[]	[]	[]	[]	
3. ฉันต้องการได้รับการปกป้องคุ้มครอง จากผู้ชายที่ฉันชอบและ สนใจเป็นพิเศษ	[]	[]	[]	[]	[]	
4. ในวัยเด็กฉันชอบเล่นหรือทำ กิจกรรมแบบเด็กผู้หญิง เช่น เล่นตุ๊กตา เย็บปัก ทำอาหาร	[]	[]	[]	[]	[]	
5. ในวัยเด็กฉันเคยอยากเป็นผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
6. ในวัยเด็กฉันไม่ชอบเล่นผาดโผน หรือเล่นเกมที่รุนแรงแบบเด็ก- ผู้ชาย เช่น ฟุตบอล	[]	[]	[]	[]	[]	
7. ฉันมีท่าทางนุ่มนวลเหมือนผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
8. ในวัยเด็กฉันชอบคลุกคลีกับ ผู้ใหญ่ที่เป็นผู้หญิง เช่นแม่ ญาติ ผู้หญิง ครูผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็น</u> <u>ด้วย</u>	<u>ไม่เห็น</u> <u>ด้วยอย่างยิ่ง</u>	<u>เฉพาะผู้</u> <u>วิจัย</u>
9. ในวัยเด็กฉันรู้สึกคล้ายกับตัวเอง เป็นเด็กผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
10. ในวัยเด็กฉันชอบแต่งกายด้วย เครื่องแต่งกายผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
11. ในวัยเด็กฉันชอบสะสมเครื่องใช้ ส่วนตัวหรือเครื่องประดับของ ผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
12. ฉันเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนผู้ชาย ก็ต่อเมื่อมีคนที่น่าสนใจอยู่ด้วย	[]	[]	[]	[]	[]	
13. ในวัยเด็กฉันมีท่าทางคล้าย เด็กผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
14. ในวัยเด็กฉันรู้สึกเสียใจที่ไม่ ได้เกิดเป็นผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
15. ผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาดีดึงดูด ความรู้สึกทางเพศของฉัน	[]	[]	[]	[]	[]	
16. ฉันไม่ชอบเสียงหัวเราะแบบผู้ชาย ของตนเอง	[]	[]	[]	[]	[]	
17. ฉันมีความสุขเมื่อได้อยู่ใกล้ผู้ชาย ที่เอาใจใส่และดีต่อฉัน	[]	[]	[]	[]	[]	
18. ในวัยเด็กการแต่งตัวด้วยเครื่อง แต่งกายของผู้หญิงทำให้ฉันตื่นเต้น	[]	[]	[]	[]	[]	
19. ฉันไม่ชอบการมีหนวดหรือเครา แบบผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]	
20. ผู้ชายมีเสน่ห์น่าสนใจกว่าผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
21. ฉันอยากมีเพื่อนสนิทเป็นพวก รักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]	
22. ฉันเป็นคนที่ไม่มีความสามารถ ในการสร้างความสัมพันธ์กับ ผู้หญิงที่ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษ	[]	[]	[]	[]	[]	

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เฉพาะผู้</u> <u>วิจัย</u>
23. ฉันรู้สึกเป็นเจ้าของในตัวผู้ชาย ที่ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษ	[]	[]	[]	[]	[]	
24. เพื่อนปฏิบัติต่อฉันราวกับว่าฉัน เป็นผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
25. มีคนพูดว่าฉันมีเสน่ห์ทางเพศ สำหรับผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]	
26. เมื่อต้องจากผู้ชายที่ฉันชอบ และสนใจเป็นพิเศษฉันรู้สึก อาวรรณ์อย่างมาก	[]	[]	[]	[]	[]	
27. ฉันไม่พอใจวัยวะเพศของฉัน	[]	[]	[]	[]	[]	
28. ขณะดูภาพยนตร์ที่มีฉากรัก ระหว่างผู้ชายและผู้หญิง ฉันรู้สึก ราวกับว่าตนเองเป็นผู้หญิงในฉากนั้น	[]	[]	[]	[]	[]	
29. ฉันพอใจที่ถูกเล้าโลมจากผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
30. ในขณะที่สำเร็จความใคร่ด้วย ตนเองฉันจินตนาการว่ามีเพศ- สัมพันธ์กับผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]	
31. ฉันไม่ชอบการมีอวัยวะเพศมา ตั้งแต่เด็ก	[]	[]	[]	[]	[]	
32. ฉันอยากลองมีเพศสัมพันธ์กับ ผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]	

- 2.2 ให้ท่านพิจารณาแต่ละข้อความว่าท่านมีพฤติกรรมเช่นนั้นบ่อยมากน้อยเพียงใด แล้ว
ประเมินว่าอยู่ในระดับใดตั้งแต่ บ่อยมาก บ่อย น้อย และไม่เคย หากไม่สามารถ
ประเมินได้จริง ๆ จงตอบว่าปานกลาง แล้วทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่อง []
ที่ต้องการ

	<u>บ่อยมาก</u>	<u>บ่อย</u>	<u>ปานกลาง</u>	<u>น้อย</u>	<u>ไม่เคย</u>	<u>เฉพาะผู้วิจัย</u>
33. ในวัยเด็กฉันเข้ากลุ่มหรือเล่น กับเด็กหญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
34. ในวัยเด็กฉันมักได้รับเลือกให้ แสดงเป็นผู้หญิง เช่นการแสดง ในงานกีฬาสีกิจกรรมของโรงเรียน	[]	[]	[]	[]	[]	
35. ในวัยเด็ก พ่อแม่เคยให้ฉันแต่ง- ตัวแบบผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
36. ฉันอยากที่จะเข้าร่วมกิจกรรม ต่าง ๆ กับพวกเราร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]	
37. ฉันใช้เครื่องใช้ส่วนตัวและ เครื่องประดับแบบผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
38. ฉันหลีกเลี่ยงการเข้าร่วม กิจกรรมต่างๆ กับเพื่อนชาย	[]	[]	[]	[]	[]	
39. ฉันคลุกคลีกับพวกเราร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]	
40. เพื่อนผู้ชายให้ฉันเข้าร่วมใน กิจกรรมต่าง ๆ	[]	[]	[]	[]	[]	
41. ในวัยเด็กฉันเคยแอบนำเครื่อง แต่งกายของแม่หรือญาติพี่น้อง ผู้หญิงมาใช้ เช่นเสื้อผ้า เครื่อง- สำอางค์ เครื่องประดับ	[]	[]	[]	[]	[]	
42. ฉันมีความสุขเมื่อจินตนาการว่ามี ผู้ชายกอดและคลอเคลียอยู่ใกล้ ๆ	[]	[]	[]	[]	[]	
43. ฉันจินตนาการถึงการใช้ชีวิตคู่ ร่วมกับผู้ชายที่ฉันชอบ	[]	[]	[]	[]	[]	

	<u>น้อยมาก</u>	<u>น้อย</u>	<u>ปานกลาง</u>	<u>น้อย</u>	<u>ไม่เคย</u>	<u>เฉพาะผู้วิจัย</u>
44. ฉันรู้สึกไม่พอใจเมื่อรู้ว่าผู้ชายที่ ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษไป ใกล้ชิดกับคนอื่น	[]	[]	[]	[]	[]	
45. ฉันคอยห่วงใยและเอาใจใส่ ผู้ชายที่ฉันชอบและสนใจเป็น พิเศษ	[]	[]	[]	[]	[]	
46. ฉันเคยจีบผู้ชายด้วยกัน	[]	[]	[]	[]	[]	
47. ฉันเคยเล่าโลมผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]	
48. ผู้ชายกระตุ้นให้ฉันเกิดความ รู้สึกทางเพศ	[]	[]	[]	[]	[]	
49. ฉันมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]	
50. ฉันและเพื่อนผู้ชายเคยช่วยกัน สำเร็จความใคร่	[]	[]	[]	[]	[]	
51. ภาพเปลือยของผู้หญิงกระตุ้นให้ ฉันเกิดความรู้สึกทางเพศ	[]	[]	[]	[]	[]	
52. ในวัยเด็กเมื่อพูดกับคนอื่นฉันใช้ สรรพนามแทนตัวเองด้วยชื่อเล่น	[]	[]	[]	[]	[]	

ตอนที่ 3

ให้ท่านพิจารณาแต่ละข้อความ แล้วตัดสินใจว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น ประเมินความคิดเห็นว่าเห็นด้วยหรือไม่ในระดับใดตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หากไม่สามารถประเมินได้จริง ๆ แล้วจึงตอบว่าไม่แน่ใจ แล้วทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่อง [] ที่ต้องการ

	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่างยิ่ง	เฉพาะผู้ วิจัย
1. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศก็มีศีลธรรม พอ ๆ กับผู้ที่เป็นรักต่างเพศ	[]	[]	[]	[]	[]	
2. สังคมควรเปิดโอกาสให้ผู้ที่เป็น รักร่วมเพศได้ก้าวหน้าในหน้าที่ การงาน	[]	[]	[]	[]	[]	
3. ถ้าฉันเป็นรักร่วมเพศฉันก็กล้า ยอมรับ	[]	[]	[]	[]	[]	
4. ฉันไม่ชอบผู้ที่แสดงท่าทางผิดเพศ เช่น ผู้ชายมีท่าทางกระตึงกระตึง หรือผู้หญิงมีท่าทางแบบผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]	
5. ฉันไม่อายุที่จะถูกมองถ้าไปไหน ในที่สาธารณะกับพวกรักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]	
6. โรคเอดส์ไม่ได้เกิดจากพวกรัก- ร่วมเพศเท่านั้น	[]	[]	[]	[]	[]	
7. การเป็นรักร่วมเพศไม่ก่อให้เกิด การเสื่อมเสียแก่วงศ์ตระกูล	[]	[]	[]	[]	[]	
8. การมีพฤติกรรมแบบรักร่วมเพศ ก่อให้เกิดปัญหาในชีวิตแต่งงาน	[]	[]	[]	[]	[]	
9. สังคมควรควบคุมและจำกัดบทบาท การแสดงออกทางสีมวชนของ ของพวกรักร่วมเพศเช่นทางวิทยุ โทรทัศน์ การอภิปราย การจัดรายการ	[]	[]	[]	[]	[]	

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็น</u> <u>ด้วย</u>	<u>ไม่เห็น</u> <u>ด้วยอย่างยิ่ง</u>	<u>เฉพาะผู้</u> <u>วิจัย</u>
10. การเป็นรักร่วมเพศเป็นสิทธิส่วนบุคคล	☐	☐	☐	☐	☐	
11. การเป็นรักร่วมเพศเป็นที่ชื่นชอบในกลุ่มวัยรุ่น	☐	☐	☐	☐	☐	
12. ไม่ควรมีการตีพิมพ์หรือเผยแพร่ นิตยสารที่เกี่ยวกับพวกรักร่วมเพศ โดยเฉพาะ	☐	☐	☐	☐	☐	
13. ฉันไม่ต้องการทำงานกับพวก รักร่วมเพศ	☐	☐	☐	☐	☐	
14. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศเป็นผู้ที่ไม่มี ความละเอียดใจ	☐	☐	☐	☐	☐	
15. ฉันไม่ชอบผู้ชายที่ประพฤติแบบ "ผู้หญิง"	☐	☐	☐	☐	☐	
16. สังคมไม่ควรประณามบุคคลเพียง เพราะเขาเป็นรักร่วมเพศ	☐	☐	☐	☐	☐	
17. ครูที่เป็นรักร่วมเพศเป็นแบบ อย่างที่ไม่ดี	☐	☐	☐	☐	☐	
18. พฤติกรรมรักร่วมเพศก่อให้เกิด ความสับสนในการแสดงออกแบบ ชายจริงหญิงแท้ในสังคม	☐	☐	☐	☐	☐	
19. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศก็เหมือนบุคคลอื่นโดยทั่วไป เพียงแต่เขามี รสนิยมทางเพศต่างจากบุคคลทั่วไป	☐	☐	☐	☐	☐	
20. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศสามารถเป็น พ่อหรือแม่ที่ดีได้	☐	☐	☐	☐	☐	
21. ฉันรังเกียจที่จะมีเพื่อนเป็น รักร่วมเพศ	☐	☐	☐	☐	☐	
22. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศไม่ควร ประกอบอาชีพครู	☐	☐	☐	☐	☐	

	<u>เห็นด้วย</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็น</u>	<u>ไม่เห็น</u>	<u>เฉพาะผู้</u>
	<u>อย่างยิ่ง</u>			<u>ด้วย</u>	<u>ด้วยอย่างยิ่ง</u>	<u>วิจัย</u>
23. พฤติกรรมแบบรักร่วมเพศไม่ถึง
ว่าเป็นสิ่งชั่วร้ายสำหรับเด็ก
และวัยรุ่น	☐	☐	☐	☐	☐	
24. การแพร่ระบาดของโรคเอดส์
ทำให้ฉันรังเกียจพวกรักร่วมเพศ
มากขึ้น	☐	☐	☐	☐	☐	
25. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศถือว่าเป็นผู้
ที่มีความผิดปกติทางจิต	☐	☐	☐	☐	☐	
26. การเป็นรักร่วมเพศควรได้รับ
การพิจารณาว่าเป็นการกระทำ
ที่ผิดกฎหมาย	☐	☐	☐	☐	☐	
27. ฉันไม่ชอบผู้หญิงที่ประพฤติแบบ
"ทอมบอย"	☐	☐	☐	☐	☐	

ภาคผนวก ง
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
และเชิงโครงสร้างของแบบสอบถาม
การจัดประเภทอาชีพ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและเชิงโครงสร้างของ
แบบสอบถาม

1. ร.ศ.นพ.กวี สุวรรณกิจ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ โรงพยาบาล
ศิริราช
2. อาจารย์กิติกร มีทรัพย์ กองสุขภาพจิต กรมการแพทย์ กระทรวง-
สาธารณสุข
3. อาจารย์ณรงค์ศักดิ์ ทะละภักดิ์ ศูนย์สุขภาพจิต กรมการแพทย์
กระทรวงสาธารณสุข
4. ผ.ศ.ณัฐไชย ตันติสุข หน่วยวางแผนครอบครัว โรงพยาบาล
ศิริราช
5. ศ.ดร.ดวงเดือน พันธุมนาวิน สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร
6. ผ.ศ.ดร.สายฤดี วรกิจโกศาทร สถาบันวิจัยประชากรและสังคม
มหาวิทยาลัยมหิดล
7. ผ.ศ.พญ.อัมพร โอตระกูล ภาควิชาอนามัยแม่และเด็ก
คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

สำนักงานอำนวยการ
รายละเอียดเกี่ยวกับอาชีพ

ลักษณะอาชีพที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้จัดประเภทอาชีพดังนี้

1. งานที่ใช้วิชาการ ได้แก่ ผู้ที่ได้รับการศึกษาและการฝึกอบรมขั้นสูง หรือผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมทางเทคนิคต่าง ๆ ที่ปฏิบัติงานที่ใช้วิชาชีพ รวมถึงศิลปิน นักดนตรี นักประพันธ์ ซึ่งต้องใช้ความเฉลียวฉลาด ปราดเปรื่องเฉพาะงาน เช่น นักวิทยาศาสตร์ แพทย์ ครู วิศวกร นักการศึกษา เป็นต้น
2. งานบริหารและงานจัดการ ได้แก่ ผู้ออกกฎหมาย ผู้พิจารณากำหนด นโยบายทั้งของรัฐบาลและเอกชน งานอำนวยการ และงานจัดการขององค์การ เช่น นักบริหารงานของหน่วยรัฐบาล ผู้จัดการองค์การรัฐบาลหรือเอกชน
3. งานเสมียนพนักงาน ได้แก่ ผู้ประกอบอาชีพในสำนักงาน ทำงานเกี่ยวกับการจัดและการเก็บรักษาบันทึกประวัติ และสถิติทุกชนิด ทำงานเกี่ยวกับการเงิน การธุรกิจ อุตสาหกรรม โตตอบจดหมาย พนักงานเก็บตัว บุรุษไปรษณีย์ และเลขานุการ
4. งานเกี่ยวกับการค้า ทำงานเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้า และบริการ ทุกชนิดทั้งค้าปลีกและค้าส่ง ผู้เร่ขาย นักโฆษณาสินค้า ผู้ให้คำปรึกษาแนะนำการใช้สินค้า ตัวแทนนายหน้าหาประกัน และผู้รับจำนำ
5. งานด้านบริการ ได้แก่ การเสริมสวย การปรุงอาหาร ผู้ให้บริการ ความปลอดภัย ตำรวจ เจ้าหน้าที่เรือนจำ และยาม รวมถึงกำนัน และผู้ใหญ่บ้าน
6. งานกลีกรรม ได้แก่ การเลี้ยงสัตว์ การประมง ทำไร่ ทำนา ทำสวน
7. งานการผลิตและการใช้อุปกรณ์ในการขนส่ง ได้แก่ การก่อสร้าง การบำรุงรักษา และซ่อมทางหลวง ผู้ใช้อุปกรณ์อื่น และผู้ทำงานประเภทต่าง ๆ
8. งานทหาร ได้แก่ ผู้ที่รับราชการทหาร ผู้รับราชการประจำการใน กองทัพบก กองทัพเรือ กองทัพอากาศ และกองกำลังเกี่ยวกับการรักษาความมั่นคง
9. อื่น ๆ ซึ่งเป็นงานที่มีได้จัดประเภทได้ เช่น ข้าราชการบ้านาญ พ่อบ้าน แม่บ้าน พระ